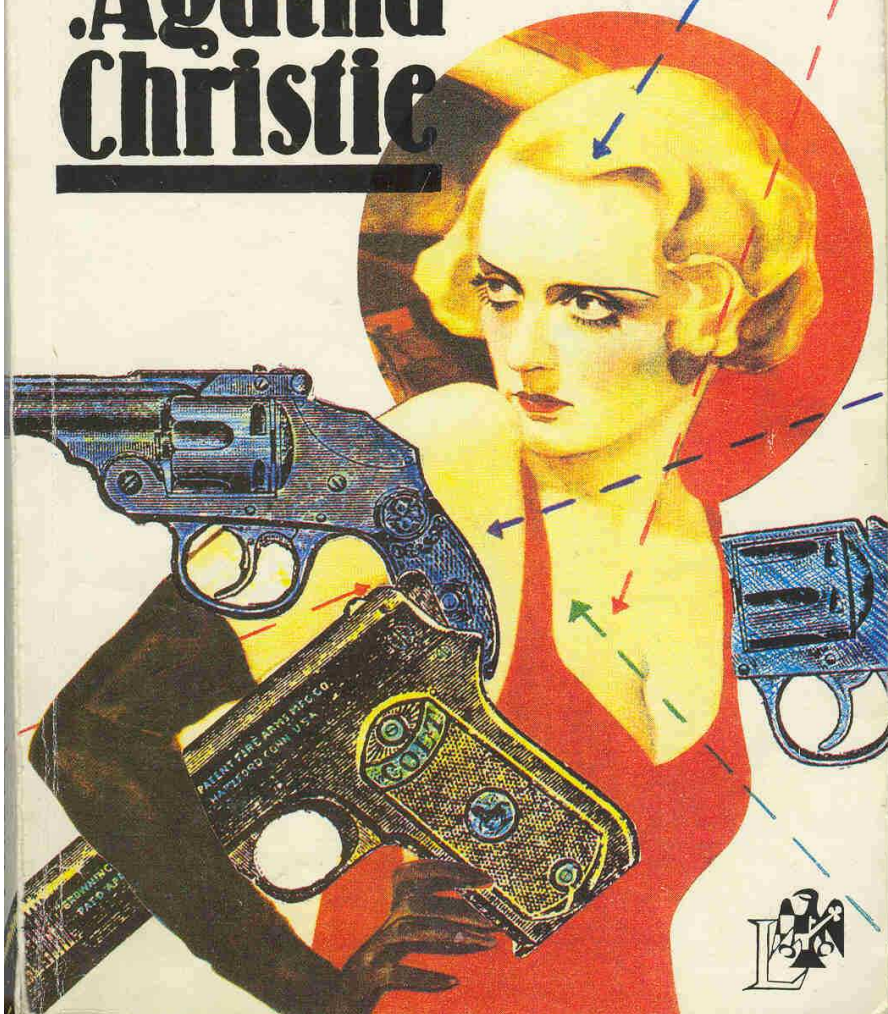

Poslední weekend :Agatha Christie

AGATHA CHRISTIE POSLEDNÍ WEEKEND

NAKLADATELSTVÍ LUKASÍK a SPOL.

PRAHA 1991

ISBN 80-900 300-1-9s

(I)

KAPITOLA

Jednoho rána v pátek v 6 hod. 13 min. rozevřela Lucy Angkatellová své modré oči vstříc novému dni a jako obvykle byla hned úplně svěží a okamžitě se začala zabývat problémy, které vyvolávala její neuvěřitelně čilá mysl. Zdálo se jí nutné poradit se s někým a pohovořit si, a vybrala si k tomu svou mladou sestřenku Midge Hardcastlovou, jež přijela do Hollow den předtím. Vyskočila rychle z postele, přehodila si župan přes stále půvabná ramena, a přeběhla po chodbě do Midgina pokoje. Lady Angkatellová, myslící vždy rychle a neuspořádaně, začala podle svého zvyku hovořit sama pro sebe a doplňovala si Midginy odpovědi ze své bohaté fantazie.

A tak, když prudce rozevřela Midginy dveře, byl už rozhovor v plném proudu.

„— a musíš, drahoušku, opravdu uznat, že tenhle weekend nám přinese jen nepříjemnosti.“

„Cože,“ zabrumlala nesrozumitelně Midge, vyrušená tak náhle ze spokojeného a hlubokého spánku.

Lady Angkatellová zamířila k oknu, rozevřela okenice, šklubla záclonami a vpustila dovnitř bledé světlo zářijového svítání.

„Ptáci,“ povšimla si s patrným potěšením při pohledu z okna. „Ti jsou ale rozkošní!“

„Co?“

„Tak jako tak, počasí jistě nebude dělat nesnáze. Zdá se, že bude hezky. A to je co říct. Protože když se sejde několik rozdílných osob, dělá to celou věc desetkrát horší. Budou se asi hrát společenské hry, zrovna jako minulý rok, to si nikdy nemohu kvůli ubohé Gerdě odpustit. Říkala jsem potom Henrymu, že to bylo ode mě úplně bezmyšlenkovité, ale je nutné mít ji tu, samozřejmě, bylo by přece nevhodné, pozvat Johna bez ní — a nejhorší na tom je, že je tak milá. Je to opravdu divné, že někdo tak hodný jako Gerda může být v každém směru tak neinteligentní. Nazývá-li se tohle zákon o rovnováze, nezdá se mi to ani trochu spravedlivé.“

„O čem to mluvíš, Lucy?“

„O weekendu, drahoušku. O těch lidech, co mají zítra přijít. Myslela jsem na to celou noc a strašně mě to trápilo. Je opravdu úleva pohovořit si o tom s tebou, Midge. Jsi vždy tak rozumná a praktická.“

„Lucy,“ řekla Midge přísně, „víš, kolik je hodin? Je čtvrt na sedm.“

„Tak?“ Nezdálo se, že by to lady Angkatellovou vyvedlo z rovnováhy. Midge na ni vážně pohlédla. Ta Lucy je potřeštěná a vůbec nemožná; bůhví, myslila si, proč ji vůbec snášíme. Ani teď na tuto otázku nenašla odpověď.

Lady Angkatellová se zasmála, a když se na ni Midge podívala, uvědomila si neobyčejný půvab, kterým Lucy působila celý svůj život, a kterého nepozbyla ani nyní, kdy jí bylo přes šedesát. To byla příčina, proč lidé po celém světě, vládnoucí osobnosti, poslanci a vládní úředníci, snášeli obtíže, mrzutosti a zmatky, které působila.

Její skoro dětská radost ze všeho a půvab jejího jednání odzbrojovaly a zabraňovaly kritice.

Lucy stačilo otevřít velké modré oči, vztáhnout křehké ruce a zamumlat „Ah, to je mi líto...“ a bylo po rozhořčení. „Drahoušku,“ řekla lady Angkatellová, „to je mi tak líto.

Mělas mi to říct.“

„Říkám ti to teď. Ale to je už pozdě. Jsem už tak jako tak probuzená.“

„Tolik se stydím. Ale pomůžeš mi, vid’?“

„S nedělí? Proč? Co se ti na tom nelíbí?“

Lady Angkatellová se posadila na pelest.

Bylo to úplně odlišné, než kdyby seděl na posteli někdo jiný, uvažovala Midge. Bylo to tak neskutečné, jako by tu na chvílku spočinula svou vahou víla.

Lady Angkatellová rozechvěle vztáhla roztomile bezmocným způsobem bílé ruce.

„Přijdou samí nevhodní lidé — myslím tím, že se k sobě nehodí. Sami o sobě jsou všichni skutečně roztomilí.“

„Kdo má přijít?“ Midge odsunula pevnou snědou paží silné vzpurné černé vlasy, nedbale rozhozené po čele.

Na ní nebylo nic nehmotného ani podobného víle. „Tak John a Gerda. To je samo o sobě správné. Podle mého názoru je John rozkošný — dokonce přitažlivý. A co se týká ubohé Gerdy — hm, myslím, že k ní musíme být všichni velmi laskaví. Velmi, velmi laskaví.“ Podrážděná neurčitým pocitem odporu, řekla Midge: „Ale jdi, vždyť není tak zlá.“

„Ah, drahoušku, ona je dojemná. Ty oči! A zdá se, že nikdy nerozumí ani jedinému slovu, které člověk řekne.“

„Ne, nerozumí,“ odpověděla Midge, „ne tomu, co povídáš ty, Lucy. Tvé myšlenky plynou tak rychle, že udržet s tebou krok při rozhovoru nutí člověka k překvapivým skokům. Všechna souvislost je pryč.“

„Úplná opice,“ poznamenala lady Angkatellová neurčitě. „A kdo má přijít mimo Christowovy? Předpokládám, že Henrietta.“

Obličej lady Angkatellové se rozzářil. „Ano — a mám takový pocit, že ona jediná nás vytrhne. Ona je vždycky taková.“

„Víš, Henrietta je opravdu milá — milá skrz naskrz. Nejen zdánlivě. Ta nám hodně pomůže s ubohou Gerdou. Loni byla prostě skvělá.

Tehdy jsme hráli limeriky nebo tvoření slov nebo nabídky, prostě jednu z těch věcí, a všichni jsme dohráli a předčítali to, když jsme najednou zjistili, že ubohá Gerda ještě ani nezačala. Ani nevěděla, co to bylo za hru. To ti bylo strašné, Midge!“

„Proč vůbec někdo k těm Angkatellovým chodí, to nevím,“ povzdychla si Midge. „Nač si namáhat mozek společenskými hrami a tvým způsobem rozhovoru, Lucy?“

„Ano, drahoušku, nezbývá nám, než se podrobit — a pro Gerdu to musí být odporné. Často si myslím, že kdyby měla trochu rozumu, nejezdila by sem — ačkoli tím to bylo a ten ubohý drahoušek vypadal tak zmateně a — ano, docela vyděšeně. A John byl tak hrozně netrpělivý. A já jsem si vůbec nemohla vymyslet, jak to zase urovnat — tenkrát jsem byla Henriettě tolik vděčná. Obrátila se přímo ke Gerdě a zeptala se jí na svetr, který měla na sobě — byla to strašlivá věc z vybledlé travnaté zeleně, tak ti skličující, a jako z výprodeje, drahoušku — a Gerda se najednou rozzářila, zdá se, že to pletla sama, a Henrietta se jí zeptala na vzorek a Gerda vypadala šťastně a hrdě. A proto jsem Henriettou tak nadšena. Ona vždycky udělá něco takového. Je nesmírně šikovná.“

„Snaží se,“ řekla pomalu Midge.

„Ano, a ví, co říct.“

„Hm, ale to je víc než jen mluvení. Víš, Lucy, že si Henrietta ten svetr opravdu upletla?“

„Oh, drahoušku,“ lady Angkatellová se zarazila, „a nosila to?“

„Nosila. Henrietta jde ve všem do důsledků.“

„A byl hodně ošklivý?“

„Ne, na Henriettě vypadal velmi pěkně.“

„Ano, ovšem — to je možné. To je ten rozdíl mezi Henriettou a Gerdou. Cokoliv Henrietta dělá, dělá správně a dobře to dopadne. Rozumí skoro všemu stejně jako svému oboru. Musím říct, Midge, že dopadne-li tento weekend dobře, bude to Henriettina zásluha. Bude milá ke Gerdě, pobaví Henryho, Johna přivede do dobré nálady a jsem jista, že pomůže i s Davidem.“

„Davidem Angkatellem?“

„Ano, přijel právě z Oxfordu — nebo snad z Cambridge. Chlapci v těchto letech jsou tak složití, obzvlášť, když jsou rozumáři. David je velmi inteligentní. Člověk by si přál, aby neměli tolik problémů, dokud nebudou ještě trochu starší. Takhle vždycky vzplanou proti člověku a koušou si nehty a zdá se, že mají tolik chyb a někdy dokonce i vyvstálý ohryzek.

A buď nechtějí mluvit vůbec, anebo jsou velmi hlasití a odporují. Jak říkám, spoléhám jen na Henriettu. Je tak taktní, ví, nač se ptát, váží si jí všichni, že je sochařka a hlavně proto, že netvoří jen zvířata a dětské hlavičky a dokáže věci jako tu zvláštnost z kovu a sádry, kterou vystavovala minulého roku v New Artists. Vypadalo to tak zvláštně. Jmenovalo se to Vznikající myšlenka nebo tak nějak. Takové věci působí na chlapce, jako je David... Mně osobně se to zdálo spíš bláznivé!“

„Drahá, Lucy!“

„Ale některé Henriettiny věci se mi docela líbí. Například ten Plačící Jasan.“

„Henriettino dílo je skutečně geniální. A je to milá a příjemná dívka,“ dodala Midge.

Lady Angkatellová vstala a zamířila zase k oknu. Bezmyšlenkovitě si hrála se šňůrou od záclon.

„Ráda bych věděla, proč jsou to zrovna žaludy,“ zamumlala.

„Žaludy?“

„Na šňůře od záclon. Jsou jako ananasy na vratech — myslím, že to musí mít nějaký důvod. Protože právě tak dobře by to mohla být šiška nebo hruška, ale vždycky je to žalud. Bukvice tomu říkají v křížovkách, však víš, pro vepře. Zdá se mi to vždycky tak zvláštní.“

„Neblázni Lucy, přišla sis promluvit o neděli; ostatně nechápu, proč by ses nad tím měla tak trápit. Když uspořádáš nějaké společenské hry a zkusíš se v rozhovoru s Gerdou trochu shodnout a Henriettu připojíš k Davidovi, aby ho zkrotila, kde je jaká potíže?“

„Nuže, vězí to v jedné věci, drahoušku, přijede Edvard.“

„Ach, Edvard!“ Midge na chvíli zmlkla, když pronesla jeho jméno.

Pak řekla tiše:

„Co tě to proboha napadlo zvat Edvarda na weekend?“

„Já ho nezvala, Midge, to je to. To byl jeho nápad. Telegrafoval, zda by mohl přijet. Víš, jaký je Edvard! Jak je citlivý. Kdybych odpovíděla ‚Ne‘ už by pravděpodobně nechtěl nikdy přijít. Je takový.“

Midge pomalu sklonila hlavu.

Ano, myslela si, takový je Edvard. Na chvíli spatřila jeho tak vroucně milovanou tvář, tvář ozářenou něčím z Lucyina i nedefinovatelného půvabu, jemnou, nedůvěřivou, ironickou.

„Drahý Edvard,“ vzdychla Lucy jako ozvěna na Midginy myšlenky.

Netrpělivě pokračovala. „Jen kdyby se Henrietta chtěla rozhodnout se za něho provdat. Ona ho má opravdu ráda, vím to. Kdyby tu byli některou neděli sami bez Christowových... John Christow má tak neblahý vliv na Edvarda. John, rozumíš co myslím, v jeho společnosti tolik získává a Edvard tolik ztrácí. Rozumíš?“

Midge zase přikývla.

„A nemohu Christowovy odmítnout, když jsme ten weekend už tak dlouho chystali, ale cítím, Midge, že z toho vzniknou nějaké nesnáze, se vznětlivým Davidem, který si bude kousat nehty, s tou snahou nedat Gerdě znát, že stojí mimo, s Johnem tak pozitivním a Edvardem tak negativním.“

„Přísady v těstě nejsou právě nejslibnější,“ zabručela Midge.

Lucy se na ni usmála.

„Někdy se věci vyjasní hladce samy sebou,“ pronesla přemýšlivě. „Pozvala jsem toho detektiva v neděli na oběd. To způsobí senzacii, nemyslíš?“

„Detektiva?“

„Ano,“ řekla lady Angkatellová. „Byl v Bagdádu, po něčem tam pátral, když byl Henry vrchním komisařem. Byl u nás na obědě s několika jinými hosty, nijak důležitými. Pamatuji se, že měl na sobě bílý plátěný oblek, karafiát v knoflíkové dírci a černé kožené střevíce. Na něco jiného si už nevzpomenu. Protože mně se nezdá příliš zajímavé, kdo koho zabil. Myslím, že když už je někdo jednou mrtvý, je to jedno, proč. A dělat kolem toho povyk, to mi připadá pošetilé.“

„A stávají se tady u vás nějaké zločiny, Lucy?“

„Ach, ne, drahoušku. On bydlí v jedné z těch směšných nových chat — znáš to, do trámů ustavičně vrážíš hlavou, všude plno kování, a zahrada jak vůbec nemá být. Lidé z Londýna to mají rádi. V tom druhém je, myslím, nějaká herečka. Oni tu stále nebydlí, jako my. Ačkoliv,“ lady Angkatellová přecházela bez cíle pokojem, „snad se jim to líbí. Midge, drahoušku, to je od tebe hezké, žeš mi tak pomohla.“

„Myslím, že jsem ti příliš nepomohla.“

„Že ne?“ Zdá se, že to Lucy překvapilo. „Nu, pěkně se teď prospi a nevstávej k snídani, a až vstaneš, můžeš být tak hrubá jako vždycky.“

„Hrubá?“ Midge se překvapeně pohnula. „Proč? Ach!“ smála se. „Už vím. Ty jsi předvídavá, Lucy. Možná že tě vezmu za slovo.“

Lady Angkatellová se smíchem odešla. Když šla kolem otevřených dveří koupelny a spatřila kotel a plynový hořák, dostala nápad. Věděla, že lidé mají rádi čaj — a na Midge si celé hodiny nikdo nevzpomene. Udělají trochu čaje. Postavila na čaj a šla na druhý konec chodby. Zastavila se u manželových dveří a vzala za kliku, ale Sir Henry Angkatell, ten schopný administrátor, znal svou Lucy. Zbožňoval ji nesmírně, ale rád si ráno nerušené pospal. Dveře byly zamčené. Lady Angkatellová se vrátila do svého pokoje. Byla by se ráda poradila s Henrym, ale na to je čas později. Postavila se k oknu, chvíli se dívala ven a pak zívla. Vlezla do postele, položila si hlavu na polštář a ve dvou minutách spala, jako když ji do vody hodí.

V koupelně začal kotlík vřít a přetékat.

„Zas je po jednom kotlíku, pane Gudgeone,“ řekla Simmonsová. Správce domu Gudgeon sklonil šedou hlavu.

Vzal vypálený kotlík od Simmonsové, šel do špižírny a vzal jiný ze dna kredence, kde jich měl v zásobě půl tuctu.

„Tady máte, slečno Simmonsová, Její Milost se to nikdy nedoví.“

„Dělá Její Milost často takové věci?“ zeptala se Simmonsová. Gudgeon vzdychl.

„Její Milost je velmi dobrotivá a velmi zapomnětlivá, jestli víte, jak to myslím. Ale v tomto domě dohlížím na to,“ pokračoval, „aby

se učinilo vše možné, aby byla Její Milost ušetřena všech nepříjemností a starostí.“

(II)

KAPITOLA

Henrietta Savernaková odvinula proužek hlíny a přitiskla jej na vhodné místo. Hbitě, s navyklou zručností tvořila z hlíny hlavu dívky. V uších jí znělo slabé kňourání hrubého hlasu, které však pronikalo jen na okraj jejího vědomí:

„A já si myslím, slečno Savernaková, že jsem měla úplně pravdu. No ne, řekla jsem, jestli tohle je způsob, jak to chcete brát. Protože si myslím, slečno Savernaková, že dívka je povinná sama sobě něčemu takovému se vzepřít; jistě víte, co myslím. Nejsem zvyklá, řekla jsem, na takové věci a mohu jen říct, že máte asi hodně ošklivou představu! Člověk nemá rád nepříjemnosti, ale myslím, že to bylo správné, že jsem to zarazila, nemyslíte, slečno Savernaková?“

„Oh, úplně,“ řekla Henrietta s vroucností v hlase, která by někomu, kdo ji velmi dobře znal, vnukla podezření, že neposlouchala příliš pozorně.

„A jestli vaše paní tvrdí takovéhle věci, řekla jsem, tak to vám nemohu pomoci. Nevím, čím to je, slečno Savernaková, ale zdá se mi, že kamkoliv přijdu, vzniknou potíže, a jsem si jistá, že to není moje chyba. Myslím tím, že muži jsou strašně choulostiví, vidíte?“

„Strašlivě,“ řekla Henrietta s přivřenýma očima.

Překrásné, myslila si, ta ploška pod očním víčkem je překrásná — a ta druhá ploška, která k ní vystupuje... Ten úhel u čelisti je špatný... Musím to tam odškrábat a znovu udělat.

Nahlas řekla svým vřelým, sympatickým hlasem:

„To muselo být pro vás nesmírně obtížné.“

„Podle mého je žárlivost špatná a nízká, jestli víte, co myslím, slečno Savernaková. Je to jen závist, mohu-li to tak říct, že je někdo hezčí a mladší než jsou ony.“

Henrietta, pracující na čelisti, řekla nepřítomně:

„Ano, ovšem.“

Naučila se již před lety triku, uzavřít mysl do vzduchotěsných přihrádek. Mohla hrát bridžové utkání, vést inteligentní rozhovor, psát jasně stylizovaný dopis, a to všechno, aniž věnovala této činnosti víc než jen útržek své mysli. Byla teď dokonale zaujatá pohledem na hlavu Nausikay, vyrůstající jí pod prsty, a slabý zlomyslný proud tlachání vycházející z těch roztomile dětských rtů jí nepronikal nijak hluboko do mysli. Bez námahy udržovala hovor v chodu. Byla zvyklá na modely, které chtěly povídat. Nikoli profesionálové — jen amatéři, přinuceni k nezvyklé nečinnosti údů, se vybíjeli výbuchy žvanivého sebeodhalování. Tak jen nepatrná část Henrietty, velmi vzdálená a odlehlá, naslouchala a odpovídala, skutečná Henrietta poznamenávala: Sprostá, zlomyslná malá potvůrka — ale ty oči... Překrásné, překrásné, překrásné oči...

Zatímco pracovala na očích, nechala dívku povídat. Měla by ji vyzvat, aby přestala mluvit, když se dostala k ústům. Je komické, že ten proud zlomyslnosti může vycházet z tak dokonalých křivek.

Sakra, Henrietty se náhle zmocňovalo šílenství. Ten oblouk nad obočím dělám špatně! Co s tím, proboha, je? Příliš jsem zdůraznila kost — je ostrá, ne silná...

Znovu odstoupila a zachmuřeně se dívala z hlíny na maso a krev, sedící na stupínku.

Doris Saundersová pokračovala:

„Řekla jsem jí — opravdu nevím, proč by mi váš manžel neměl dát dárek, když chce, a nemyslím, řekla jsem, že byste měla dělat narážky toho druhu. Byl to vůbec takový hezký náramek, slečno Savernaková, opravdu překrásný. Samosebou, snad si to ten chudák člověk opravdu nemohl dovolit, ale myslím, že to od něho bylo hezké, a neměla jsem v úmyslu to v žádném případě vrátit!“

„Ne, ne,“ zamumlala Henrietta

„A ne proto, že by jako mezi námi něco bylo — nic ošklivého myslím — to nebylo nic toho druhu.“

„Ne,“ řekla Henrietta, „jsem jista, že nebylo.“

Čelo se jí vyjasňovalo. Příští půl hodiny pracovala skoro zuřivě. Hlínu si rozmazávala po čele, ulpívala jí ve vlasech, když do nich zajela netrpělivě rukou. V očích měla slepý výraz intenzivního vzrušení. Už to přicházelo, už to začínalo být to... Teď, v několika hodi-

nách, by se mohla zbavit své tísně — tísně, která v ní v posledních deseti dnech vzrůstala. Nausikaa — ona byla Nausikaa, vstávala s Nausikaou, snídala s Nausikaou a chodila ven s Nausikaou. Toulala se ulicemi nervózně a s dráždivým neklidem, neschopná upřít mysl k něčemu jinému než ke krásné slepé tváři, viděné někde v podvědomí, jak se vznáší, takže nemůže být spatřena. Navštěvovala modelky, váhala mezi řeckými typy, cítila se hluboce nespokojená.

Chtěla něco, co by jí dalo podnět, něco, s čím by mohla začít — něco, co by uvedlo v život její, vlastní, jen částečně ujasněné vidění. Podnikala dlouhé procházky a byla ráda, že se fyzicky vyčerpávala. A ta ustavičná naléhavá touha — uvidět — ji řídila a poháněla.

Jak se procházela, měla sama v očích výraz slepce. Neviděla nic z toho, co bylo kolem ní. Namáhala se, namáhala se celou tu dobu, aby si tu tvář přiblížila... Bylo jí špatně, cítila se nemocná, ubohá...

A pak se náhle její vidění vyjasnilo a normálníma lidskýma očima spatřila přímo proti sobě v autobusu, do něhož vstoupila duchem nepřítomná a bez zájmu, kam jede — spatřila — ano, Nausikau! Kulaté dětské tváře, zpola rozevřené rty a oči — krásné prázdné nevidoucí oči.

Dívka vystoupila. Henrietta ji následovala.

Byla už úplně klidná a skoro obchodnická. Našla, co chtěla, tíseň z marného hledání přešla.

„Promiňte, že vás oslovuji. Jsem sochařka, a abych upřímně řekla, vaše hlava je právě to, co jsem hledala.“

Byla přátelská, příjemná a naléhavá, neboť věděla, jaká být, když něco chtěla.

Doris Saundersová byla rozpačitá, poplašená a polichocená.

„No, já nevím. Jestli je to jen hlava. Ovšem, nikdy jsem něco takového nedělala!“

Trochu váhala, pak ji zajímala finanční stránka.

„Samozřejmě bych trvala na tom, abyste přijala normální plat profesionálů.“

A tak tu teď seděla Nausikaa na pódiu a radovala se z myšlenky, že její půvaby budou zvěčněny (ačkoliv se jí, ukázky Henriettina díla, které ateliéru mohla vidět, příliš nelíbily) a těšilo ji, že mohla

odhalovat svou osobnost posluchače, jejíž sympatie a pozornost se jí zdály zaručeny.

Na stole vedle modelu byly brýle — brýle, které si nasazovala jak možno nejdříve, protože byla ješitná a cítila se raději někdy skoro slepá, než by je nasadila. Přiznala se Henriettě, že je tak krátkozraká, že bez nich stěží vidí na půl metru před sebe.

Henrietta chápavě přikývla. Rozuměla teď fyziologickému důvodu tohoto prázdného a líbezného pohledu.

Čas ubíhal. Náhle Henrietta položila své modelářské náčiní a široce rozpráhla paže.

„Tak jsem skončila. Doufám, že nejste příliš unavená?“

„Ach ne, děkuji vám slečno Savernaková. Bylo to rozhodně moc zajímavé. A to už to je opravdu hotové — tak brzy?“

Henrietta se zasmála.

„Ach ne, ve skutečnosti to není hotovo, budu mít na tom ještě hezký kousek práce. Ale pokud vás se týče, už jsme skončily. Mám to, co jsem si přála — naznačené základní tahy.“

Dívka pomalu sešla z pódia. Nasadila si brýle a náhle zmizela slepá nevinost a neurčitý půvab její tváře. Zbývala teď klidná, laciná hezkost. Postavila se vedle Henrietty a dívala se na hliněný model.

„Ach,“ řekla pochybovačně a zklamaným hlasem. „To mi není moc podobné, že?“

Henrietta se zasmála.

„Ach ne, to není portrét.“

Skutečně tu byla stěží vůbec nějaká podobnost. V posazení očí — linii lícních kostí — viděla Henrietta podstatný základ své představy o Nausikae. To nebyla Doris Saundersová, bylo to slepé děvče, na něž může být napsána báseň. Rty byly rozděleny tak, jako je měla Doris, ale nebyly to Dorisiny rty. Byly to rty, které mluvily jiným jazykem a vyjadřovaly by myšlenky, které Dorisinými myšlenkami nebyly.

Žádný z tahů nebyl jasně vyhraněn. Byla to Nausikaa vysněná, ne viděná...

„No,“ řekla slečna Saundersová pochybovačně, „předpokládám, že to bude lépe vypadat, až na tom ještě kousek uděláte... A skutečně už mě vůbec nepotřebujete?“

„Ne, děkuji vám,“ řekla Henrietta, (A díky bohu, že ne! oddychla si v duchu), „byla jste prostě skvělá! Jsem vám velmi zavázána.“

Rychle se Doris zbavila a vrátila se, aby si udělala trochu černé kávy. Byla unavená — strašlivě unavená. Ale šťastná — šťastná a uklidněná.

Díky bohu, myslila si, teď mohu být zase lidský tvor.

A náhle jí myšlenky přeskočily na Johna.

„John,“ teplo jí rozpálilo tváře, náhlé prudké zachvění u srdce jí zrychlilo dech.

Zítřka, pomyslí si, pojedou na Hollow... Uvidím Johna...

Seděla úplně tiše a opřená o pohovku pila horkou silnou tekutinu. Vypila jí tři šálky. Cítila, že se jí vrací síla.

Je to hezké, myslila si, být zas člověkem. Je hezké, zbavit se pocitu neklidu, ubohosti a uštvánosti. Je hezké, přestat chodit nešťastná po ulicích, hledat něco a být popudlivá a netrpělivá, protože opravdu nevíš, co hledáš! Nyní bohudík zbývá jen hodné práce — a kdo by něco namítal proti práci!

Postavila prázdný šálek, vstala a vrátila se k Nausikae. Chvilku se na ni dívala a pomalu se jí mezi očima začala tvořit vráska.

To není — není to docela...

Co tu vlastně není v pořádku... Slepé oči.

Slepé oči, které jsou krásnější než kterékoliv jiné, jež vidí... Slepé oči, jež tě chytnou u srdce, protože jsou slepé... Zachytila to nebo ne?

Zachytila to, ano, ale právě tak zachytila ještě něco jiného. Něco, co neměla v úmyslu a o čem nepřemýšlela...

Odněkud vyvěral dojem sprosté a rozštěpené duše. Neposlouchala, neposlouchala doopravdy. Přesto se to nějak jejíma ušima a z jejích prstů svým způsobem ztvárnilo v hlíně.

A nebyla by schopná (věděla, že ne) to zase nějak odstranit. Henrietta se rázně obrátila. Snad je to jen představa. Ano, určitě je to představa. Ráno se jí to bude zdát úplně jiné. Ustrašeně si pomyslíla: Jak je člověk zranitelný...

Zachmuřeně přešla na konec ateliéru. Zastavila se před svou sochou Zbožňování.

Tohle bylo úplně správné — hezoučký kousek hruškového dřeva, které se dobře žilkovalo. Nejlepší věc, kterou za dlouhou dobu vytvořila — bylo to pro mezinárodní komisi. Ano, skutečně zaslouženě výstavní kousek.

Podařil se jí opravdu velmi dobře: ta skromnost, síla krčních svalů, skloněná ramena, lehce pozdvižená tvář — tvář bez tvaru, protože zbožňování vyzařuje z osobnosti.

Ano, pokora, vzývání — a ta konečná oddanost, která je za tím, ne vnější modlářství.

Henrietta vzdychla. Jen kdyby se byl John tak nerozzlobil. Ohromila ji ta zlost. Řeklo jí to o něm něco, co, jak myslela, sám nevěděl.

Řekl jí pevně: „To nesmíš vystavovat!“ A ona řekla právě tak rozhodně: „Budu.“

Pomalů se vracela k Nausikae. Vždyť tu nebylo nic, myslela si, co bych nemohla spravit. Postříkala to a zabalila do vlhkých hadrů. Tak to musí zůstat do pondělka nebo úterka. Teď už to nespěchá. Naléhavost přešla, všechny základní tahy jsou zde. Teď je třeba mít trpělivost.

Před ní jsou tři šťastné dny s Lucy, Henrym, Midge — a s Johnem.

Zívla, skrčila se, jako se s chutí skrčí opuštěná kočka, a uvolnila pokud možno všechny svaly. Náhle ucítila, jak je unavená.

Vykoupala se v horké vodě a šla spát. Ležela na zádech a dívala se stropním oknem na hvězdy.

Pak se zadívala na jediné světlo, které nechávala svítit, na malou žárovku, která ozařovala skleněnou masku, jednu z jejích prvotin. Je to věru nebezpečný výtvar, myslela si nyní. V podstatě konvenční.

Ještě štěstí, že se člověk vyvíjí a roste.

Ale teď spát! Silná černá káva, kterou vypila, v ní nevyvolala bdělost, jestliže si to sama nepřála. Již dlouho předtím poznala způsob, který jí jako na povel dovolil na vše zapomenout.

Seberete myšlenky, vyberete je ze zásoby a pak, aniž se jimi budete obírat, je necháte proklouznout prsty myšlení, nesmíte je zachycovat a nikdy se jimi zabývat. Není třeba se soustředit... Jen je nechte pěkně běžet.

Venku na Mews zaskřípělo auto, jakýsi chraptivý hlas zavýskl a zasmál se. Pojala tyto zvuky do svého podvědomí.

Ten vůz, přemítala, je řvoucí tygr... žlutý a černý... pruhovaný jako pruhované listí — listí a stíny — žhavá džungle... a tam dole teče řeka — divoká tropická řeka — směrem k moři a parníku přichystanému vyplout... Ona a John přichystaní na cestu — modré moře a dole jídelna — směje se na něho přes stůl — jako při obědě v Maison Dorée — chudák John byl tak rozhněvaný! Ven na noční vzduch — a vůz, ten klouzavý pocit při jízdě — letící tak lehce ven z Londýna... přes Showel Down... stromy... strom milosti — Hollow, Lucy, John, John, Ridgewayova nemoc... milý John...

Upadá nyní do bezvědomí, zmocňuje se jí pocit štěstí a krásy.

A pak ji náhle zachvátí cosi nemilého, nějaký tíživý pocit viny. Něco, čemu se chtěla vyhnout.

Nausikaa?

Pomalů, proti své vůli Henrietta vstala. Rozsvítila světla, namířila ke stojanu a odhrnula ze sochy hadry.

Nabrala zhluboka dechu.

Ne Nausikaa — Doris Saundersová!

Henrietty se zmocnilo zoufalství. Bojovala sama sebou: Mohu to napravit? Mohu to napravit?

Hloupost, říkala si. Víš přece dobře, co bys měla udělat.

Protože když to neudělá teď hned, nebude mít zítra už k tomu odvalu. Znamenalo to řezat do vlastního masa. To bolí, ano, to bolí.

Tak se asi cítí kočka, myslila si Henrietta, když vidí, že její kotě má nějakou vadu, a proto je zabije.

Znovu vdechla, pak se chopila hlíny, strhala ji z podstavce, udělala velkou hroudu a namačkala ji do bedny.

Přitom stále zhluboka dýchala a dívala se na své ruce pošpiněné hlínou. Stále cítila jakési šubání až do vlastní tělesné i duševní podstaty.

Pomalů si očistila ruce od hlíny a šla si zase lehnout s pocitem podivné prázdnoty i pocitem míru.

Nausikaa se už znovu neobjeví, myslila si smutně. Narodila se, byla poskvrněna a zemřela.

Je to podivné, uvažovala, jaký vliv na nás mohou mít věci bez našeho vědomí.

Neposlouchala — vskutku neposlouchala, a přesto vniklo do jejího podvědomí tušení prohnanosti Doris, a to působilo na její ruce.

A nyní ta věc, která byla Nausikaou — Doris — je pouhá hlína, jen hrubý materiál, který bude brzy přetvořen v něco jiného.

Henrietta snila: Je tohle snad smrt? Či to, co nazýváme osobností, je jen naše představa, účinek myšlenek někoho cizího? Cích myšlenek? Božích?

Byla to myšlenka Peer Gynta, či ne?

Cítil to John? Byl minulý večer tak unavený, pozbýval odvahy. Ridgewayova nemoc! Žádná kniha vám nepoví, co je Ridgewayova nemoc. Je to hloupé, myslila si, tak ráda bych to věděla... Ridgewayova nemoc... John...

(III)

KAPITOLA

John Christow seděl v ordinaci a hleděl na předposlední pacientku tohoto dopoledne. Jeho soucitné a povzbuzující oči ji pozorovaly, když vykládala o svých trampotách, vysvětlovala je, a to podrobně. Sem tam chápavě přikývl hlavou. Ptal se jí, dával jí pokyny. V trpitelce se rozžehl jemný plamínek. Doktor Christow byl vskutku skvělý! Projevoval skutečně takový zájem, takovou účast. Člověku dodávalo síly už jen to vyprávění. Doktor Christow si před sebe položil list papíru a začal psát. Nejlepší bude, uvažoval, dát jí projímadlo — ten nový americký výrobek — zabalené pěkně do celofánu a vábně zbarvené neobvyklým odstínem lososově růžové barvy. Je také hezky drahé a není snadno je dostat — každá lékárna je nemá na skladě. Bude pro ně asi muset jít až do toho malého krámků na Waldow Street. To jí bude jen na prospěch. Nejspíš ji to uspokojí na měsíc nebo na dva a pak pro ni bude muset vymyslet něco jiného. Nemohl pro ni nic lepšího udělat. Je to ubohé léčení, ale nedá se s tím nic dělat. To není případ, do kterého by se člověk mohl zakousnout. Nic takového jako ta babka Crabtreeová...

Únavné dopoledne. Výnosné finančně, ale nic víc. Bože, jak je člověk unavený. Unavený těmi „nemocnými“ ženami a jejich naříkáním. Jen aby jim předstíral účast, ulevoval, nic jiného. Někdy by věru rád věděl, zdali to vůbec stojí za to. Pak si však zase vzpomněl na sv. Kryštofa, na dlouhou řadu postelí v nemocnici a paní Crabtreeovou, jak se na něj šklebí bezzubým úsměvem.

Oni dva si vzájemně rozumějí. Je bojovnice, ne jako ta líná ženská na vedlejší posteli. Je při něm, chce žít, ač bůhví proč, když se uváží, v jakém brlohu žije se svým mužem, který pije, a s hejnem rozpustilých dětí, zatímco ona sama je nucena den co den pracovat, drhnout podlahy v nekonečných kancelářích. Nic než samá otročina a tak málo radosti. Ale přece chce žít, má ráda život jako on, John Christow, má život rád.

Nemají rádi životní události, jen život sám, chuť být na světě. Je to podivné, člověk si to ani nedokáže vysvětlit. Pomyslel si, že si o tom bude muset pohovořit s Henriettou.

Vstal, aby doprovodil pacientku ke dveřím. Chopil se její ruky a vřele ji stiskl, přátelsky a vlídně. Také jeho hlas zněl povzbudivě, byl plný zájmu a sympatie. Odcházela osvěžená, skoro šťastná. Doktor Christow se jí tak pozorně věnuje!

Když se za ní zavřely dveře, doktor na ni zapomněl, vlastně si stěží uvědomoval její existenci, i když byla u něho. Konal jen svou povinnost, naprosto automaticky. Ačkoliv to sotva zvířilo hladinu jeho myšlení, přesto ho to vyčerpávalo. I při této samozřejmé odpovědnosti lékaře pociťoval úbytek energie.

Bože, pomyslel si znovu, jsem tak unavený. Ještě se musí podívat na jednu pacientku a pak bude weekend. Myslel teď na něj s pocitem vděčnosti. Zlaté listí, zbarvené do ruda a hnědá, sytě vlhká příchut' podzimu — cesta dolů mezi lesy — hořící ohně!

Lucy, jedinečná žena, nadšená pro zvířata, se svým podivným, nepostižitelným myšlením. Měl raději Henryho a Lucy než kteréhokoliv hostitele a hostitelku v Anglii. A Hollow bylo nejmilejším místem, které znal. V neděli se bude procházet po lesích s Henriettou, dojdou až na vrchol hory a půjdou po horském hřebenu. Při procházce s Henriettou by zapomněl, že jsou vůbec na světě nemocní. Díky Bohu, Henrietta sama nic takového nezná.

A pak si pomyslel s náhlým zábleskem humoru: Ona by se na mě nikdy neobrátila, i kdyby jí něco scházelo.

Ještě jedna pacientka! Musí stisknout zvonek na stole. Chvilí ještě otálel. Vždyť se tak jako tak opozdil. Oběd už bude hotový, děti a Gerda už jistě čekají. Musí se do toho ihned dát.

Stále ještě seděl bez hnutí. Byl tak unavený, tak strašlivě unavený. Tato únava v něm už dlouho vzrůstala. Proto byl stále popudlivější a nemohl se tomu ubránit, i když si toho byl vědom. Chudák Gerda, myslel si. Má to se mnou trampoty! Kdyby jen nebyla tak poslušná, tak ochotná připustit své chyby, ačkoliv byl většinou vinen on a měl se omlouvat. Byly dny, kdy všechno, co Gerda řekla nebo udělala, ho popuzovalo a často ho právě její ctnosti dráždily. Její trpělivost, nesobectví a podrobování se jeho přáním, to vše v něm vyvolávalo šibeniční humor. Ale ona se nikdy nepohoršovala nad prudkými výbuchy, nikdy neprosazovala svůj názor proti jeho, nikdy se nepokoušela vybojovat si vlastní linii. Proto sis ji vlastně vzal, že ano? Na co si stěžuješ? Po tom létě v San Miguelu...

Je to podivné — když na to člověk začne myslet — vždyť ty vlastnosti, které ho u Gerdy dráždí, ty by si právě přál u Henrietty. Co ho popuzovalo — ne, to není správné slovo — co ho u Henrietty zlobilo, byla její přímost a poctivost, pokud se to týkalo jeho. Bylo to úplně v rozporu s jejím poměrem k ostatnímu světu.

Jednou jí řekl: „Myslím, že jsi největší lhářka, kterou znám.“

„Snad.“

„Ty jsi vždy ochotná říkat lidem cokoli, jen když je to těší.“

„To se mi zdá vždycky nejdůležitější.“

„Důležitější než říkat pravdu?“

„Mnohem víc.“

„Tak proč proboha nemůžeš lhát o trochu víc mně?“

„Ty by sis to přál?“

„Ano.“

„Je mi to líto, Johne, ale nemohu.“

„Musíš přece často vidět, co bych si přál, abys řekla.“

Tak už dost, nemá smysl přemýšlet o Henriettě. Vždyť ji dnes hned po poledni uvidí. Teď by se měl dát do práce. Zazvonit a vyřídit tu poslední ztrápenou ženskou. Další takový postonávající tvor.

Jejich nářky jsou jen z desetiny oprávněné, většinou je to hypochondrie. Proč by si nepopřála pocit nemoci, když si to může zaplatit? Udržovala tím v rovnováze zdraví paní Crabtreeových na tomto světě.

Ještě stále seděl bez hnutí.

Byl unavený, příliš unavený. Připadalo mu, zeje už dlouho unavený. Něco si přál, vroucně přál.

A tu se ho zmocnila myšlenka: „Chtěl bych jít domů.“

To ho překvapilo. Kde se ten nápad vzal? Co tím myslel? Domů? Nikdy domov neměl. Rodiče byli Angličané a žili v Indii. Vychovávali ho tety a strýcové, každé prázdniny trávil u jiných. První stálý domov, který měl, jak si říkal, byl tenhle dům v Harley-Street. Může myslet na ten dům jako na domov? Sklonil hlavu. Věděl, že ne.

Ale jeho vědecká zvědavost procitla. Co mínil tou myšlenkou, která se mu tak náhle vynořila?

„Chtěl bych jít domů!“ To musilo být něčím vyvoláno. Nějakou představou. Přivřel oči — má to jistě nějaké pozadí. Velmi jasně si v duchu vyvolal představu hlubokého modrého Středozevního moře — palmy, kaktusy a nakyslé hrušky. Cítil horký prach léta a vzpomínal na chladný pocit vody po slunění na pláži v San Miguelu.

Byl překvapený, nějak vyšinutý z rovnováhy. Léta už si nevzpomněl na San Miguel. Vždyť se tam už nikdy nechtěl vrátit! To byla vyřízená kapitola jeho života.

Už to bylo dvanáct — čtrnáct — patnáct let. Udělal tenkrát dobře, jeho rozhodnutí bylo naprosto správné. Byl sice do Veroniky opravdu zamilovaný, ale nebylo by to s ní dělalo dobrotu. Veronika by se byla zmocnila jeho těla i duše. Byla sobec a ani se tím netajila. Byla zvyklá dosáhnout všeho, co si přála, ale nepodařilo se jí uchvátit ho. Unikl jí. Patrně s ní asi nezacházel pěkně z hlediska společenské konvence. Vlastně jí dal košem. Chtěl přece žít vlastním životem a to by mu byla Veronika nikdy nepovolila. Ona zamýšlela také žít svým životem a k tomu mít Johna navíc.

Byla překvapená, když s ní odmítl jít do Hollywoodu. Řekla tvrdě: „Chceš-li být opravdu lékařem, myslím, že tam můžeš dosáhnout doktorátu, ale není to vůbec důležité. Budeš mít z čeho žít, já budu vydělávat hromadu peněz.“

Odpověděl jí prudce: „Ale já mám své povolání rád. Mám v úmyslu pracovat s Radleym.“

Jeho hlas, hlas mladého nadšence, zněl hrozivě.

Veronika ohrnula nos.

„S tím směšným ušňupaným dědkem?“

„Ten směšný ušňupaný dedek,“ řekl John rozzlobeně, „udělal několik skvělých objevů o Prattově nemoci.“

Přerušila ho.

„Kdopak se zajímá o Prattovu nemoc? Kalifornie má tak okouzlující podnebí, a je to radost podívat se do světa. Nenáviděla bych to všecko bez tebe. Chci tě, John, potřebuji tě!“

A tu vyslovil John návrh, jímž Veroniku přímo ohromil; aby odmítla nabídku do Hollywoodu, vdala se za něho a usadila se v Londýně.

To ji pobavilo, ale byla pevně rozhodnutá. Půjde do Hollywoodu, Johna má ráda a John se s ní musí oženit a jít s ní. Nepochybovala o moci své krásy.

Viděl, že se tu dá udělat jen jedno, a to také udělal. Napsal jí, aby zrušila zasnoubení; dost tím trpěl, ale nepochyboval o tom, že se dal správnou cestou.

Vrátil se do Londýna, začal pracoval s Radleym a za rok se oženil s Gerdou, která se v každém směru od Veroniky lišila...

Dveře se otevřely a vstoupila jeho sekretářka Beryl Collierová.

„Máte ještě přijmout paní Forresterovou.“

„Vím,“ řekl krátce.

„Myslila jsem, že jste snad zapomněl.“

Přešla pokojem a vyšla druhými dveřmi. Christow pozoroval její tichý odchod. Je to správné děvče, ta Beryl, ale zpropadeně sebevědomá. Je u něho už šest let. Nikdy se nedopustila chyby, nikdy není rozčilená, polekaná nebo uspěchaná. Má černé vlasy, jemnou pleť a energickou bradu. Dívá se na svět jasnými šedými očima za silnými brýlemi se stejnou nevzrušenou pozorností, ať jde o něho nebo ostatní svět.

Vždy si přál mít dokonalou sekretářku, která by nedělala hlouposti, a také takovou dostal, ale někdy se cítil trochu nelogicky zklaman. Podle všech zásad divadla a románu by přece Beryl měla svého

zaměstnavatele beznadějně zbožňovat. Ale věděl dobře, že se mu u ní nepodařilo prolomit ledovou hráz. Nedalo se mluvit o zbožňování, ani o pohrdání. Děvče na něho mělo svůj názor, považovalo ho za člověka chybuujícího. Jeho osobnost na ni nepůsobila, jeho kouzlo selhávalo. Často pochyboval o tom, zdali ho má vůbec ráda.

Jednou slyšel, jak mluví s přítelkyní telefonem.

„Ne,“ říkala, „myslím, že není sobečtější, než byl. Je spíš bezmyšlenkovitý a méně soustředěný.“

Věděl, že mluví o něm, a skoro celý den byl špatně naladěný. Ačkoliv ho Gerdino ustavičné nadšení rozladovalo, nebylo mu Berylino chladné posuzování příjemné.

Fakticky mě už dráždí skoro všechno, myslel si...

Něco tu není v pořádku. Jsem přepracovaný? Snad. Ne, to je jen výmluva. Moje rostoucí netrpělivost, podrážděná únava, má nějakou hlubší příčinu. Takhle to nepůjde. Co to se mnou je? Kdybych tak odtud mohl pryč...

No vida, už se mu zase vynořila ta neurčitá myšlenka, nápad na útěk.

Chtěl bych jít domů.

Zpropadeně, Harley-Street 404 je přece jeho domov!

A v čekárně ještě sedí paní Forresterová. Unavující paní, příliš bohatá na peníze i na čas, takže může myslet na všechny možné nemoci.

Jednou mu kdosi řekl: „Musíte být asi velmi znechucený bohatými pacientkami, které si pořád namlouvají, že jsou nemocné. Musí být pro vás úleva zajít k chud'asům, kteří se hlásí, jen když jim vskutku něco je!“

Zašklebil se. Je to směšné, co všechno si lidé myslí o těch chud'asech s velkým Ch. Kdyby se tak podívali na starou paní Pearstockovou, jak prošmejdí všechny možné kliniky a odnáší si pak lahvičky medicíny, mazání na záda, pastilky proti kašli a všelijaké zažívací směsi.

Čtrnáct let jsem brala tu hnědou medicínu, pane doktore, a to je jediné, co mi pomáhá. Ten mladý doktor mi minulý týden předepsal nějakou bílou medicínu. Ta za nic nestála. To dá rozum, vidíte, pane

doktore. Víte, že užívám už čtrnáct let tu hnědou medicínu, a když nemám ji a ty hnědé pilulky...”

Jako by ten ufnukaný hlas slyšel. A přitom má ta paní skvělé zdraví, je zdravá jako ryba a ani ty medicíny jí nemohou ublížit.

Byly stejné jako sestry, paní Pearstocková z Tottenhamu a paní Forresterová z Park Lane Court.

Posloucháte a škrábete recepty na list pevného drahého papíru nebo na nemocniční lístek — přijde na to.

Panebože, byl tím vším tak unavený. Modré moře, mdle naslává vůně mimózy, horký prach...

Před patnácti lety. Teď už má všechno za sebou, všechno je skončeno, ano, skončeno, díkybohu. Dobře, že měl odvalu celou tu věc skoncovat.

Odvahu? Ozval se v něm tichý hlas. Tak to nazýváš? Vždyť udělal jen rozumnou věc, že ano? Prostě to ze sebe vyrval. Bolelo to zpropadeně, ale dostal se z toho, sice zraněný, ale volný. Vrátil se domů a vzal si Gerdu.

Měl dokonalou sekretářku a vzal si dokonalou ženu. To bylo přece vše, co chtěl. Krásy se už nasytil, že ano? Poznal, co může bytost jako Veronika provádět se svou krásou. Poznal, jak dovedla působit na každého muže ve svém okruhu. Po historii s Veronikou měl jen touhu být v bezpečí, v klidu, znát jen oddanost a mírné a trvalé věci života. Vskutku si přál Gerdu. Chtěl někoho, kdo by chápal jeho životní cíle, kdo by uznával jeho rozhodnutí, a kdo by v té chvíli neměl žádné vlastní názory.

Kdopak to řekl, že tragedie je vlastně to, když dostanete, co jste si přáli?

Stiskl zlostně zvonek na stole.

Musí přece ještě přijmout poslední pacientku. Jednání s paní Forresterovou mu zabralo čtvrt hodiny. Ještě jedny lehce vydělané peníze. Ještě jednou naslouchal, vyptával se, povzbuzoval, jevil porozumění, dodával ze své zdravé energie síly. Ještě jednou předepsal recept na drahý lék.

Nezdravě neurotická žena, která vešla s obtížemi, opouštěla ordinaci pevným krokem, zrůžovělá ve tváři, s pocitem, že život snad přece může mít pro ni nějakou cenu.

Doktor se zvrátil nazad do židle. Je teď volný — volný, může sejít dolů ke Gerdě a k dětem, zbaven všech těch nemocných a utrpení na celý konec týdne.

Ale cítil ještě stále podivný pocit, který mu bránil se pohybovat, jakousi podivnou malátnost vůle. Byl unavený — unavený — unavený...

(IV)

KAPITOLA

V jídelně bytu nad ordinací seděla Gerda a nehnutě pozorovala skopovou kýtu. Má ji poslat do kuchyně, aby zůstala teplá? Opozdí-li se John, bude to mít studené jako led — to bude hrozné! Ale vždyť poslední pacientka už odešla, John tu musí být každou chvíli. Kdyby to poslala do kuchyně, zdrželo by ho to a on je tak netrpělivý. „Vždyť jsi přece věděla, že už jdu.“ To by řekl tónem, v němž by znělo potlačované rozhořčení, které znala a jehož se bála. Maso by bylo příliš vypečené a vysušené, a to John nenáviděl.

Ale na druhé straně zase měl velmi nerad jídlo studené. A teď je tak pěkně teplé. Zamyšleně se rozhodovala pro jedno nebo druhé a její pocit strachu a ubohosti vzrůstal. Celý svět se jí scvrkával na skopovou kýtu, chladnoucí na míse.

Její syn Terrence z druhé strany stolu pravil:

„Borax hoří zeleným plamenem, sodná sůl žlutě.“

Gerda se na něj roztržitě podívala přes stůl, neuvědomila si vůbec, o čem její syn mluví.

„Vědělas to?“ ,

„Copak, drahoušku?“

„O solích.“

Gerda se nepřítomně podívala po slánce. Ano, sůl a pepř jsou na stole. To je v pořádku. Minulý týden na to Lewisová zapomněla a Johna to rozzlobilo. Vždycky se musí něco přihodit.

„To je takový chemický pokus,“ pokračoval Terrence přemýšlivě. „Zdá se mi to velmi zajímavé.“

Devítiletá Zena s hloupoučkou tváří zakňourala: „Já bych už chtěla jíst. Nemůžeme už začít, mami?“

„Za chvílku, drahoušku, musíme počkat na tatínka.“

„Mohli bychom začít,“ prohlásil Terrence. „Tatínkovi by to nevadilo. Víš, že jí rychle.“

Gerda sklonila hlavu.

Má kýtu naříznout? Nikdy si nemůže vzpomenout, která je ta pravá strana, kde se má začít. Samozřejmě, jistě ji Lewisová dala na správnou stranu mísy, ale někdy to také neudělala. John se pak vždycky zlobil, když to nebylo v pořádku. A teď si ještě Gerda zoufale uvědomila, že když to udělala sama, bylo to vždycky špatně. — Musí to dát zpět do kuchyně, ale co když je už John na cestě? — Jistě už co nejdřív přijde.

Znovu a znovu o tom celá utrápená uvažovala.

John seděl v ordinaci, opíral se zády o židli, tůkal prsty do stolu a nebyl schopen se přinutit, aby vstal, přestože věděl, že oběd nahoře je už jistě hotový.

San Miguel... modré moře... vůně mimózy... rudé květy kontrastující se zeleným listím... žhavé slunce... prach... zoufalství a muka lásky.

Ale bože, to ne. To už jsem překonal, to už mám za sebou, mysl si.

Pojednou si přál, aby byl nikdy nepoznal Veroniku ani se neoženil s Gerdou, ani se nesetkal s Henriettou...

Paní Crabtreeová, dupal, je z nich nejhorší! To bylo ošklivé odpoledne minulý týden. Měl takovou radost ze správných reakcí. Mohla už vydržet 005 a najednou ten poplašný vzrůst toxinů, reakce byla negativní místo očekávané pozitivní.

Stařena ležela, těžce oddychovala, lapala dech a vzhlížela k němu zlomyslnýma nezkrotnýma očima.

„Neděláte si ze mě dobrý den, pane doktore? Sem pro vás asi pokusnej králík — že jo?“

„Chceme vás uzdravit,“ řekl a usmíval se. „Dejte pokoj s těma trikama,“ zašklebila se náhle. „Mně je to jedno... Jen v tom pokračujte, pane doktore. Někdo musí být první, že jo? Dyž sem byla ještě žába, dala jsem si jednou naondulovat vlasy. Vypadala sem jak čmu-

d'och. Nemohla sem to vůbec pročesat, ale byla to tenkrát psina. A teď můžete mít psinu se mnou, já to vydržím.“

„Je vám hodně špatně?“ Nahmatal jí puls.

Vitalita z něho přecházela na stařenu chvějící se na loži.

„Je mi hrozně. To jste uhád! Náák vám to nevychází, co? Nic si z toho nedělejte a neztrácejte hlavu. Já vydržím moc, já jistě.“

John Christow řekl s uznáním:

„Vy jste správná ženská. Přál bych si, aby byly všechny moje pacientky takové.“

„Protože já chci bejt zdravá. Chci se uzdravit. Máma — ta žila do osmaosmdesáti a bábě bylo devadesát, dyž naposled vydechla. My se v naší rodině dožíváme pěknýho stáří.“

Odešel špatně naladěný, trápený pochybami a nejistotou.

Byl si zcela jistý, že si počíná správně. Kde to spletl?

Byl si tak jistý, že se vyhnul všem úskalím.

A potom — na schodech sv. Kryštofa na něj padla náhle zoufalá únava, zmocnila se ho nenávist k té zdlouhavé úmorné klinické práci a vzpomněl si na Henriettu. Myslel na ni pojednou ne jako na ni samu, ale na její krásu a svěžest, zdraví a zářivou životnost — na slabou vůni prvosenek, která vanula z jejích vlasů.

Šel přímo k ní a poslal domů stručnou zprávu, že byl odvolán. Vešel do ateliéru, vzal Henriettu do náruče a s nezvyklou vášní ji k sobě tiskl. V očích se jí objevil náhlý polekaný údiv. Vyvinula se mu z objetí a šla mu udělat kávu. Když přecházela ateliérem, ptala se ho překotně, zdali přichází přímo z nemocnice.

Neměl chuť mluvit o nemocnici. Chtěl se milovat s Henriettou a zapomenout, že existuje vůbec nějaká nemocnice a paní Crabtreeová. A Ridgewayova nemoc a všechno to ostatní.

Odpovídal na její otázky zprvu neochotně, pak plyněji. A náhle začal pobíhat dlouhými kroky sem a tam po pokoji a chrлил ze sebe záplavu technických termínů a domněnek. Jednou nebo dvakrát se přerušil, pokoušel se říct odborné výrazy lidově.

„Víš, musíš mít reakci...“

Henrietta ho přerušila: „Ano, ano. Reakce musí být pozitivní, tomu rozumím, pokračuj.“

Zeptal se jí ostře: „Co o tom víš?“

„Mám o tom knihu.“

„Jakou knihu: Od koho?“

Obrátila se k malé knihovně. Zahučel s opovržením: „Scobell? Scobell není dobrý. Je hrozně nespolehlivý. Podívej se, chceš-li si o tom něco přečíst — ne...“

Přerušila ho:

„Chci jen rozumět některým termínům, kterých používáš — jen tak, abych ti rozuměla a nemusela tě přerušovat žádostí o vysvětlení. Pokračuj, mohu tě dobře sledovat.“

„Hm,“ řekl pochybovačně. „Pamatuj si ale, že Scobell není spolehlivý.“

Pokračoval v hovoru, mluvil dvě a půl hodiny. Stále se vracel k některým věcem, zkoumal různé možnosti, osnoval možné teorie. Sotva si uvědomoval, že je Henrietta tady. Několikrát mu její bystrost a inteligence pomohly přes obtíže nebo zaváhání. Věděla sama někdy dřív než on, nad čím váhá. Byl tím teď zcela zaujatý, vracela se mu sebedůvěra. Je jistě na správné cestě. Jeho základní teorie je správná, je ovšem několik různých cest, jak zdolat toxické symptomy.

Náhle ho však přemohla únava. Všechno se vyjasnilo. Zítra se k tomu musí vrátit. Zavolá si Neila a řekne mu, aby oba roztoky spojil a zkusil to. Ano, zkusí to! Bože, přece se nedá porazit.

„Jsem unavený,“ řekl bez souvislosti. „Bože, jsem hrozně unavený.“ A lehl si, usnul a spal jako když ho do vody hodí.

Probudil ho Henriettin úsměv. Dělal mu ranní čaj a on jí úsměv oplácel.

„Nedopadlo to zrovna podle mého plánu,“ řekl.

„Není to jedno?“

„Ano, ano. Ty jsi skutečně milá, Henrietto.“ Přelétl očima knihovnu.

„Zajímáš-li se o podobné věci, přinesu ti ke čtení něco pořádného.“

„Já se o ty věci nezajímám, John, já se zajímám o tebe.“

„Takového Scobella nemůžeš číst.“ Vytáhl z knihovny knížku, kterou odmítal. „Ten člověk je šarlatán.“

Dala se do smíchu. Nechápal, proč ji jeho kritika té knihy tak baví. To ho u Henrietty vždycky překvapovalo, to náhlé odhalení, že ho nechápe, že je schopna se mu smát. Nebyl na to zvyklý. Gerda ho brala hrozně vážně. A Veronika zase nemyslela nikdy na nic jiného než na sebe. Ale Henrietta měla způsob, jak otočit hlavu a podívat se na něho přivřenýma očima s náhlým něžným, napolo posměšným úsměvem, jako by říkala: Musím se podívat na toho směšného človíčka Johna. Musím se na něho podívat pěkně z dálky.

Bylo to, jak si myslel, skoro stejné, jako když přivírala oči a dívala se na své dílo nebo na nějaký obraz. To byl, hrome, odstup. Ale on přece nechtěl, aby měla Henrietta od něho odstup. Přál si, aby myslela jen na něho a aby se její myšlenky od něho nevzdalovaly.

Právě to se ti ale na Gerdě nelíbí, ozval se v něm zase jakýsi hlas.

Pravda je jen to, že je úplně nelogický. Neví sám, co chce.

„Chtěl bych jít domů.“ Jak je ta věta nesmyslná a směšná. Vždyť na nic nemyslel.

Za hodinu nebo za dvě bude už určitě odjíždět z Londýna, zapomene na všechny nemocné i jejich slabě nakyslý, nepříjemný pach, bude sát vůni dřeva a sytou vlhkost podzimního listí.

Jízda autem ho uklidní — stejnoměrné zrychlování ho ukonejší. Náhle si uvědomil, že to vůbec nebude možné — má přece trochu pohmožděné zápěstí, bude muset řídit Gerda a ta, pěkně děkuji, se nikdy pořádně nenaučí řídit auto. Pokaždé, když řadila, musel tiše sedět, zatínat zuby a snažit se nic neříkat, protože měl špatnou zkušenost, že kdyby něco řekl, Gerda by byla rozčilená. Je to směšné, že nikdo nedovede Gerdu naučit, jak řadit rychlost, ani Henrietta. Poslal ji za Henriettou, protože si myslel, že Henriettino nadšení na ni může mít lepší vliv než jeho rozčilování.

Henrietta milovala vozy. Mluvila o nich s lyrickým roztoužením, jako mluví jiní o jaru nebo o prvním sněhu.

„Johne, není nádherný? On si zrovna přede.“ (Pro Henriettu byla auta vždycky cosi živého.) „Vyjede na Bale Hill na trojku hladce, bez námahy. Poslechni si, jak stejnoměrně vrčí.“

To se už neudržel a pobouřeně vybuchl: „Nemyslíš, Henrietto, že bys mohla věnovat taky trochu pozornosti mně a na pár minut

zapomenout na ten zpropadený vůz?“ Za takovou prudkost se však vždycky styděl. Nevěděl, jak to na něho tak najednou zčistajasna přijde.

Zrovna tak to bylo s její prací. Byl si vědom, že její práce je dobrá. Miloval to i nenáviděl současně.

Nejzuřivější hádka, kterou s ní kdy měl, vznikla právě proto.

Gerda mu jednoho dne řekla: „Henrietta mě požádala, abych jí seděla.“

„Cože?“ Jeho překvapení nebylo pro ni zrovna lichotivé, když o tom trochu přemýšlel. „Ty?“

„Ano, zítra k ní půjdu do ateliéru.“

„Nač tě, hrome, potřebuje?“

Nevyjadřoval se zrovna zdvořile. Ale Gerda si to naštěstí ani neuvědomila. Byla tím zřejmě potěšena. Měl Henriettu v podezření, že je to jedna z jejích pokryteckých roztomilostí. Možná že Gerda dala najevo, že by byla ráda modelována.

Tak něco...

Asi za deset dní mu Gerda vítězoslavně ukazovala malou sádrovou sošku.

Byla to hezká věcička — technicky dokonale udělaná, jako každá Henriettina práce. Gerda tu byla idealizovaná a zřejmě jí to lichotilo.

„Mně se to zdá, Johne, opravdu rozkošné.“

„To je Henriettina práce? Vůbec nic to neříká. Nechápu, jak ji napadlo něco takového vůbec dělat.“

„Samozřejmě, že se to liší od jejích abstraktních věcí, ale myslím, že je to dobré, Johne. Jsem o tom přesvědčená.“

Neříkal už nic, nechtěl Gerdě kazit radost. Ale při první příležitosti se kvůli tomu do Henrietty pustil.

„Co tě to napadlo, dělat to bláznovství s Gerdou? Není to důstojné. Mimoto děláš lepší věci.“

Henrietta odpověděla pomalu:

„Neměla jsem dojem, že je to špatné. Gerdu to zřejmě těšilo.“

„Gerda byla nadšená. To je samozřejmé. Gerda nedovede rozlišit umění od kolorované fotografie.“

„Ale kýč to nebyl, Johnne. Byla to jen portrétová soška, docela nevinná a bez nároku.“

„Obyčejně s takovými věcmi neztrácíš čas.“

Zarazil se však při pohledu na dřevěnou sochu vysokou asi pět stop.

„Copak je tohle?“

„To je pro mezinárodní komisi. Třešňové dřevo: Zbožňování.“

Pozorovala ho. Díval se, a tu se mu náhle napjaly svaly na krku. Prudce se k ní obrátil:

„Tak kvůli tomu jsi chtěla dělat Gerdu? Jak ses toho odvážíla?“

„Byla jsem zvědavá, jestli si všimneš...“

„Všimnu? To je samozřejmé, že to vidím. Je to tady.“

Ukázal prstem na silné krční svaly.

Henrietta přikývla.

„Ano, právě tady ten krk a ramena jsem chtěla — vidíš, jak se těžce předklání, jak se poddává, jak klopi pohled. Je to nádherné!“

„Nádherné? Poslyš, Henrietto, já si to nepřeju. Měla bys nechat Gerdu na pokoji.“

„Gerda se to nedoví. Nikdo se to nedoví. Víš přece, že by se v tom Gerda sama nikdy nepoznala a nikdo jiný také ne. A vůbec to není Gerda. Není to nikdo.“

„Ale já jsem to poznal, že ano?“

„Tys jiný, Johnne. Ty dovedeš věci vidět.“

„Je to strašně drzé. Já si to nepřeju, Henrietto. Já to nechci. Nevidíš, žeš udělala něco, co se nedá hájit?“

„Opravdu?“

„Copak to nevíš a necítíš. Kdepak je tvá obvyklá citlivost?“

Henrietta se na něho pomalu podívala. „Tys to, Johnne, nepochopil. Myslím, že se mi nikdy nepodaří tě přimět, abys to pochopil. Ty nechápeš, co to je, něco chtít, dívat se na to den co den, pozorovat linie krku, svaly, úhel, jak hlava spěje vpřed, tíží v dolní čelisti. Pozorovala jsem to všechno, chtěla jsem to mít, kdykoli jsem Gerdu spatřila. A nakonec jsem to musela mít!“

„To je bezohledné!“

„Ano, to připouštím. Ale když si něco tak přeješ, nezbyvá nic jiného, než aby sis to vzal.“

„Tím tedy chceš říct, že se zpropadeně málo staráš o ostatní. Nestaráš se o Gerdu...“

„Neblázni, John. Proto jsem tu sošku udělala, abych Gerdě způsobila radost a aby byla šťastná. Nelidská nejsem.“

„To je pravé slovo — jsi nelidská.“

„Ty vážně myslíš, že by se v tom Gerda někdy mohla poznat?“

John se neochotně zadíval na sochu. Teď teprve ustupoval jeho hněv a zlost jistému zájmu. Je to zvláštní výraz pokory, jak vzdává úctu neviditelnému božstvu — je to strašně silné, fanatické...

Pak řekl: „Je to opravdu úžasná věc, cos vytvořila, Henrietto.“

Henrietta se slabě zachvěla. „Ano, myslila jsem, že...“ John řekl ostře: „Na co se dívá? — Kdo je to? Tam před ní?“

Henrietta chvíli váhala. Když promluvila, ozval se v jejím hlase zvláštní tón. „Nevím. Ale myslím, možná že se dívá na tebe, John.“

(V)

KAPITOLA

V jídelně předváděl Terry své nové vědecké znalosti.

„Olovnaté soli jsou rozpustnější ve studené vodě než v horké. Když se přidá jodid draselný, vytvoří se žlutá sloučenina jodidu olovnatého.“

Podíval se zvědavě po matce, ale nevěřil v její zájem.

Podle jeho názoru ho rodiče hrozně zklamali.

„Vědělas to, mami?“

„Já se v chemii vůbec nevyznám, můj milý.“

„Můžeš si o tom něco přečíst,“ radil Terry. Byla to prostá věta oznamovací, ale znělo z toho určité přání.

Gerda to přání neslyšela. Byla chycena v pasti své ustrašené ubohosti. Ve všem a všudy. Cítila se ubohá už od té chvíle, když ráno procitla. Uvědomila si, že ten weekend u Angkatellů, který ji už dlouho lekal, teď musí přijít. Děsilo ji to. Bylo to pro ni jako noční můra, když měla jet na Hollow. Cítila se zmatená a bezmocná. Ta Lucy Angkatellová a její způsob řeči, věty nikdy nedokončené, její neustálé nelogické poznámky a usilovná snaha rozprout zábavu!

Měla z toho všeho hrůzu. Ale ani ostatní tam nebyli lepší. Pro Gerdu ty dva dny znamenaly utrpení, utrpení a mučednictví pro Johna.

Naproti tomu John ráno s nezastíranou radostí poznamenal:

„Je to skvělé, když si člověk pomyslí, že budeme na weekend na venkově. To ti udělá dobře, Gerdo. To ty právě potřebuješ.“

Usmála se mechanicky a řekla s nesobeckou statečností: „Bude to skvělé.“

Bloudila neklidně očima po pokoji. Krémové pruhované tapety s černou skvrnou tam u šatny, mahagonový toaletní stůl se sklem nachýleným dopředu, jasný, zářivě modrý koberec, akvarely Jezerní krajiny. To všechno je jí tak blízké a drahé, a teď to do pondělka neuvidí.

Místo toho přijde zítra úslužná služebná do neútné ložnice a přinese jí do postele na podnose snídani, vytáhne záclonu, přichystá jí šaty a složí je — to v ní vždycky vyvolávalo nepříjemný pocit. Bude ležet nešťastná, snášet ty věci a těšit se jen myšlenkou: už jen jeden den. Jako když byla ve škole a počítala dny.

Ve škole Gerda nebyla šťastná. Těšilo ji to tam ještě méně než kde jinde. Doma to bylo lepší, ale ani tam to příliš pěkné nebylo. Vždyť všichni byli samozřejmě rychlejší a chytřejší než ona. Jejich řeči, netrpělivé poznámky, vlastně ani ne nevládné, ji mučily.

„Ach, Gerdo, dělej honem! Ty nešiko, podej mi to! Nenechte to Gerdu dělat, bude jí to trvat věčnost! Gerda nikdy nic nesvede.“

Což si všichni neuvědomovali, že to jen přispívalo k tomu, aby byla ještě pomalejší a tupější? Bylo to s ní stále horší, měla prsty čím dál tím neobratnější, nechápala vůbec, co jí říkají. Až to došlo tak daleko, že našla východisko. Náhodou objevila zbraň na obranu.

Stupňovala svou pomalost a její tázavý pohled byl nyní ještě bezradnější. Jenže když jí teď říkali netrpělivě: „Ale, Gerdo, ty jsi tupá, copak to nechápeš?“, dovedla už se trochu těšit tím, že má tajemství, že to přece chápe. Vždyť přece není tak hloupá, jak oni si myslí. Proto často jen předstírala, že nerozumí, nebo práci zpomalovala a usmívala se pak spiklenecky, když jí ji někdo netrpělivě vytrhl z rukou. Teď ji hrálo tajné vědomí, že je nad nimi. Někdy ji to docela bavilo. Bylo to věru zábavné, že ví víc, než si oni myslí. Takové vědomí, že to můžete udělat a nedat na sobě znát, že to dovedete.

Mělo to ještě další výhodu — lidé to někdy udělali za vás a to vás zbavilo spousty trampot. Konečně, ať si lidé zvyknou dělat za vás, nemusíte pak vůbec nic dělat a není vidět, že to děláte špatně. A tak dospějete konečně zase tam, kde jste začali. K pocitu, že se můžete proti ostatnímu světu držet na stejné úrovni.

(To by ale, říkala si Gerda s obavou, u Angkatellových dobře nešlo. Ti byli vždycky nějak napřed, nikdy jste se s nimi necítili v jedné řadě. Jak je všechny nenáviděla! To se hodilo, tak pro Johna — ten tam byl šťastný. Vracel se pak odtud domů méně unavený a méně popudlivý.)

Ach, John, myslila si. Je skvělý. Každý o něm říká, jaký je moudrý lékař, úžasně jemný k pacientům. Sám se vyčerpává — a jaký má zájem o své pacienty v nemocnici, o celou práci, za kterou vůbec nic nedostává. John je tak nezištný, velkodušný.

Od první chvíle si uvědomovala, jak je John báječný a že jednou dosáhne nejvyšší mety. Mohl se oženit s mnohem skvělejší ženou, ale vybral si ji. Nezáleželo mu na tom, že je pomalá, spíš hloupá a nepříliš hezká. „Budu ti pomáhat,“ řekl jí. Hezky, ale trochu poručnický. „Nedělej si s ničím starost, Gerdo, já se budu o tebe vždy starat...“

Je takový, jaký má muž být. Je to nádherné pomyslet si, že si John ze všech vybral právě ji.

Říkal často se sympatickým úsměvem, jako na omluvu: „Víš, Gerdo, jdu rád vlastní cestou.“

To bylo v pořádku. Snažila se proto ve všem se mu přizpůsobit, i později, když byl někdy tak nervózní a podivný, když se zdálo, že ho nic netěší, když se mu ničím nemohla zavděčit, ať dělala cokoli. Člověk se na něj nemohl zlobit — je tak přepracovaný, tak nesobec-ký.

Probůh, ale to skopové: měla je přece dát do kuchyně. Po Johnovi není ještě ani stopy. Proč je vždycky tak nerozhodná? Zase dostala špatnou náladu: To skopové! A vyhlídka na strašný weekend u Angkatellových! Pociťla ostrou bolest v obou spáncích. Bože, bože, teď — ji zase tak hrozně rozbolí hlava. A Johna to tak rozladí, když ji bolí hlava. Nikdy by jí proti tomu nedal žádný prostředek,

třebaže to je pro něho jako lékaře snadné. Říkal jí vždycky: „Nemysli na to, neotravuj se takovými jedy. Jdi si raději na procházku.“

To skopové! Podívala se na stůl a v hlavě jí znělo jen jedno slovo: Skopové, skopové, skopové...

Do očí jí vhrkly slzy soucitu nad sebou samou. Proč se mi nechce nikdy nic dařit?

Terry se podíval přes stůl na matku a pak na kýtu. Myslel si v duchu: pročpak už nemůžeme obědvat? Jak jsou ti dospělí hloupí. Nemají vůbec rozum.

Místo toho však nahlas řekl: „Nicholson Minor a já budeme u nich v zahradě dělat nitroglycerín. Oni bydlí v Streathamu.“

„Opravdu, miláčku? To bude velmi hezké,“ řekla Gerda.

Je ještě čas. Zazvoní-li a řekne služce, aby tu kýtu hned odnesla... Terence ji pozoroval se zřejmou zvědavostí. Cítil, že výroba nitroglycerínu asi jeho rodiče nebude bavit. S vrozeným chytráctvím vyčíhal okamžik, kdy se cítil dosti jistý, aby po svém oznámení mohl zmizet. Kdyby se snad náhodou něco semlelo, kdyby se snad prozradil, až ponese náradí na své pokusy, bude to aspoň pro něho výmluva, bude moci říct uraženě: „Já jsem přece o tom mamince říkal.“

Přesto se cítil trochu zklamaný. Právě maminka by se přece měla zajímat o nitroglycerín.

Povzdychl si. Zmocnil se ho silný pocit osamělosti, jaký může cítit jen dítě. Otec je pořád tak netrpělivý, nechce poslouchat, matka je příliš nevšímavá. Zena je ještě hlupáček. A přece taková spousta zajímavých chemických pokusů! Ale kdo o to dbá? Nikdo.

Bum! Gerda sebou trhla. To bouchly dveře Johnovy ordinace. Teď jde John dolů.

John vrazil do pokoje a přinesl s sebou ovzduší strhující energie. Byl v dobré náladě, měl hlad a byl nedočkavý.

„Bože,“ zvolal, usedl, a začal energicky brousit nůž na ocílce. „Jak ty nemocné nenávidím!“

„Ale, Johne,“ řekla mu Gerda vyčítavě. „Neříkej takové věci. Budou se domnívat, že to tak vskutku myslíš.“

Kývla hlavou směrem k dětem.

„Já to tak myslím,“ řekl John. „Nikdo by neměl být nemocný.“

„Tatínek žertuje,“ řekla Gerda Terencovi spěšně.

Terence se podíval pozorně a rozvážně na otce. „Myslím, že ne-žertuje.“

„Kdybys nemocné nenáviděl, nebyl bys lékařem, Johne,“ zasmála se Gerda lehce.

„To je právě ten důvod,“ řekl John. „Ani lékaři nemají rádi choroby. Proboha, to maso je zas studené jako led. Proč jsi je k d'asu neposlala do kuchyně přehřát?“

„Podívej, drahoušku, já jsem si nevěděla rady. Myslila jsem, že už musíš každou chvíli přijít.“

John Christow zmáčkl dlouze a podrážděně zvonek. Lewisová se ihned objevila.

„Vezměte to dolů a řekněte kuchařce, aby to přehřála.“ Mluvil úsečně.

„Ano, pane.“ Lewisová se uštěpačně usmála a snažila se vyjádřit těmito dvěma nevinnými slovy své mínění o paní, která sedí u stolu a dívá se, jak maso stydne.

Gerda pokračovala nesouvisle:

„Mně je to hrozně líto, miláčku, je to všechno má vina. Ale myslela jsem nejdřív, že už jdeš, a pak jsem zas myslela, kdybych to poslala zpět...“

John ji netrpělivě přerušil:

„Ale co na tom. To není důležité. Nemá cenu se o tom bavit.“

Pak se zeptal: „Je vůz tady?“

„Myslím, že ano. Collie to zařídila.“

„Tak můžeme odjet hned po jídle.“

Pojedeme přes Albert Bridge, myslil si, přes Clapham Common, kolem Gristal Paláce, pak se vyhneme silnici, zabočíme doprava k Metherly Hill podle Haverston Ridge — napravo přes Cormerton, pak k Showell Down — objeví se už zlaté rudé stromy, zavoní sytá vůně podzimu, a jedeme dál přes hřebeny hor. Lucy a Henry... Henrietta.

Neviděl Henriettu už čtyři dny. Když se s ní setkal naposled, byl rozzlobený. Měla v očích takový divný výraz. Ne vzdálený, ne nevšímavý, nemůže to dobře vyjádřit — pohled, jako když něco vidí, co tam není, něco, co není John Christow — a to ho trápilo.

Říkal si: Víím, že je sochařka. Víím, že je dobrá umělkyně. Ale k d'asu, nemůže to někdy odložit, nemůže někdy myslet jen na mne a na nic jiného?

Byl nespravedlivý. Věděl to. Henrietta mluvila zřídka o své práci. Zabývala se jí v hovoru jistě méně než jiní umělci, které znal. Jen zřídka, při některé příležitosti, když byla zaujatá nějakou vidinou, o něj pozbyla zájem úplně. A to ho vždycky hrozně zlobilo. Jednou se jí zeptal ostrým a tvrdým hlasem: „Vzdala by ses toho všeho, kdybych tě o to požádal?“

„Čeho, všeho?“ Její vřelý hlas vyjadřoval překvapení.

„Všeho toho!“ mávl rukou po celém ateliéru.

Ale hned si pomyslíl: hlupáku, proč se jí na to ptáš? Jen ať mi řekne: „Samozřejmě!“, ať mi lže! Kdyby jen řekla: „Samozřejmě se všeho vzdám.“ Nezáleží mi na tom, myslí-li to doopravdy. Ale ať to řekne. Musím mít klid.

Místo toho však chvíli neříkala nic. Její oči nabyly zasněného a zvláštního výrazu. Zamračila se.

„Myslím, že ano. Kdyby to bylo nutné.“

„Nutné? Co tím slovem myslíš?“

„Nevím dobře, co tím myslím, Johnne. Nutné — tak jako by byla nutná třeba amputace.“

„Chirurgická operace nestačí?“

„Ty jsi ale zlý. Cos chtěl, abych řekla?“

„Víš to dobře. Jedno slovo by to spravilo: Ano. Proč jsi to neřekla? Říkáš lidem plno věcí, abys jim udělala radost, a nestaráš se, jestli je to pravda. Proč tedy ne mně? Proboha, proč ne mně?“

Odpověděla mu zase tak zvolna:

„Nevím. Opravdu nevím, Johnne. Nemohu — to je to. Nemohu.“

Chvíli přecházel sem a tam. Pak řekl: „Ty mě chceš rozzlobit, Henrietto. Nemám nikdy pocit, že bych na tebe měl vůbec nějaký vliv.“

„Proč bys ho chtěl mít?“

„Nevím, prostě chci.“ Vrhł se do křesla. „Chci být první.“

„To jsi, Johnne!“

„Ne! Kdybych umřel první, co bys se slzami stékajícími po tváři udělala — pustila by ses do modelování nějaké truchlící ženy nebo do sochy smutku.“

„To bych sama ráda věděla... Nu, ano, snad bych to udělala... To je hrozné.“

Seděla a dívala se na něj vylekanýma očima.

Puding byl spálený. Christow zvedl zrak a Gerda se spěšně omlouvala: „Promiň, miláčku, nemám tušení, jak se to mohlo stát. Dej mi ten vršek a vezmi si spodní část.“

Puding se spálil, protože on, John Christow, zůstal v ordinaci o čtvrt hodiny déle než obvykle. Myslel na Henriettu a paní Crabtreeovou a oddával se směšným vzpomínkám na San Miguel. Byla to jeho chyba. Je to od Gerdy hloupé, že se pokouší brát vinu na sebe a je blázen, že chce sama jíst spálenou část. Proč jen vždycky ze sebe dělá mučednici? Proč se na něj Terrence tak zaujatě dívá? Proč, ach proč ta Zena pořád popotahuje?

Proč ho všichni tak hrozně dráždí?

Jeho hněv se obrátil proti Ženě.

„Proč se, k čertu, nevysmrkáš?“

„Myslím, drahoušku, že trochu nastydlá.“

„Vůbec ne. Ty pořád myslíš, že jsou nastydlé. Nic jim není.“

Gerda k němu vzhlédla. Nemohla nikdy pochopit, jak může být lékař tak lhostejný ke zdraví své rodiny. Měl pro každou zmínku o nemoci jen posměch.

„Před obědem jsem osmkrát kýchlá,“ řekla Zena důležitě.

„Kýchání z horka,“ řekl John.

„Žádné horko není,“ řekl Terry. „Teploměr v hale ukazuje osmnáct stupňů.“

John vstal. „Hotovo. Dobrá, jedem. Jsi připravena na cestu, Gerdo?“

„Za minutu, John. Musím si jen něco zabalit.“

„To jsi mohla udělat předtím. Cos dělala celé dopoledne?“ Zapálil si a vyšel z jídelny. Gerda odběhla spěšně do ložnice. Strach, aby byla dost rychlá, ji dělal ještě pomalejší. Ale proč nemůže být připravená? Jeho kufřík je připravený v hale, proč, hrome —

Zena vzhlédla k otci, v rukou držela ohmatané karty.

„Tati, mohu ti předpovědět budoucnost? Já vím, jak. Už jsem předpovídala mamince, Terrymu, Lewisové, Janě a kuchařce.“

Byl zvědavý, jak to bude Gerdě dlouho trvat. Přál si už být pryč z toho hrozného domu, z hrozných ulic a města plného vzdychajících a naříkajících nemocných. Chtěl se dostat do lesa, do přírody, chtěl zase spatřit Lucy Angkatellovou, tak éterickou, že v člověku vždycky budí dojem, že snad ani nemá tělo. Zena připravovala důležitě karty.

„Tady uprostřed, to jsi ty, tati, srdcový král. Člověk, kterému se vykládají karty, je vždycky srdcový král. A teď vytáhnu ostatní karty. Dvě nalevo od tebe, dvě napravo a jednu nad tvou hlavu. To je ta, co má nad tebou moc. A jednu pod tvé nohy — nad tím máš zase moc ty. A tahleta — tě zakrývá. A teď,“ Zena zhluboka vzdychla. „Teď je obrátíme. Napravo od tebe je kárová královna — těsně vedle tebe.“

„Henrietta,“ pomyslel si, na chvíli zaujatý a pobavený Zeninou vážností.

„A ta další je pikový kluk — je to nějaký docela mladý muž.“

Nalevo od tebe je trefová osmička — to je tajný nepřítel. Máš nějakého tajného nepřítele, tatínku?“

„Nevím zrovna o žádném.“

„A pod tím je trefová královna — je to nějaká starší paní.“

„Lady Angkatellová,“ řekl.

„A to, co je nad tvou hlavou, má nad tebou moc — srdcová královna.“

Veronika, pomyslel si. Veronika! Já jsem ale blázen! Veronika už pro mne vůbec nic neznamená.

„Po čem šlapeš — piková královna.“

Vtom vstoupila do pokoje Gerda.

„Jsem hotová, Johne.“

„Ach, mami, počkej, já vykládám tatínkovi budoucnost. Ještě poslední kartu, tati, nejdůležitější ze všeho. Tu, co tě zakrývá.“

Upatlané prstíčky děvčátka ji obrátily. Těžce si vzdychla. „Ach — to je trefové eso. To znamená obvykle smrt — ale —“

„Maminka,“ řekl John, „asi někoho přejede na cestě z Londýna. Pojd', Gerdo. Sbohem, děti. Snažte se být hodné!“

(VI)

KAPITOLA

Midge Hardcastlová přišla dolů v sobotu ráno kolem jedenácté. Nasnídala se v posteli, četla knihu, podřimovala a pak vstala.

Bylo to pěkné, takhle lenořit. Už bylo načase, aby si udělala dovolenou. Je nepochybné, že madame Alfrega jde člověku na nervy.

Prošla předními dveřmi do příjemného podzimního slunka. Sir Henry Angkatell seděl v zahradní židli a četl Times. Vzhlédl a usmál se. Měl Midge rád.

„Dobrý den, drahoušku.“

„Moc jsem se opozdila?“

„Oběd jsi nezameškala,“ řekl Sir Henry se smíchem. Midge se posadila vedle něho a povzdychla si:

„Jak je tu hezky.“

„Nějak jsi zhubla.“

„Nic mně není. Je to tak báječné, být někde, kde se tlusté ženské nepokoušejí dostat do šatů, které jsou příliš malé.“

„To je asi odporné!“ Sir Henry zmlkl a pak s pohledem na své náramkové hodinky řekl: „Edvard přijede vlakem ve 12.15.“

„Ano?“ Midge po chvíli mlčení dodala: „Neviděla jsem Edvarda už dlouho.“

„Je stále stejný,“ řekl Sir Henry. „Málokdy opouští Ainswick.“

Ainswick, pomyslí si Midge, Ainswick! Srdce se jí bolestně sevřelo. Kde jsou ty krásné dny na Ainswicku! Návštěvy vyhlížené po měsíce! „Pojeďu do Ainswicku!“ Bdění po celé noci předtím a přemýšlení o tom. A nakonec — už je ten den tady! Malé vesnické nádražíčko, u kterého vlak — velký londýnský expres — musí zastavit, když na to průvodčího upozorníte. Venku čeká daimler. Jízda — poslední záhyb do brány a nahoru lesem, až jste vyjeli na volné prostranství a tam stál dům — ohromný bílý a pohostinný.

Starý strýc Geoffrey ve svém obnošeném tvídovém plášti je očekával:

„Tak tedy mláďata — dobře se bavte.“ A jak se bavili! Henrietta až z Irska, Edvard z Etonu. Ona sama ze severu, z průmyslového města. Bylo to jako v nebi.

Ale vždycky byl středem Edvard. Vysoký, jemný, nedůvěřivý a vždycky laskavý Edvard. Ale samozřejmě ji nikdy nebral příliš na vědomí, protože tam byla Henrietta.

Edvard byl vždycky tak vzdálený, spíš divák, takže se jednou ulekla, když Tremlet, vrchní zahradník, řekl:

„Tady to bude panu Edvardovi jednou patřit.“

„Ale proč, Tremlete, on přece není syn strýce Geoffreye.“

„On je dědic, slečno Midge. Slečna Lucy je jediné dítě pana Geoffreye, ale nemůže dědit, protože je žena, a pan Henry, za kterého se provdala, je pouze druhý bratranec. Ne tak blízký příbuzný jako pan Edvard.“

A teď Edvard žije v Ainswicku. Žije tam sám a velmi zřídka vychází. Midge by ráda věděla, zda to Lucy vadí. Lucy dělala dojem, jako by jí nikdy nic nevadilo.

Přece Ainswick byl její domov a Edvard pouze její první bratranec, který se jednou přistěhoval, a byl o dvacet let mladší než ona. Její otec, starý Geoffrey Angkatell, měl v hrabství zvučné jméno. Měl skutečně pozoruhodný majetek, jehož velká část přešla na Lucy, takže Edvard byl poměrně chudý muž; měl dost na udržování domu, ale jinak ne mnoho nazbyt.

Ne, že by Edvard měl nákladné choutky. Byl nějakou dobu v diplomatické službě, ale když zdědil Ainswick, rezignoval a trávil život na svém majetku.

Jeho koníčkem se staly knížky, sbíral první vydání a příležitostně psal rozpačitě ironické malé články pro neznámé časopisy. Třikrát požádal svou druhou sestřenicí Henriettu Savernakovou, aby se za něho provdala.

Midge seděla v podzimním slunci a přemýšlela o těchto věcech. Nemohla si ujasnit, je-li ráda, že uvidí Edvarda, nebo ne.

Nebyla z těch lidí, kteří se, jak se říká, přes všechno přenesou. Člověk jednoduše nemůže přehlédnout někoho, jako je Edvard. Edvard na Ainswicku byl pro ni právě tak skutečný jako Edvard vstáva-

jící od stolu v restauraci v Londýně, aby ji pozdravil. Milovala Edvarda už odedávna.

Hlas Sira Henryho ji vytrhl z přemýšlení.

„Jak myslíš, že vypadá Lucy?“

„Velmi dobře. Je úplně stejná jako vždycky.“ Midge se trochu usmála. „Víc než to.“

„Ano.“ Sir Henry zatáhl z dýmky. Neočekávaně dodal:

„Víš, Midge, někdy mám o Lucy starost.“

„Starost?“ Midge se na něho překvapeně podívala. „Proč?“

Sir Henry sklopil hlavu.

„Ona vyvolává zmatky. Dělal to vždycky.“ Usmál se. „Zpřeházela tradice ve Vládním domě — nejdřív hrála karty při obědě (a to je, Midge, strašný zločin). Posadila nepřátele na život a na smrt vedle sebe u stolu a začala se přít o barvy. A místo, aby tím vyvolala velkou všeobecnou hádku a udělala ze všech hlupáky a zneuctila britské království — ona to srovnala. Má takový způsob — usmívat se na lidi a tvářit se, že za to nemůže. Se služebnictvem je to také tak. Působí jim spousty trampot a oni ji zbožňují.“

„Vím, co chceš říct,“ řekla Midge přemýšlivě. „Věci, které bys u jiného nesnesl, pociťuješ jako správné, když je dělá Lucy. Ráda bych věděla, co to je? Půvab, magnetismus?“

Sir Henry pokrčil rameny.

„Byla taková už jako děvče — jen mám někdy dojem, že ji to přerůstá. Chci říct, že si neuvědomuje, že jsou určité meze. Doopravdy si myslím, Midge,“ řekl pobaveně, „že Lucy by snad mohla vyjít i s vrahem.“

Henrietta vyvezla Delage z garáže na Mews a po technickém rozhovoru se svým přítelem Albertem, který dával pozor na zdraví vozu, vyjela.

„Šťastnou cestu, slečno,“ řekl Albert.

Henrietta se zasmála. Vyrazila dolů po Mews a vychutnávala tu silnou radost, kterou pociťovala vždycky, když cestovala sama vozem. Byla raději sama, když řídila. Tak mohla lépe realizovat tu intimní radost, kterou jí poskytovalo řízení vozu. Těšila se ze své dovednosti na křižovatce, těšila se z toho, že vyslídila nové zkratky ven

z Londýna. Měla své vlastní cesty, a když jezdila po Londýně, znala jeho ulice tak dokonale jako kterýkoliv taxikář.

Dala se teď svou vlastní nově objevenou cestou jihozápadně, zatáčela a proplétala se spleťtým bludištěm předměstských ulic.

Když se konečně dostala k dlouhému hřebenu Shovel Down, bylo půl jedné. Henrietta vždycky zbožňovala rozhled z tohoto zvláštního místa. Zastavila se teď právě v bodě, kde cesta začala klesat. Všude kolem a pod ní byly stromy, jejichž listí přecházelo ze zlaté do hnědé. Byl to neuvěřitelně zlatý a nádherný svět v ostrém podzimním slunci.

Henrietta si uvědomila: Miluji podzim. Je o tolik bohatší než jaro.

A náhle se jí zmocnil jeden z těch pocitů intenzivního štěstí — pocit, že svět je krásný, a radovala se z něho.

Už nikdy nebudu tak šťastná, jako jsem teď . . . nikdy.

Stála tam minutu, rozhlížela se po tom zlatém kraji, který budil dojem, že pluje a rozplývá se sám v sobě, zamlžený a ztemnělý vlastní krásou. Pak sjela dolů přes hřeben kopce, dolů přes lesy, po srázné cestě k Hollow.

Když Henrietta vjela dovnitř, Midge seděla na nízké zídce terasy a radostně na ni mávala. Henrietta měla ráda Midge a těšilo ji, že ji vidí. Lady Angkatellová vyšla z domu:

„Ach, tady jsi, Henrietto. Než dáš vůz do stáje a namícháš mu otruby, oběd bude hotový.“

„Lucy má vtipné poznámky,“ podotkla Henrietta, když zahýbala kolem domu doprovázena Midge. „Víš, byla jsem na sebe vždycky pyšná, že jsem se vysvobodila z té koňské nákazy svých irských předků. Když vyrosteš mezi lidmi, kteří nemluví o ničem jiném než o koních, stane se ti nejdůležitějším ze všeho nestarat se o ně. A teď mi Lucy zrovna ukázala, že zacházím se svým vozem jako s koněm. Je to úplná pravda. Dělá to.“

„Já vím,“ řekla Midge. „Lucy dovede člověka zničit. Dnes ráno mi řekla, že mohu být hrubá, jak chci, pokud budu tady.“

Henrietta o tom chvíli uvažovala a pak kývla:

„Samozřejmě,“ řekla, „se to týká toho obchodu.“

„Ano, když člověk musí trávit každý den svého života v zatracené malé komůrce, být zdvořilý k hrubým ženským, říkat jim milostivá paní, navlékat jim šaty přes hlavu, usmívat se a polykat jejich drzé řeči — to si pak člověk rád od plic uleví. Víš, Henrietto, ráda bych věděla, proč si lidé myslí, že je to tak ponižující jít ‚do služby‘ a že to je náramné a nezávislé být v obchodě. Člověk se setká s větší drzostí v obchodě než Gudgeon, Simmonsová nebo jiný slušný sluha.“

„To je jistě zlé, drahoušku. Přála bych si, abys nebyla tak sebevědomá a hrdá a netrvala na tom, že si budeš sama vydělávat na živobytí.“

„V každém případě je Lucy anděl. Já budu tenhle weekend nádherně hubatá.“

„Kdo je tady?“ zeptala se Henrietta, když vylezla z vozu.

„Přijedou Christowovi.“ Midge se odmlčela — a pak pokračovala: „Eduard právě dorazil.“

„Edvard? To je milé. Neviděla jsem ho už věky. Jinak nikdo?“

„David Angkatell. Tady, podle Lucy, máš být užitečná. Máš ho odnaučit kousat si nehty.“

„To mi moc nesedí,“ řekla Henrietta, „nerada zasahuji lidem do jejich věcí a ani se mi nezdá, že bych jim měla vytýkat jejich osobní návyky. Co Lucy doopravdy řekla?“

„To v tom bylo zahrnuto. Má prý také ohryzek.“

„Neočekává se snad ode mne, že to nějak změním?“ zeptala se Henrietta postrašeně.

„A máš být milá ke Gerdě.“

„Jak bych Lucy nenáviděla, kdybych byla Gerdou.“

„A někdo, kdo luští zločiny, přijde zítra na oběd.“

„Nebudeme si snad hrát na vraha, že ne?“

„Myslím, že ne. Spíš je to jen sousedská zdvořilost.“ Midgin hlas se trochu změnil.

„Tady nám přichází Edvard naproti.“

Drahý Edvard, pomyslela si Henrietta s náhlým uzarděním.

Edvard Angkatell byl velmi vysoký a hubený. Teď se usmál, když přicházel k oběma mladým ženám.

„Nazdar, Henrietto, už jsem tě neviděl přes rok.“

„Nazdar, Edvarde.“

Jak byl Edvard milý! Jeho jemný úsměv, malé vrásky v koutcích očí. A jeho kostnatá postava. Myslím, že právě jeho kostnatost mám na něm tak ráda. Teplá náklonnost k Edvardovi ji poděsila. Zapomněla, že měla Edvarda tak ráda.

Po obědě Edvard řekl: „Pojď se trochu projít, Henrietto.“ Toulky — to byla Edvardova záliba. Vyšli nahoru za dům a dali se stezkou, která se kroutila nahoru mezi stromy. Jako stromy na Ainswicku, pomyslila si Henrietta. Drahý Ainswick, co jsme tam měli zábavy! Začala si povídat s Edvardem o Ainswicku. Obnovovali si staré vzpomínky.

„Vzpomínáš si na naši veverku? Tu s tou zlomenou pacičkou. Dali jsme ji do klece a zahojilo se jí to.“

„Samozřejmě. Měla takové žertovné jméno. Jak jsme jí to říkali?“

„Cholmoudeley — Marjoribanks!“

„To je ono!“

„Oba se smáli.“

„A stará služebná, paní Bondyová, o ní vždycky říkala, že jednou vyleze do komína.“

„A my jsme se tak zlobili.“

„A pak se to stalo.“

„To byla její vina. Nasadila to té veverce do hlavy.“

Pokračovala:

„Je to tam stále stejné, Edvarde? Nebo se to změnilo? Já si to vždycky představuji, jak to bývalo.“

„Proč se někdy nepřijedeš podívat, Henrietto? Je to už dávno, cos tam byla.“

„Já vím.“

Proč, myslila si, nechala uplynout tak mnoho času? Člověk má spousty práce, zájmů, zaplétá se s lidmi...

„Viš, že tam jsi kdykoliv vítána.“

„To je od tebe hezké, Edvarde!“

Ten milý Edvard, myslila si, s těmi pěknými kostmi.

Vtom řekl:

„Těší mě, že máš ráda Ainswick, Henrietto.“

Zasněně řekla: „Ainswick je nejkrásnější místo na světě.“

Dlouhonohé děvče s hřívou rozčepýřených vlasů... šťastné děvče, které nemělo ani tušení, co jí život přinese... děvče, které milovalo stromy.

Moci být šťastná a nevědět to. Kdybych tak mohla zpět, pomyslila si.

A nahlas náhle řekla:

„Je tam stále Ygdrasil?“

„Byl rozražený bleskem.“

„Ale ne, přece ne Ygdrasil!“

Zabolelo ji to. Ygdrasil. Její vlastní pojmenování pro velký dub. Když bohové mohli zničit Ygdrasil, pak nic není bezpečné! Lepší je nevracet se.

„Vzpomínáš si na ten svůj znak — značku Ygdrasilu?“

„Ten komický strom, který nevypadal jako strom, který jsem stále malovala na kusy papíru? Ovšem že ano, Edvarde. Na pijáky, na telefonní seznam, na záznamy o bridži. Celou dobu si to čmárám. Dej mi tužku.“

Podal jí tužku a poznámkový blok a ona se smíchem namalovala onen žertovný strom.

„Ano,“ řekl, „to je Ygdrasil.“

Došli skoro na konec stezky. Henrietta usedla na kmen skáceného stromu. Edvard se posadil vedle ní.

Dívala se dolů mezi stromy.

„Je to tu trochu jako na Ainswicu — takové kapesní vydání Ainswicu. Někdy bych ráda věděla — Edvarde, myslíš, že to je tím, že se tu usadili Lucy a Henry?“

„Je to možné.“

„Člověk nikdy neví,“ řekla Henrietta pomalu, „co se honí Lucyinou hlavou.“ Pak se zeptala: „Cos dělal, Edvarde, celou tu dobu, co jsem tě neviděla?“

„Nic, Henrietto.“

„To zní velmi všedně.“

„Nebyl jsem nikdy schopen příliš vyvádět.“

Rychle se po něm podívala. Cosi v jeho hlase zaskřípalo. Ale on se na ni klidně usmíval.

A opět se jí zmocnilo to hluboké zaujetí.

„Možná,“ řekla, „že jsi moudrý.“

„Moudrý?“

„Že nic nedělaš.“

Edvard pomalu povídal: „To je podivné, Henrietto, slyšet tě tak mluvit. Tebe! Máš přece tolik úspěchů.“

„Myslíš, že mám úspěch? To je zábavné.“

„Ale máš, má drahá. Jsi umělkyně. Máš být na sebe pyšná. Nemůžeš se tomu vyhnout.“

„Já vím,“ řekla Henrietta. „Spousta lidí mi to říká. Oni tomu nerozumějí. Nerozumějí ani tomu nejmenšímu. Tys jiný, Edvarde. Sochařství není věc, kterou začneš dělat a máš úspěch. Je to něco, co se tě zmocní, trápí tě — straší tě — takže tomu dříve nebo později musíš dát výraz. A pak máš na chvíli trochu klidu — než ta celá věc začne zase znovu.“

„Chtěla bys mít klid, Henrietto?“

„Někdy si myslím, že bych chtěla mít klid víc než co jiného na světě, Edvarde!“

„Na Ainswicku bys ho našla. Myslím, že bys tam mohla být šťastná. Až na to — až na to, že by ses tam musela stýkat se mnou. Co tomu říkáš, Henrietto? Nechtěla bys přijít na Ainswick jako do svého domova? Víš, že vždycky čekal jen na tebe.“

„Přála bych si, abych tě neměla tak ráda, Edvarde. To mi tolik ztěžuje říct ne.“

„Tak tedy: Ne?“

„Mrzí mě to.“

„Předtím jsi už také řekla ne — ale tentokrát — nu, myslel jsem, že by to mohlo být jiné. Byla jsi šťastná dnes odpoledne, Henrietto, nemůžeš to popřít.“

„Byla jsem velmi šťastná.“

„Dokonce tvůj obličej — je mladší, než byl dnes ráno.“

„Já vím.“

„Byli jsme spolu šťastní, když jsme mluvili o Ainswicku. Cožpak nevidíš, čím to je, Henrietto?“

„Ty nevidíš, čím to je, Edvarde! Žili jsme dnes celé odpoledne v minulosti.“

„Minulost je někdy velmi pěkné místo k životu.“

„Člověk se nemůže vrátit. To je to jediné, co nemůžeš udělat — vrátit se.“

Několik minut mlčel. Pak řekl klidným, milým a úplně nevzrušeným hlasem: „To, co ti brání, aby sis mě vzala, je John Christow?“

Henrietta neodpověděla a Edvard pokračoval: „To je to, vid’? Kdyby nebylo Johna Christowa, provdala by ses za mne?“

Henrietta nevrle odpověděla: „Neumím si představit svět, v němž by John Christow nebyl. To musíš pochopit.“

„Když je to tak, proč se proboha ten chlapík nedá rozvést se svou ženou? Pak by sis ho mohla vzít!“

„John se nechce dát se svou ženou rozvést. A nevím, chtěla-li bych si Johna vzít, kdyby to udělal. To není — to není ani v nejmenším tak, jak si to představuješ.“

Edvard přemýšlivě a zahloubané řekl: „John Christow. Na světě je příliš mnoho Johnů Christowů.“

„Mýlíš se,“ řekla Henrietta. „Je velmi málo lidí jako John.“

„Jestli je to tak, je to dobré! Koneckonců si to myslím.“

Vstal: „Raději se vrátíme.“

(VII)

KAPITOLA

Když nastoupili do vozu a Lewisová přibouchla vrata domu v Harley Street, Gerda cítila, že jí projíždí strach z vyhnanství. Ten úder dveří znamenal konec. A byly tu věci, spousta věcí — které by byla měla udělat, než odjede. Zavřela kohoutek v koupelně? A záznam pro prádelnu — položila to — kam to položila? Nestane se dětem s mademoiselle nic? Mademoiselle byla tak — tak... Udělá například Terrence všechno, co mu mademoiselle řekne? Francouzské vychovatelky, jak se zdá, nemají nikdy velkou autoritu.

Usedla za volant, stále shrbená pod svou ubohostí, a nervózně stiskla startér. Tiskla ho znovu a znovu. John poznamenal: „Gerdo, ten vůz lépe nastartuješ, když otočíš klíčkem.“

„Ach, to je ode mne hloupé!“ Vrhla na něho rychlý poplašený pohled. Rozhněvá-li se John hned teď... Ale k její úlevě se usmíval.

To je proto, pomyslí si Gerda v jednom ze svých vtipných záblesků, že se těší k Angkatellovým.

Chudáček John, má tolik práce! Jeho život je plný sebeobětování, úplně zasvěcený druhým. Není divu, že se těší na weekend. Příliš náhle přidala plyn a když vůz prudce vyrazil, vzpomněla si na rozhovor při obědě.

„Víš, Johne, opravdu bys neměl žertovat o tom, že nenávidíš nemocné. Je to od tebe nádherné, snižovat trochu všechno, co děláš, a já ti rozumím. Ale ne děti. Kupříkladu Terry je velmi vnímavý.“

„Jsou chvíle,“ řekl John Christow, „kdy se mi Terry zdá skoro dospělý — ne jako Zena! Jak dlouho zůstávají děvčata tak afektovaná?“

Gerda se docela roztomile usmála. Věděla, že si ji John dobírá. Zůstala u svého tématu. Měla nesmlouvavou povahu.

„Skutečně myslím, Johne, že je správnější dětem ukazovat nesolectví a sebeobětavost života lékaře.“

„Ach Bože,“ řekl Christow.

Gerda začala na okamžik uvažovat o něčem jiném. Světla na křižovatce, k nimž se blížila, byla dlouho zelená. Docela určitě budou červená, myslila si, než k nim dojeď. Začala zpomalovat. Stále zelená.

John Christow zapomněl na své rozhodnutí, že se nebude zmiňovat o Gerdině řízení, a řekl: „Proč vlastně zastavuješ?“

„Myslela jsem, že by se světla mohla změnit...“

Šlápla na zem, vůz trochu popojel právě pod světla, pak, neschopen vyrazit, uvázl. Světla se změnila. Obecenstvo na křižovatce zlobně mručelo

Johna to vůbec nerozladilo.

„Ty jsi opravdu nejhorší šofér na světě, Gerdo.“

„Světla na křižovatkách mě vždycky tak vystraší. Člověk nikdy neví, kdy se změní.“

John vrhl ze strany rychlý pohled na Gerdin úzkostlivý, nešťastný obličej.

Gerda si dělá starosti se vším, myslil si, a zkusil si představit, jaké to musí být, žít v takovém stavu. Ale protože nebyl muž velké představitivosti, nebyl s to si o tom učinit obraz.

„Víš,“ Gerda se opět vrátila k tématu, „stále jsem se dětem snažila vysvětlit, co to vlastně je život lékaře — obětovat se, pomáhat od bolesti a utrpení — touha sloužit druhým. To je tak vznešený život — a jsem pyšná na to, jak disponuješ svým časem a energií a nikdy se nešetříš —“

John Christow ji přerušil:

„Nikdy tě ještě nenapadlo, že mám medicínu rád — že je to radost, ne oběť? Nechápeš, že ta zatracená věc je zajímavá?“

Ale ne, myslil si, Gerda něco takového nikdy nepochopí. Kdyby jí řekl o paní Crabtreeové v nemocnici, viděla by v něm jen anděla, který pomáhá Chudým s velkým Ch.

„Topíme se v nesmyslech,“ řekl si pro sebe.

„Cože?“ Gerda se k němu naklonila.

Sklonil hlavu.

Kdyby řekl Gerdě, že se pokouší najít „lék proti rakovině“, byla by spokojená — rozuměla by úplně sentimentálnímu výkladu. Ale nikdy by neporozuměla zvláštnímu nadšení pro spleť Ridgewayovy nemoci — pochyboval, zda by mohla pochopit, co Ridgewayova nemoc vlastně je.

Ale náhle ho napadlo, že Terrence, přesto že byl ještě dítě, by se mohl zajímat o Ridgewayovu nemoc. Líbil se mu způsob, jak na něho Terrence zkoumavě upřel oči, než poznamenal: „Myslím, že to tatínek tak myslí.“

Terrence byl několik posledních dní v nemilosti, protože rozbil strojek na kávu — takový nesmysl — zkoušel vyrobit amonium. Amonium? Komické dítě, proč by chtěl udělat amonium? V jistém směru je to zajímavé...

Gerdě se Johnovým mlčením ulevilo. Mohla se lépe soustředit na řízení, když nebyla rozptylována rozhovorem. Mimoto, když byl John zabraný do myšlenek, nebylo tak pravděpodobné, že by konstatoval ten skřípavý hluk, když byla občas nucená přefadit rychlost.

Byly chvíle, jak Gerda věděla, kdy řadila docela dobře (přesto, že nikdy s odvahou), ale nikdy, když byl John ve voze. Její nervózní rozhodnutí udělat to tentokrát správně bylo vždycky nešťastné, ruka se jí chvěla, zrychlila příliš prudce a neohrabaně, takže v rychlostní skříni na protest zaskřípělo.

„Dotáhněte to, Gerdo, dotáhněte to,“ domlouvala jí před lety Henrietta. „Což necítíte, jak to má jít — chce být dotažená, dejte na ni lehce ruku, až to ucítíte — jen ji nestrkejte kamkoliv — vyciťte to.“

Ale Gerda nikdy nebyla schopná cítit nic, co se týkalo rychlostní páky. Když ji tiskla více nebo méně ve správném směru, mělo to jít. Vozy by měly být udělány tak, abyste neslyšeli ten hrozný skřípavý zvuk.

Celkem, myslila si Gerda, když vyjížděla na návrší Mersham Hillu, tahle jízda nedopadla tak špatně. John byl stále zabraný do myšlenek a nevěnoval pozornost ani ošklivému zavržení rychlostní páky u Croydonu. Když vůz zrychloval, optimisticky přeřadila na trojku a vůz okamžitě zpomalil. John se probral, když se to stalo.

„Z jakého důvodu, proboha, zpomaluješ právě když dojíždíš ke svahu?“

Gerda stiskla rty.

Už to není příliš daleko. Ne že by si tam přála být. Ne, skutečně by mnohem raději řídila hodiny a hodiny, i když by s ní John ztratil trpělivost

Ale teď jeli kolem Shověl Dawn — všude kolem nich byly planoucí podzimní lesy.

„Je to nádherná dostat se z Londvna — sem...“ zvolal John. „Pomysli, Gerdo, skoro každé odpoledne vezíme v tom tmavém salóně při čaji — někdy musíme mít dokonce rozsvíceno.“

Obraz něčeho jako tmavého salónu jejich bytu zrůžověl před Gerdinýma očima s nesmírným půvabemázraku. Ach, kdyby tam teď mohla sedět!

„Krajina vypadá krásně,“ řekla hrdinsky.

Dolů přes srážný kopec — a už není záchrany. Ta neurčitá touha, že by něco, nevěděla co, mohlo zasáhnout a uchránit ji před tím mučením, se neuskutečnila. Byli na místě.

Trochu ji povzbudilo, když vjela dovnitř a viděla Henriettu sedící na zídce s Midge a vysokým hubeným mužem. Cítila jistou důvěru k Henriettě, která jí někdy neočekávaně přišla na pomoc, když něco dopadalo příliš špatně.

John byl také rád, že vidí Henriettu. Zdálo se mu to skutečně vhodné zakončení cesty k tomu krásnému panoramatu podzimu, svést se dolů z vrcholku kopce a najít Henriettu čekající na něho.

Měla na sobě zelený tvídový kostým, který na ní rád viděl a o němž si myslel, že jí sluší lépe než londýnské šaty. Dlouhé nohy měla vystrčeny před sebe a obuty do vyleštěných hnědých sportovních bot.

Vyměnili si rychlý úsměv, stručný náznak skutečnosti, že každý z nich měl radost z přítomnosti druhého. John teď nechtěl mluvit s Henriettou. Měl jen radost z pocitu, že je tu, že bez ní by byl weekend prázdný a pustý.

Lady Angkatellová vyšla z domu a pozdravila je. Její svědomí ji dělalo ke Gerdě hovornější, než by byla normálně ke každému jinému hostovi.

„Jsem tak ráda, že vás zase vidím, Gerdo. Jak už je to dávno, co jste tu nebyla! A John!“

Bylo průhledné se tvářit, že by byla Gerda nejdychtivěji očekávaným hostem a John pouhý přídavek. Zoufale se to minulo s účelem a Gerda ztrnulá a cítila se zastrášená.

Lucy řekla: „Znáte Edvarda? Edvarda Angkatella?“ John se uklonil Edvardovi a řekl: „Ne, myslím, že ne.“

Na Johnových vlasech a v modři jeho očí se odráželo odpolední slunce. Tak by mohl vypadat Viking, který právě vystoupil na břeh na válečné výpravě. Jeho hlas, teplý a zvučný, lahodil sluchu a magnetismus jeho osobnosti na něho soustředil pozornost všech přítomných.

Nijak tím Lucy nezastínil. Ve skutečnosti vynikla tím více.

Zato Edvard se náhle zdál ve srovnání s druhým mužem bezkrevný — smutná postava trochu ustupující do pozadí.

Henrietta navrhla Gerdě, že by se mohly jít podívat na zelinářskou zahradu.

„Lucy určitě bude trvat na tom, že vám ukáže alpinky a podzimní květiny,“ řekla, když vyšla. „Ale mně připadají zelinářské zahrady

vždycky hezké a plné ticha. Člověk si může sednout na okurkový skleník nebo jít do altánku, když je chladno, nikdo tam člověka neobtěžuje a vždycky se tam najde něco k snědku.“

Skutečně našly několik pozdních lusků, jež Henrietta jedla syrové, ale o které Gerda neměla mnoho zájmu. Byla jen ráda, že se dostala pryč od Lucy Angkatellové, která ji poplašila víc než kdy jindy.

Začala s Henriettou mluvit s větší živostí. Otázky, které jí Henrietta kladla, byly vždycky takové, že na ně Gerda uměla odpovědět. Po deseti minutách se Gerda cítila mnohem klidnější a začala si myslet, že snad ten weekend nakonec nebude tak zlý.

Zena teď půjde do tanečních a musela dostat nové šaty, a Gerda je hned popsala. Také našla velmi levný obchod s kůžemi. Henrietta se ptala, jestli by bylo těžké udělat si sama kabelku. Gerda jí to musí ukázat.

Bylo skutečně velmi snadné udělat Gerdu šťastnou, a jaký to byl ohromný rozdíl, když vypadala šťastně!

Chce jen, aby jí bylo dopřáno uvažovat v klidu, napadlo Henriettu.

Seděly spokojeně na kraji okurkového skleníku, kde slunce, teď nízko na obloze, dávalo iluzi letního dne.

Pak nastalo ticho. Gerdin obličej ztratil výraz radosti. Ramena jí sklesla. Seděla tam jako obraz bídy a utrpení. Vyskočila, když Henrietta promluvila.

„Pročpak sem jezdíte,“ řekla Henrietta, „když to tu tak nenávidíte?“

Gerda spěšně vysvětlovala:

„Ale ne! Chci říct, že nevím, proč byste si měla myslet —“

Zarazila se, pak pokračovala:

„Je to skutečně krásné, dostat se z Londýna, a lady Angkatellová je velmi laskavá.“

„Lucy? Ta není ani trochu laskavá.“

Gerda byla slabě otřesena.

„Ale je! Je ke mně vždycky tak milá.“

„Lucy má dobré způsoby a umí být půvabná. Ale je ve skutečnosti krutý člověk. Myslím, že je to tím, že není úplně lidská — neví, jaké to je, cítit a myslet jako obyčejní lidé. A vy to tu nenávidíte,

Gerdo! Víte, že mám pravdu. Proč byste sem měla jezdit, když to tak cítíte?“

„Nu, víte, John sem rád jezdí...“

„Ach, John sem velmi rád jezdí. Ale mohla byste ho nechat jet samotného.“

„To by nepřipustil. On by z toho neměl beze mne radost. John je tak nesobecký. Myslí, že mi to udělá dobře, dostat se na venkov.“

„Venkov ano, ten dělá dobře,“ řekla Henrietta. „Ale není třeba zapadnout k Angkatellovům.“

„Já — já bych nechtěla, abyste měla pocit, že jsem nevděčná.“

„Má drahá Gerdo, proč byste nás měla mít ráda? Vždycky jsem byla toho názoru, že my, Angkatellovi, jsme protivná rodina. My se všichni rádi scházíme a mluvíme svým vlastním způsobem. Nedivím se, že lidé mimo naši rodinu by nás rádi zavraždili.“

Pak dodala:

„Bude asi čas ke svačině. Pojd'me zpět.“

Gerda vstala a vykročila k domu, druhá žena ji pozorovala.

To je zajímavé, myslila si Henrietta, vidět, jak asi vypadala tvář křesťanské mučednice, než vstoupila do arény. Když opustily zelinářskou zahradu obehnanou zdí, slyšely rány a Henrietta poznamenala: „To vypadá, jako by začal u Angkatellů masakr.“

Ukázalo se, že je to sir Henry a Edvard, rokující o střelných zbraních a ilustrující rozhovor střelbou z revolverů.

Střelné zbraně byly koníčkem Henryho Angkatella a měl jich pěknou sbírku.

Přinesl sem spoustu revolverů a několik papírových terčů a stříleli s Edvardem do nich.

„Haló, Henrietto, nechceš zkusit, jestli bys uměla zabít lupiče?“

Henrietta si od něho vzala revolver.

„Tak je to správné — ano, teď miř.“

Bum!

„Minula ho,“ řekl sir Henry.

„Zkuste to vy, Gerdo.“

„Ach, já myslím, že ne —“

„Jen to zkuste, paní Christowová. Je to docela lehké.“

Gerda couvla, přivřela oči a vystřelila.

Kulka letěla ještě dále od terče než Henriettina.

„Ach, já bych to chtěla zkusit,“ zatoužila Midge, potulující se kolem.

„Je to nesnadnější, než by člověk myslil,“ poznamenala po několika ranách. „Ale je to švanda.“

Lucy vyšla z domu. Za ní šel vysoký mrzutý mladík s vystoupkým ohryzkem.

„Tady je David,“ oznámila.

Když se její manžel zdravil s Davidem Angkatellem, vzala od Midge revolver, nabila jej a beze slova vypálila tři otvory blízko středu terče.

„Pěkná trefa, Lucy,“ vykřikla Midge, „nevěděla jsem, že jsi ve střílení takový umělec.“

„Lucy,“ řekl sir Henry slavnostně, „vždycky dostane svého muže.“

Pak dodal: „Jednou to uplatnila. Vzpomínáš si, drahá, na ty rváče, kteří se před námi jednoho dne objevili na asijské straně Bosporu? Válel jsem se po zemi se dvěma z nich na sobě — šlo mi opravdu o život.“

„A co udělala Lucy?“ zeptala se Midge.

„Vypálila dvě rány do toho zmatku. Ani jsem nevěděl, že měla pistoli s sebou. Jednomu chlapovi to dala do nohy, druhému do ramene. Nejrychlejší záchrana na světě, jaká se mi kdy naskytla. Neuším si představit, jak to, že netrefila mne.“

Lucy Angkatellová se na něho usmála.

„Myslím, že je nutno někdy riskovat,“ řekla něžně. „A člověk to musí udělat rychle a ne o tom příliš přemýšlet.“

„Podivuhodná myšlenka, má drahá,“ řekl sir Henry. „Ale já jsem cítil vždycky slabé podezření, že já jsem byl tím, cos riskovala.“

(VIII)

KAPITOLA

Po čaji vyzval John Henriettu: „Pojď se trochu projít!“ A lady Angkatellová řekla, že musí Gerdě ukázat alpinky, přestože byla ovšem nevhodná doba.

Procházet se s Johnem, myslela si Henrietta, je úplně jiné než procházka s Edvardem.

S Edvardem se člověk většinou jen potuloval. Edvard je rozený tulák. Při procházce s Johnem se jen snažila udržet s ním krok, a když dorazili na Shovel Dawn, řekla bez dechu: „To není maratón, John!“

Zpomalil krok a zasmál se.

„Prohnal jsem tě?“

„Já ti stačím — ale je to třeba? Nechceme chytit vlak. Proč ta zuřivá energie? Utíkáš sám před sebou?“

Ztrnule se zastavil: „Proč to říkáš?“

Henrietta se na něho zvědavě podívala.

„Nemyslila jsem tím nic určitého.“

John znovu vykročil, ale šel pomaleji.

„Pravda je, že jsem unaven,“ řekl. „Velmi unaven.“

Slyšela malátnost v jeho hlase.

„Jak je té Crabtreeové?“

„Je ještě příliš brzy to říct, ale myslím, Henrietto, že jsem se tomu dostal na kloub. Nemýlím-li se,“ pomalu zrychloval kroky, „spousta našich domněnek bude vyvrácena — budeme musit znovu promyslet celou otázku vnitřní sekrece.“

„Chceš říct, že by bylo možné léčit Ridgewayovu nemoc? Že by lidé nemuseli zemřít?“

„Případně ne.“ Nabral zhluboka dech. „Ale je pěkně zajet si sem dolů — nabrat trochu vzduchu do plic a vidět tebe.“ Podíval se na ni s náhlým úsměvem: „A Gerdě to udělá dobře.“

„Gerda je samozřejmě nadšená, že pojede na Hollow?“

„Ovšem že ano. Mimochodem, setkal jsem se už s Edvardem Angkatellem?“

„Setkali jste se dvakrát,“ řekla Henrietta suše.

„Nemohu si vzpomenout. Je to jeden z těch nevýrazných, neurčitých lidí.“

„Edvard je milý. Měla jsem ho vždycky velmi ráda.“

„Nu, nemařme čas s Edvardem. Nikoho z těch lidí není třeba brát na vědomí.“

Henrietta snížila hlas:

„Někdy mám o tebe strach, John!“

„Mít o mne strach? Co tím myslíš?“

Obrátil k ní užaslý obličej.

„Jsi tak zapomnětlivý — tak — ano, slepý.“

„Slepý?“

„Ty nevíš a nevidíš, co ostatní lidé cítí a co si myslí.“

„Já bych řekl právě naopak.“

„Vidíš, na co se díváš. Jsi —jsi jako reflektor. Paprsek plný síly, zaměřený k jednomu bodu, který tě zajímá, a za ním a kolem něho — tma!“

„Má drahá Henrietto, co to všechno znamená?“

„Je to nebezpečné, John. Předpokládáš, že tě mají všichni rádi, že to s tebou dobře myslí. Lidé jako Lucy, například.“

„Lucy že mne nemá ráda?“ řekl překvapeně. „Měl jsem ji vždycky až přemrštěně rád.“

„A tak předpokládáš, že má ráda tebe. Ale nejsem si tím jistá. A Gerda a Edvard — ach, a Midge a Henry. Co víš, jak o tobě smýšlejí?“

A Henrietta? Víím, jak ona cítí? Na okamžik uchopil její ruku. „Koneckonců — tebou jsem si jistý.“

Vytáhla mu ruku.

„Nemůžeš si být jistý nikým na světě, John.“

Obličej mu zvažněl.

„Ne, tomu nechci věřit. Jsem jistý tebou a sebou. Koneckonců —“ Změnil výraz v obličej.

„Co je, John?“

„Víš, při čem jsem se dnes přistihl, že říkám? Něco úplně směšného. Chtěl bych jít domů. To jsem řekl a neměl jsem ani nejmenší tušení, co tím myslím.“

Henrietta pomalu poznamenala: „Musel jsi mít na mysli nějaký obraz.“

Stručně řekl: „Nic. Vůbec nic!“

Při večeři seděla Henrietta vedle Davida a od konce stolu jí Lucy telegrafovala svým obočím ne rozkaz — Lucy nikdy nerozkazovala — ale prosbu. Sir Henry se snažil být ke Gerdě co nejpříjemnější a zhostil se toho docela dobře.

John s pobaveným výrazem v obličeji sledoval skoky a přemety Lucyiných těkavých myšlenek. Midge mluvila skoro povzneseným způsobem s Edvardem, který se zdál více duchem nepřítomný než obvykle.

David nervózně lámal a drobil chléb.

Přišel na Hollow s pocitem značné nechuti. Až do nynějška se nesetkal ani se sirem Henrym, ani s lady Angkatellovou, a protože s královstvím všeobecně nesouhlasil, byl připraven nesouhlasit i s těmito svými příbuznými. Edvardem, kterého znal, pohrdal jako diletantem. Zbývající hosty pozoroval kritickým zrakem. Příbuzenstvo, myslil si, je pěkná sebranka a od člověka se očekává, že s nimi bude mluvit, což nenáviděl.

Midge a Henriettu odhadl jako duchaprázdné. Ten dr. Christow je jeden z těch šarlatánů z Harley Street — všechno, co získal, je výsledek dobrého chování a společenského úspěchu — s jeho ženou se zřejmě nedalo počítat.

David zakroutil krkem v límečku a vášnivě si přál, aby všichni ti lidé věděli, jak málo si o nich myslí. Skutečně jimi musel všemi pohrdat.

Když si to třikrát opakoval, bylo mu mnohem lépe. Ještě se vrátil, ale mohl už nechat chléb na pokoji. Henrietta, ač loajálně odpovídala prosícímu obočí, měla trochu nesnází, aby to zvládla. Davidovy krátké odpovědi zabíhaly v nesnášenlivosti do extrému. Nakonec se uchýlila k metodě, kterou uplatnila předtím na jednom nemluvném mladíkovi.

Promyšleně pronesla dogmatické a úplně neuhajitelné prohlášení o jakémsi moderním skladateli: věděla, že David má mnohem víc hudebních znalostí.

K jejímu potěšení plán neselhal. David se vymanil ze své schlíplé pozice. Hlas už neměl slabý a brumlavý. Přestal drobit chléb.

„To dokazuje,“ řekl zvučně a jasně, a upíral na Henriettu chladné oči, „že neznáte základní věci!“

Od té chvíle pak až do konce večere jí o tom s kousavým přízvukem vykládal a Henrietta měla pokornou tvář poučovaného.

Lucy Angkatellová jí přes stůl věnovala dobrotivý pohled a Midge se pro sebe ušklebovala.

„To bylo od tebe tak chytré, drahoušku,“ šeptala lady Angkatellová, když se na cestě do salónu zavěsila do Henrietty. „Jaký je to hrozný nápad, že když má někdo méně v hlavě, ví lépe, co dělat s rukama! Co bys navrhovala, Henrietto, bridž, rummy nebo něco strašně, strašně jednoduchého, jako přebíjenou?“

„Myslím, že přebíjenou by byl David skutečně uražený.“

„Asi máš pravdu. Pak tedy budeme hrát bridž. Jsem si jista, že se mu bridž bude zdát úplně bezcenný a pak k nám zaujme hezky pohrdavý postoj.“

Utvořili dvě skupiny. Henrietta hrála s Gerdou proti Johnovi a Edvardovi. Nebylo to podle jejího názoru nejšťastnější sestavení. Přála si oddělit Gerdu od Lucy a pokud možno i od Johna — ale John byl rozhodnutý. A Edvard pak předběhl Midge.

Atmosféra není právě příznivá, pomyslela si Henrietta, ale nevěděla přesně, čím to je. Jestliže to jen trochu půjde, měla v úmyslu nechat Gerdu vyhrát.

Gerda ve skutečnosti nebyla špatný hráč bridže — když při tom nebyl John, byla docela průměrná — ale byla nervózní a špatně usuzovala a nebyla si skutečně vědomá ceny karet v ruce. John byl dobrý, až trochu příliš důvěřivý hráč. Edvard uměl hrad skutečně velmi dobře.

Nastal večer a u Henriettina stolu hráli stále týž ruber. Skóre narůstalo nad čáru po obou stranách. Do hry, při níž byla jedna osoba nepozorná, nastoupilo zvědavé napětí.

Pro Gerdu to byl první ruber bridž, při němž se skutečně bavila. Cítila vskutku radostné napětí. Henrietta jí usnadňovala některá rozhodnutí neočekávaným předsazením.

Chvílemi se John nezdržel kritiky, kterou více podkopával Gerdinu sebedůvěru, než si pravděpodobně mohl představit, a zvolal: „Proč jsi, proboha, vynesla ty trefy, Gerdo?“

Ale Henrietta ho zkrotila:

„Nesmysl, Johne, ovšem že vynesla trefy. Byla to jediná možnost, která jí zbývala.“

Nakonec jí Henrietta s povzdechem ukázala skóre.

„Hra a ruber, ale myslím, Gerdo, že to moc není.“

John vesele prohodil: „To byl dobrý uskok.“

Henrietta ostře vzhlédla. Znala jeho tón. Setkala se s jeho očima a své sklopila.

Vstala a šla ke krbové římse a John šel za ní. Řekl konverzačním tónem: „Ty se přece vždycky nedíváš lidem úmyslně do karet, že ne?“

Henrietta klidně odpověděla: „Snad jsem byla příliš průhledná. Jak je to ubohé chtít vyhrávat!“

„Chceš říct, žeš chtěla nechat Gerdu vyhrát. Ve své touze, abys lidi potěšila, to dotáhneš až k podvodu.“

„Jak strašně radíš pojmy k sobě. A máš vždycky pravdu.“

„Zdá se mi, že můj partner podporoval tvá přání.“

Tak on si toho všiml, pomyslíla si Henrietta. Sama by byla ráda věděla, zda se nemýlila. Edvard byl tak opatrný. Nebylo nic, čeho by se člověk mohl zachytit.

Henriettě to dělalo starosti. Věděla, že Edvard by nikdy nehrál karty tak, aby Henrietta vyhrála. Byl příliš proniknout anglickým smyslem pro správnou hru.

Ne, myslíla si, to je jen o jeden úspěch víc pro Johna Christowa, který nebyl schopen trpět.

Náhle měla pocit spoutání a uzavřenosti. Ta Lucyina společnost se jí nelíbila.

A pak dramaticky neočekávaně — jako při neskutečném jevištním výstupu — vešla oknem Veronika Crayová.

Francouzská okna byla pootevřená, protože byl teplý večer. Veronika je široce rozevřela, prošla jimi a stála tam rámovaná nocí; usmívala se trochu lítostivě, ale přesto půvabně a čekala právě na ten neurčitý okamžik, kdy si bude jistá svým obecenstvem.

„Musíte mi prominout — vtrhávám sem tak nezvyklým způsobem. Jsem vaše sousedka, lady Angkatellová — z toho komického domku Dovecotes — a stala se mi strašná katastrofa!“

Její úsměv se rozšířil.

„Nemám zápalky! Ani jedinou zápalku v domě! V sobotu večer. Je to ode mne tak hloupé! Ale co mám dělat? Přišla jsem k vám jako k svému jedinému sousedovi na míle kolem, abych vás poprosila o pomoc.“

Na okamžik nikdo nepromluvil a Veronika měla takový výsledek nejraději.

Byla krásná — vlastně ne skutečně krásná, dokonce ani ne oslnivě krásná — ale tak působivě půvabná, že to zarazilo dech. Vlny mdle lesklých vlasů, křivka úst — stříbrné lišky, které se jí vinuly kolem ramenou a pod tím dlouhé šaty z bílého sametu.

Dívala se vesele a půvabně z jednoho na druhého.

„A kouřím,“ řekla, Jako komín! Zapalovač mi nechce chytat. A mimoto ráno bude snídane — a ta plynová kamna —“

Rozhodila rukama. „Připadám si skutečně dotěrná.“

Lucy předstoupila, graciézní, trochu pobavená.

„Proč však —,“ začala, ale Veronika Crayová ji přerušila, Dívala se na Johna Christowa.

Přes tvář ji přelétl výraz krajního pobavení a nedůvěřivé radosti. Pokročila k němu s rozepjatými pažemi.

„Ale ne — John! To je John Christow! Ne, není to podivné? Neviděla jsem tě léta a léta! A najednou — najít tě tady!“

Teď už měla jeho ruce ve svých. Byla vřelá a horlivá. Pootočila hlavu k lady Angkatellové.

„To je nejnádhernější překvapení! John je můj starý přítel. John je první muž, do kterého jsem byla zamilovaná. Byla jsem do tebe zblázněná, Johne!“

Teď se usmívala — žena dojatá směšnou vzpomínkou na první lásku.

„Vždycky jsem si o Johnovi myslila, že je skvělý!“

Sir Henry, zdvořilý a uhlazený, se pohnul směrem k ní.

Musí jí něco nabídnout. Pohnul sklenkami. Lady Angkatellová řekla:

„Midge, miláčku, buď tak laskavá a zazvoň!“

Když Gudgeon vešel, Lucy řekla:

„Krabičku zápalek, Gudgeone — mimochodem, má jich kuchař dost?“

„Dnes jsme dostali celou krabici, mylady.“

„Tak přineste půl tuctu, Gudgeone.“

„Ach ne, lady Angkatellová — jen jednu!“

Veronika se smíchem protestovala. Už se napila a usmívala se na všechny kolem. John Christow řekl:

„To je moje manželka, Veroniko.“

„Ach, těší mě, že vás poznávám.“ Veronika zírala zmateně na Gerdiny vlasy.

Gudgeon přinesl zápalky na stříbrném podnose.

Lady Angkatellová pokývla k Veronice Crayové a on přinesl podnos k ní.

Lucyino gesto bylo královsky nedbalé.

„Je nepříjemné mít doma jen jednu krabičku. Můžeme je docela snadno postrádat.“

Sir Henry se vesele zeptal:

„A jak se vám líbí bydlení na Dovecotes?“

„Zbožňuji to tam. Je to nádherné — blízko Londýna a přece se člověk cítí tak krásně osamělý!“

Veronika postavila svou sklenku. Přitáhla si trochu těsněji stříbrné lišky. Usmála se na všechny.

„Tolik vám děkuji. Byli jste nesmírně laskaví.“ Slova poletovala mezi sirem Henrym, lady Angkatellovou a z nějakého důvodu i Edwardem.

„Odnesu teď domů svou kořist, Johne,“ věnovala mu nesmělý přátelský úsměv, „musíš dohlédnout, abych se dostala bezpečně domů, protože strašlivě toužím slyšet všechno, cos dělal za ta léta, kdy jsem tě neviděla. Mám při tom ovšem pocit, že jsem strašně stará.“

Obrátila se k oknu a John Christow ji následoval.

Vrhla na všechny poslední zářivý úsměv.

„Je mi strašně líto, že jsem vás tak hloupým způsobem obtěžovala. Velice vám děkuji, lady Angkatellová.“

Vyšla s Johnem. Sir Henry stál u okna a díval se za nimi.

„Opravdu krásná teplá noc,“ řekl.

Lady Angkatellová zívla.

„Ach drahý,“ mumlala, „jde se spát. Henry, musíme se podívat na některý její film. Po dnešním večeru jsem si jistá, že hraje opravdu dobře.“

Odcházeli nahoru. Midge popřála všem dobrou noc a zeptala se Lucy:

„Že dobře hraje?“

„Ty si to nemyslíš, miláčku?“

„Domníváš se asi, že je docela možné, že má na Dovecotes zá-palek dost?“

„Tucty krabiček, předpokládám, drahoušku. Ale nesmíme být nemilosrdní. A bylo to hezké představení.“

Dveře se zavíraly dole po celé chodbě a hlasy hučely dobrou noc. Sir Henry řekl: „Nechal jsem pro Johna otevřené to okno.“ Dveře se za ním zabouchly.

Henrietta řekla Gerdě: „Jak jsou ti herci legrační! Mají takové podivné vstupy a odchody!“

Zívla a dodala: „Jsem strašně ospalá.“

Veronika Crayová se hbitě pohybovala po stezce kaštanovým lesem.

Vyšla na otevřené prostranství u koupaliště.

Byl tam malý pavilón, kde Angkatellovi sedávali, když bylo slunečno, ale studený vítr.

Veronika Crayová zůstala stát. Otočila se tváří k Johnu Christowovi.

Pak se zasmála. Ukázala rukou na hladinu rybníka, pokrytou spadáným listím.

„Není to úplně stejné jako u Středozemního moře, Johne?“ řek-la.

Pak už věděl, co očekával — že celých těch patnáct let, kdy byl od Veroniky odloučený, byla stále s ním.

Modré moře, vůně mimózy, horký prach — zakryto, vytrženo z vidění, ale nikdy zapomenuto. Všechno připomínalo jedno jediné — Veroniku.

Byl mladý, čtyřiaadvacetiletý muž, zoufale a úzkostlivě zamilovaný a ta doba neměla zmizet.

(IX)

KAPITOLA

John Christow vyšel z kaštanového háje na zelenou stráň u domu. Svítíl měsíc, dům byl ozářen jeho světlem a okna se zataženými záclonami budila dojem cizoty a nezájmu. Pohlédl na náramkové hodinky.

Byly tři hodiny. Nabral zhluboka dech. V obličeji se mu zračila obava. Už je to dávno, kdy byl zamilovaný čtyřiaadvacetiletý mladík. Ted' je bystrý praktický muž, skoro čtyřicetiletý, má jasný rozum a přímou páteř.

Byl blázen, samozřejmě, dokonalý zatracený blázen, ale nelitoval toho. Protože byl, jak si ted' ujasnil, pánem sama sebe. Bylo to jako by po léta vlekl na nohou závaží, a to závaží ted' zahodil. Byl volný.

Byl volný a sám sebou, Johnem Christowem — a věděl, že pro Johna Christowa, úspěšného specialistu z Harley Street, neznamenal Veronika Crayová vůbec nic. To všechno bylo tenkrát — a protože ten konflikt nebyl nikdy vyjasněný a protože ze své skromnosti trpěl stále obavou, že ji, jak by se řeklo lidově, „pustil k vodě“, nikdy ho obraz Veroniky dokonale neopustil. Přišla k němu dnes v noci z nějakého snu, on ten sen přijal, a ted', díky bohu, ho byl navždy zbaven. Nyní se vrátil — byly tři hodiny ráno a je docela možné, že něco pořádně pokazil.

Byl s Veronikou tři hodiny. Vplula dovnitř jako fregata, vytrhla ho z kroužku přátel a odvěkla ho s sebou jako svou kořist a ted' by byl rád věděl, co si u boha o tom ostatní mysleli.

Co si například může myslet Gerda?

A Henrietta? (Ale o Henriettu se tolik nestaral. Cítil, že by to Henriettě vysvětlil velmi snadno. Gerdě by to nemohl vysvětlit nikdy.)

A ted' by nechtěl, rozhodně by nechtěl nic ztratit.

Po celý život byl mužem, který přijímal oprávněné riziko. Riziko s pacienty, riziko s investicemi. Žádné fantastické riziko — jen to, které je právě ještě bezpečné.

Kdyby se Gerda dohadovala — kdyby Gerda měla to nejmenší podezření...

Ale měla by? Kolik toho o Gerdě skutečně věděl? Normálně kdyby Gerdě řekl, že bílé je černé, věřila by tomu. Ale něco takového...

Jak asi vypadal, když vyprovázel Veroničinu vysokou triumfující postavu ven oknem? Co se mu zračilo v obličeji? Viděli omámenou chlapeckou tvář, chorou láskou? Nebo pozorovali jen muže, konajícího zdvořilou povinnost? Nevěděl. Neměl nejmenší tušení.

Ale obával se o jednoduchost, pořádek a bezpečnost svého života. Byl ztřeštěný, úplně ztřeštěný, myslel si zlostně — a pak se s útechou upjal k této myšlence. Jistě by nikdo neuvěřil[^] že by mohl být tak ztřeštěný!

Všichni byli v posteli a pohrouženi do spánku, to je jasné. Francouzské okno v salóne bylo napůl otevřeno, aby se dostal dovnitř. Znovu se podíval na nevinný spící dům. Bylo to nějak příliš nevinné.

Náhle sebou trhl. Zaslechl, nebo se mu zdálo, že zaslechl, lehké zavírání dveří.

Ostře trhl hlavou. Kdyby tak někdo šel za ním k rybníku! Kdyby tak někdo na něho čekal a šel za ním zpět, mohl se dát některou výše položenou stezkou a tak dojít ke vchodu do domu postranními zahradními dvířky. Jemné klapnutí zahradních dvířek by vydalo právě takový hluk, jaký slyšel.

Bedlivě pozoroval okna. Byl pohyb záclony způsoben někým, kdo ji odsunul ke straně, aby se podíval ven, a zas ji nechal spadnout?

Henriettin pokoj.

Henrietta. Henrietta ne! vykřiklo jeho srdce v náhlé panice. Henriettu nemohl ztratit.

Náhle si přál hodit jí do okna hrst kamínků, vyvolat ji ven.

„Pojď ven, má milovaná! Pojď teď ke mně ven a projdi se se mnou lesem a poslouvej, poslouvej všechno, co teď o sobě vím, a co musíš také vědět, nevíš-li to dosud.“

Přál si říct Henriettě:

„Začínám znovu. Odedneška pro mě začíná nový život. To, co mne mrzačilo a bránilo mi žít, odpadlo. Měla jsi pravdu dnes odpodne, když ses mne ptala, zda prchám sám před sebou. To jsem dělal celá léta. Protože jsem nikdy nevěděl, zda to byla síla či slabost, co mě odpoutalo od Veroniky. Báł jsem se sám sebe, života, tebe.“

Kdyby tak mohl vzbudit Henriettu a přimět ji, aby teď s ním šla ven, tam nahoru lesem, kde by se spolu mohli dívat, jak vychází slunce nad obzorem!

Jsi blázen, řekl si. Zachvěl se. Bylo už chladno, vždyť už byl konec září. Co, u čerta, s tebou vlastně je? ptal se sám sebe. Za jednu noc ses už choval až dost bláznivě. Dostaneš-li se z toho všeho se zdravou kůží, máš zatracené štěstí! Co by si, proboha, pomyslela Gerda, kdyby zůstal celou noc venku a přišel domů až k snídani?

Co by si pomyslili Angkatellovi? Ale to ho tak netrápilo. Pro Lucy Angkatellovou bylo to nejneobvyklejší vždycky dokonale rozumné.

Ale Gerda, naštěstí, není Angkatellová. S Gerdou by o tom musel mluvit a bude lépe, když půjde dovnitř a promluví s ní co možná nejdříve.

Což kdyby to byla Gerda, jež za ním v noci šla?

Není správné říkat, že lidé takové věci nedělají. Jako lékař věděl až příliš dobře, co dělají lidé, lidé citliví, hrdí a ctnostní.

Poslouchají za dveřmi, otvírají dopisy, špehují a slídí, ne proto, že v tu chvíli schvalují takové jednání, ale protože je úzkost uvrhla do zoufalství.

Chudáčkové, ubozí trpící chudáčkové. John Christow toho věděl hodně o lidském utrpení. Neměl mnoho soucitu se slabochy, ale cítil s trpícími, protože, jak věděl, trpěl vždycky ten silný.

Kdyby Gerda věděla —

Nesmysl, řekl si, proč by měla vědět? Je v posteli a tvrdě spí. Nemá žádnou představivost, nikdy ji neměla.

Vešel dovnitř francouzským oknem, rozsvítil lampu, a zavřel okna. Když zhasl, vyšel z místnosti, našel vypínač na chodbě a vyběhl rychle a svěže po schodech. Druhým vypínačem v chodbě zhasl. Chvilí stál před ložnicemi s rukou na klice, pak ji stiskl a vešel.

V místnosti byla tma a mohl slyšet Gerdin stejnoměrný dech. Pohnula se, když vešel a zavřel dveře. Měla nejasný a rozespálý hlas.

„Jsi to ty, Johne?“

„Ano.“

„Nepřišel jsi moc pozdě? Kolik je hodin?“

Řekl lehce:

„Nemám ani tušení. Mrzí mě, že jsem tě vzbudil. Musil jsem s Veronikou jít dovnitř a napít se.“

Naznačil hlasem hlubokou únavu a ospalost.

Gerda zamumlala: „Ano? Dobrou noc, Johne.“

Se znatelným spěchem se v posteli otočila,

To bylo v pořádku! Měl štěstí jako obvykle. Jako obvykle na okamžik vystřízlivěl myšlenkou, jak často měl štěstí!

Občas nadešel okamžik, že zadržel dech a řekl: „Tohle dopadne špatně.“

A nedopadlo! Ale jednou ho štěstí jistě zklame!

Rychle se svlékl a vlezl do postele. To dětské předpovídání budoucnosti bylo komické. „A karta nad tvou hlavou má nad tebou moc...“ Veronika! Měla nad ním pořádnou moc.

Ale už ne, milé děvče, pomyslel si s divokým zadostiučiněním. To všechno je pryč. Teď jsem se s tebou vypořádal!

(X)

KAPITOLA

Bylo deset hodin příštího rána, když John sešel dolů. Snídaně byla na poličce. Gerdě poslali snídani do postele, ale dělalo jí starosti „jestli tím příliš neobtěžuje“.

„Nesmysl,“ řekl John. „Lidé jako Angkatellovi, kteří si zařídili, aby měli správce a sluhy, jim mohou docela dobře dát něco dělat.“

Cítil dnes ráno ke Gerdě skutečnou náklonnost. Zdálo se, že všechna ta nervózní podrážděnost, která ho odedávna užírala, zašla a zmizela.

Sir Henry a Edvard si vyšli zastřílet, řekla mu lady Angkatellová. Měla košík a na rukou zahradnické rukavice. Postál v rozhovoru s

ní nějakou chvíli, až se k němu přiblížil Gudgeon s dopisem na podnose.

„Právě to přinesl posel, pane.“

Uchopil to s lehce pozdviženým obočím.

Veronika!

Zašel do knihovny a roztrhl obálku.

„Prosím, přijď ke mně dnes ráno. Musím tě vidět.

Veronika.“

Imperátorská jako vždycky, pomyslel si. Měl dobrý úmysl odmítnout. Pak ho napadlo, že by měl jít a vyřídit to. A to hned.

Dal se stezkou pod okny knihovny, kolem koupaliště, které bylo jakýmsi středem, od něhož se paprskovitě rozbíhaly pěšinky všemi směry, jedna na kopec do lesa, jedna ke květinové zahradě nad domem, jedna ke statku a jedna, kterou se teď dal, do aleje. Několik yardů nad alejí bylo stavení, kterému se říkalo Dovecotes.

Veronika na něho čekala. Mluvila z okna nevábne polodřevěné budovy.

„Pojď dovnitř, John. Dnes ráno je chladno.“

V obývacím pokoji, zařízeném nábytkem v neurčité běli s bledě cyklámovým polštářováním, byl rozdělaný oheň.

Když se na ni díval dnes ráno odhadujícím zrakem, postřehl, jak je rozdílná od děvčete, na něž si vzpomínal, neboť minulou noc ji nemohl dobře vidět.

Jednoduše řečeno, řekl si, je teď mnohem krásnější než tenkrát. Rozuměla lépe své kráse, pěstila ji a všemožně zdůrazňovala. Její vlasy, dříve sytější zlaté, měly teď stříbřitě platinovou barvu. Jiné bylo obočí, které dodávalo jejímu výrazu dráždivosti.

Její krása nebyla nikdy bezduchá. Veronika, jak si vzpomínal, byla kvalifikovaná jako jedna ze „vzdělaných hereček“. Měla univerzitní diplom a uměla mluvit o Strindbergovi a Shakespearovi.

Zarazilo ho nyní, co mu dříve bylo jen málo zřejmé — že je to skutečně abnormálně sobecká žena. Veronika byla zvyklá jít svou vlastní cestou, a zdálo se mu, že pod jemnými krásnými obrysy cítí ošklivou železnou rozhodnost.

„Poslala jsem pro tebe,“ řekla Veronika, když mu podala krabici s cigaretami, „protože si musíme pohovořit. Musíme si všechno uspořádat. Pro naši budoucnost, myslím.“

Vzal si cigaretu a zapálil si. Pak řekl docela mile:

„Ale máme před sebou budoucnost?“

Ostře na něho pohlédla.

„Co tím myslíš, Johne? Samozřejmě, že máme před sebou budoucnost. Zmeškali jsme patnáct let. Není možné už mrhat časem.“

Usedl.

„Lituji, Veroniko. Ale obávám se, že sis to vykonstruovala úplně špatně. Měl jsem — radost, že jsem se s tebou zas setkal. Ale tvůj život a můj se nikde nestýkají. Mají úplně odlišný směr.“

„Nesmysl, Johne. Miluji tě a ty miluješ mě. Vždycky jsme jeden druhého milovali. Dřív jsi býval neuvěřitelně paličatý! Ale na tom teď nezáleží. Naše životy na sebe nemusí narážet. Nemám v úmyslu vracet se do Států. Až dokončím film, na němž nyní pracuji, dostanu dobrou roli na londýnském jevišti. Získala jsem skvělou hru, Elder-ton ji pro mne napsal. Bude to obrovský úspěch.“

„Jsem si tím jist,“ řekl zdvořile.

„A ty můžeš pokračovat ve své medicíně.“

Měla laskavý a sytý hlas. „Říkají mi, že jsi teď velmi známý.“

„Milé děvče, já jsem ženatý a mám děti.“

„Já jsem také zatím vdaná,“ podotkla Veronika. „Ale to se dá snadno zařídit. Dobrý právník může všechno vyjednat.“ Oslnivě se na něho usmála. „Vždycky jsem zamýšlela provdat se za tebe, drahoušku. Nemohu přijít na to, proč jsem do tebe tak zblázněná, ale je to tak.“

„Je mi líto, Veroniko, ale ani dobrý právník by nemohl nic zařídit. Tvůj život a můj nemají spolu co dělat.“

„Ani po minulé noci ne?“

„Nejsi dítě, Veroniko. Měla jsi několik manželů a k tomu mnoho milenců. Jaký má minulé noci ve skutečnosti význam? Vůbec žádný, a ty to víš.“

„Ach, můj drahý Johne!“ Byla dosud pobavená a shovívavá. „Kdybys byl viděl svůj obličej — tam v tom přeplněném salóně! Byl bys mohl být zase v San Miguelu.“

John vzdychl:

„Byl jsem v San Miguelu. Pokus se tomu rozumět, Veroniko. Přešla jsi ke mně z minulosti, ale dnes — dnes je to jiné. Jsem starší o patnáct let. Muž, kterého vlastně neznáš — a mohu říct, že bys ho neměla moc ráda, kdybys ho znala.“

„Tobě záleží víc na tvé ženě a dětech, než na mně?“

Byla dokonale ohromená.

„Snad se ti to zdá divné, ale je to tak.“

„Nesmysl, Johne, ty miluješ mě!“

„Je mi líto, Veroniko.“

Nevěřila:

„Ty mě nemiluješ?“

„Je lépe mít v takových věcech úplně jasno. Jsi neobyčejně krásná žena, Veroniko, ale nemiluji tě.“

Seděla ztuhle jako socha. Ta její nepohnutost ho trochu rozladila.

Když promluvila, byla v jejím hlase taková zloba, že couvl.

„Kdo ona je?“

„Ona? Koho myslíš?“

„Ta žena u krbu včera v noci?“

Henrietta, napadlo ho. Jak k čertu přišla na Henriettu? Nahlas řekl:

„O kom to mluvíš? O Midge Hardcastlové?“

„Midge? To je to všední černé děvče, víd’? Ne, ji nemyslím. A nemyslím tvou ženu. Myslím tu drzou čertici, co se opírala o římsu krbu. To kvůli ní se ode mne odvracíš! Ach, nepředstírej, že jsi tak morální kvůli své ženě a dětem. Je v tom ta druhá žena.“

Vstala a popošla k němu.

„Copak nerozumíš, Johne, že od té doby, co jsem se před osmácti měsíci vrátila do Anglie, jsem na tebe stále myslela? Proč myslíš, že jsem najala tady to idiotské místo? Jednoduše proto, že jsem přišla na to, že jezdíš sem dolů k Angkatellovům na weekendy.“

„Tak včera v noci to bylo všechno záměrné, Veroniko?“

„Ty patříš mně, Johne. Vždycky jsi mi patřil!“

„Nepatřím nikomu, Veroniko. Nepoučil tě život alespoň teď, že ti nemůže patřit duše a tělo jiné lidské bytosti? Miloval jsem tě, když

jsem byl mladý. Chtěl jsem, abys se mnou sdílela život. Tys nechtěla.“

„Můj život a kariéra byly mnohem důležitější než tvé. Kdekdo může být lékařem!“

Trochu ztratil svou náladu.

„Jsi skutečně tak skvělá, jak si myslíš?“

„Myslíš, že jsem se nedostala až na vrchol? Ale dostanu se! Dostanu!“

John Christow na ni pohlédl s náhle vzbuzeným rozčarováním zájmem.

„Nevěřím, že víš, co chceš. Je v tobě jakýsi nedostatek. Jsi jen chamtivá kariéristka — nejsi skutečný formát — myslím, že je to tak.“

Veronika vstala a tichým hlasem řekla: „Odhodil jsi mě před patnácti lety. Dnes jsi mě odhodil znovu. Budeš toho litovat.“

John vstal a odcházel ke dveřím.

„Je mi líto, Veroniko, jestli jsem tě zranil. Jsi velmi půvabná a kdysi jsem byl do tebe velice zamilovaný. Nemůžeme zůstat při tom?“

„Sbohem, John. Při tom nezůstaneme. Sám to nejlépe poznáš. Myslím — myslím, že tě nenávidím víc, než bych byla věřila, že někoho mohu nenávidět.“

Pokrčil rameny.

„Lituji. Sbohem.“

John se pomalu vracel lesem. Když došel ke koupališti, posadil se tam na lavičku. Nelitoval toho, jak s Veronikou jednal. S Veronikou, myslil si rozladěně, je těžká práce. Vždycky to s ní bylo takové, a nejlepší věc, kterou vůbec udělal, je, že se jí včas zbavil. Sám bůh ví, co by se teď mohlo stát, kdyby to byl neudělal!

Budilo to v něm ten nezvyklý pocit, že začíná nový život, nespoutaný a nerušený minulostí.

Musilo být krajně nesnadné v posledním roce či dvou s ním žít. Chudák Gerda, uvědomil si, se svým nesobectvím a neustálou starostlivostí, aby mu udělala radost. V budoucnu k ní bude laskavější.

A snad teď bude schopen přestat s tím týráním Henrietty. Ne že by snad skutečně někdo mohl Henriettu týrat — nebyla tak utvářena.

Bouře se přes ni valily a ona zamyšleně stála s očima dívajícíma se na vás z velké dálky.

Pomyslel si: Půjdu k Henrietě a povím jí to.

Prudce vzhlédl vzrušený jakýmsi neočekávaným slabým hlukem. Výš v lese se ozývaly střelné rány, bylo slyšet obvyklé zvuky lesa, ptáky a trochu melancholické spadávání listů. Ale to byl jiný zvuk — spíš záměrné klapnutí.

A náhle si John uvědomil akutní nebezpečí. Jak dlouho už tady sedí? Půl hodiny? Hodinu? Někdo ho pozoruje Někdo —

A to klapnutí je — ovšem to je —

Hbitě se otočil, zvyklý rychle reagovat. Ale nebyl dost rychlý. Oči se mu rozšířily překvapením, ale neměl čas vydat hlásku.

Rána zazněla, zakymácel se a klesl na okraj koupaliště. Na levé straně prsou se mu pomalu šířila tmavá skrvna, cosi pomalu stékalo na betonový okraj koupaliště a odtud rudě kapalo do modré vody.

(XI)

KAPITOLA

Hercule Poirot otřel poslední zbytek prachu z bot. Pečlivě se oblékl ke společnému obědu a byl spokojen s výsledkem.

Znal velmi dobře druh šatů, které se v Anglii na venkově v neděli nosí, ale neměl v úmyslu řídit se anglickými nápady. Dával přednost svému vlastnímu standardu městské elegance. Nemí anglický venkovský šlechtic. Je Hercule Poirot!

Neměl ve skutečnosti rád venkov, sám si to přiznal.

Tu weekendovou chatu — mnozí jeho přátelé ji vychvalovali — zanechal osudu a koupil Resthaven, ačkoli se mu na něm líbil jedině tvar: byl rovný jako krabice. O okolní krajinu se příliš nezajímal, ač věděl, že je známá svou krásou. Bylo by ovšem směšné ptát se ho na názor. Nikdy se nestaral příliš o stromy — mají ten nepořádný zvyk, že shazují listy. Mohl by snést topoly a schvaloval ozdobně stříhané stromy — ale šumění buků a dubů ho nechávalo klidným. Z takové krajiny má člověk nejhezčí požitek při jízdě vozem za hezkého odpo-

ledne. Vykřiknete „Quel beau paysage!“ a vrátíte se do dobrého hotelu.

To nejlepší na Resthavenu, rozhodl, je zelinářská zahrada, rozložená v řadách jeho belgickým zahradníkem Viktorem. Zatímco se Francoise, Viktorova žena, věnovala něžné péči o žaludek svého zaměstnavatele.

Hercule Poirot prošel vraty, vzdychl, pohlédl ještě jednou na své blyštivé černé střevíce, upravil si světle šedý hamburský klobouk a rozhlédl se po cestě.

Pohled na Dovencotes jím lehce otrásl. Dovencotes a Resthaven byly zbudovány soupeřícími staviteli, jimž oběma patřil malý kousek půdy. Jejich další podnikavost byla rychle zaražena národním spolkem na ochranu přírodních krás. Oba domy zůstaly jako výraz dvou myšlenkových škol. Resthaven byla krabice s patrem, prudce moderní a trochu těžkopádná. Dovencotes byl křiklavý nesoulad zčásti ze dřeva, staromódní, směstnaný do tak malého prostoru, jak jen možno.

Hercule Poirot debatoval sám se sebou, jak by se měl dostat na Hollow. Trochu výše nad stromořadím, jak věděl, byla branka a pěšina. Tato neoficiální cesta by mu ušetřila půl míle zacházky po silnici. Přesto se Hercule Poirot, zastánce etikety, rozhodl dát se delší cestou kolem a dostat se do domu korektně hlavním vchodem.

Byla to jeho první návštěva u sira Henryho a lady Angkatellových. Člověk by neměl používat kratších nadcházek, uvažoval, dokud k tomu nebyl vyzván, zvláště když je člověk hostem lidí společensky důležitých.

„Je suis un peu snob,“ bručel si.

Angkatellovi v něm zanechali příjemný dojem z doby v Bagdádu, zvláště lady Angkatellová. „Originální!“ pomyslil si.

Jeho odhad času potřebného k cestě do Hollow byl přesný. Bylo právě za minutu jedna, když zazvonil u vrat. Byl rád, že je na místě, a byl trochu unaven. Neliboval si v procházkách.

Dveře otevřel výtečný Gudgeon, který na pana Poirota udělal dobrý dojem. Jeho přijetí, však nebylo docela takové, jak doufal.

„Její Milost je v pavilónku u koupaliště, pane. Račte jít tudy.“

Hercula Poirota dráždila ta vášeň Angličanů pro vysedávání venku. Ačkoliv se člověk musí s tímto podivínstvím v plném létě

smířit, rozhodně by měl být před tím chráněn na konci září! Den je mírný, to je jisté, ale jak už to na podzim bývá, trochu vlhký. Jak nekonečně příjemnější by bylo být uveden do pohodlného pokoje, kde je popřípadě i trochu zatopeno.

Ale ne, to ho vedli francouzskými okny, po mezi, minuli houpačku, pak prošli malými vrátky a úzkou cestičkou mezi mladými kaštany vysázenými těsně vedle sebe.

Angkatellovi měli ve zvyku zvát hosty na jednu hodinu a za pěkných dnů pili coctaily a sherry v pavilónku u koupaliště. Oběd byl určen na půl druhou, kdy i ti nejnepřesnější hosté mohli dokázat přijít, a to umožňovalo výtečnému kuchaři lady Angkatellové, aby měl čas na soufflé a podobné narychlo dělané delikatesy.

Herculovi Poirotovi se takový plán sám o sobě nezamlouval.

„Za malou chvíli,“ řekl si, „budu skoro tam, odkud jsem vyšel.“

Kráčel za Gudgeonovou vysokou postavou a stále víc si uvědomoval, jak ho tlačí boty.

Právě v tu chvíli odněkud vpředu zaslechl slabý výkřik. Nespokojenost v něm nějak vzrůstala. Byl to neurčitý stav a zbavoval ho jistoty. Neurčoval jej, ani o něm právě nepřemýšlel. Když na to pomyslel později, nebyl schopen si vzpomenout, jaké pocity mu to asi sdělovalo. Zklamání? Překvapení? Hrůzu? Mohl nakonec jen říct, že to vyvolávalo pocit něčeho neočekávaného.

Gudgeon vystoupil z kaštanové cestičky. Uctivě ustoupil na stranu, aby Poirota nechal projít, a současně si odkašlal, aby se připravil zamumlat příslušně pokorným a zdvořilým tónem: „Pan Poirot, mylady,“ jenže vtom těžce vydechl. Byl to zvuk nevhodný správce domu.

Hercule Poirot vystoupil do otevřeného prostoru, obklopujícího koupaliště, a vzápětí také strnul, ale rozmrzením.

To bylo příliš — to bylo skutečně příliš. Nebyl by Angkatellovy podezřívá z něčeho tak laciného. Ta dlouhá cesta po silnici, to zklamání v domě — a teď toto! Ti Angličané projevují svůj smysl pro humor na nesprávném místě!

Byl rozmrzený a znuděný — dokonale znuděný. Pro něho smrt nebyla zábavná. A oni tu pro něho připravili, jen tak žertem, malou ukázkou.

To, proč se na to díval, způsobilo skutečně umělecké uspořádání vražedné scény, Po straně rybníka byla mrtvola, pečlivě zaranžovaná, s vymrštnou rukou, a dokonce s nějakým rudým barvivem, které skapávalo lehce přes okraj břehu do rybníka. Byla to pozoruhodná mrtvola hezkého mladého muže. Nad tělem stála s revolverem v ruce malá pevně stavěná žena středních let s podivně prázdným výrazem ve tváři.

A byli tam další tři herci. Na vzdálenější straně rybníka stála vysoká mladá žena, jejíž vlasy svou sytou hnědí závodily s podzimním listím, s košíkem plným jirín v ruce. Trochu blíž postával vysoký, nenápadný muž, v plášti a s puškou. A bezprostředně po jeho levici s košíkem vajec byla jeho hostitelka, lady Angkatellová.

Herculovi Poirotovi bylo jasné, že tu u koupaliště ústilo několik cestíček, a že tito lidé přišli každý jinou cestou.

To všechno bylo matematicky a umělecky uspořádáno.

Vzdychl. Enfin, co od něho očekávali? Očekávalo se, že uvěří tomuto „zločinu“? Měl ukázat strach — způsobit poplach? Nebo se měl poklonit a blahopřát hostitelce: „Ach, to je ale roztomilé, že jste to tu pro mne připravila?“

Skutečně, celá ta věc je velmi hloupá — ani trochu duchaplná. Neřekla snad královna Viktorie: „My se nebavíme?“ Měl sklon říct totéž: „Já, Hercule Poirot, se nebavím.“

Lady Angkatellová popošla k tělu. Následoval ji, vědom si dosud těžce dýchajícího Gudgeona za sebou. „Ten není zasvěcen,“ pomyslí si Hercule Poirot. Oba lidé z druhé strany rybníka se k nim připojili. Všichni teď byli úplně blízko a dívali se na podivnou zkroucenou postavu na břehu koupaliště.

A náhle s hrozným otřesem, s pocitem, jako by se zatemňovalo filmové plátno před vyvrcholením filmu, si Hercule Poirot uvědomil, že ta umělecky sestavená scéna má v sobě náznak skutečnosti.

To, na co se díval, byl když ne mrtvý, tedy alespoň umírající muž.

To, co skapávalo z okraje podezdívky, nebylo rudé barvivo, to byla krev. Ten muž byl zastřelený, zastřelený před docela malou chvilí.

Vrhl ostrý pohled na ženu, která tu stála s revolverem v ruce. Měla úplně bílý obličej bez jakéhokoliv výrazu. Vypadala omámeně a skoro hloupě.

Podivné, pomyslí si.

Rád by byl věděl, zda se vystřelením rány zbavila všech duševních i citových hnutí. Zbyla teď, když vyčerpala všechnu svou vášeň, jen vysátá slupka? To by mohlo být, uvažoval.

Pak pohlédl dolů na zastřeleného a strnul. Oči umírajícího byly totiž otevřeny. Byly to intenzívně modré oči a měly výraz, v němž Poirot nemohl číst, ale který sám sobě popsal jako snahu zůstat při vědomí.

A náhle, nebo to tak cítil jen Poirot, se zdálo, že v celé této skupině lidí je jen jedna osoba skutečně naživu — ten muž, který byl na pokraji smrti.

Poirot nikdy neměl tak pronikavý dojem čilé a intenzívní vitality. Ostatní byli trochu stínové postavy, herci vzdáleného dramatu, ale ten muž byl skutečný.

John Christow otevřel ústa a promluvil. Jeho hlas byl silný, nepřekvapený a naléhavý.

„Henrietto —“ řekl.

Pak mu klesla víčka a hlava se hnula stranou.

Hercule Poirot poklekl, pak se vzpřimil a mechanicky si oprašoval kolena kalhot.

„Ano,“ řekl. „Je mrtev.“

Obraz se rozbil, rozvlnil, napětí přešlo. Teď nastaly individuální reakce — všední události. Poirot si uvědomil, že napíná oči i uši — sleduje všechno. Jen sleduje.

Všiml si, jak lady Angkatellová pouští z ruky držadlo košíku a jak Gudgeon přiskakuje a rychle jej od ní bere.

„Dovolte, mylady.“

Mechanicky, úplně přirozeně lady Angkatellová zamumlala:

„Děkuji, Gudgeone.“

A pak rozapčítě dodala:

„Gerda —“

Žena držící revolver se poprvé pohnula. Rozhlédla se po nich, po všech. Když promluvila, její hlas byl ovládnutý čirým úžasem.

„John je mrtvý, je mrtvý...”

Mladá žena s vlasy barvy listí k ní s jakousi náhlou autoritou rychle přiskočila.

„Dejte mi to, Gerdo!”

A hbitě, než mohl Poirot protestovat nebo zasáhnout, vzala revolver Gerdě Christowové z ruky.

Poirot udělal rychlý krok kupředu.

„To nemáte dělat, mademoiselle —“

Mladá žena sebou při zvuku jeho hlasu nervózně trhla. Revolver jí vyklouzl z prstů. Stála na okraji rybníka a revolver padl do vody.

Otevřela ústa a vyrazila ohromené Ach, otočila hlavu a pohlédla omluvně na Poirota.

„To jsem ale nešíkonná,” řekla. „Je mi to líto.”

Poirot okamžik nepromluvil. Zíral do páru světle oříškových očí. Neuhnuly; rád by byl věděl, zda jeho okamžité podezření nebylo nespravedlivé.

Klidně řekl:

„Bylo by záhodno dotýkat se věcí pokud možno nejméně. Všechno musí zůstat ležet, jak to je, dokud nepřijde policie.”

Pak vznikl malý pohyb — velmi jemný, jen neklidné zčeření.

Lady Angkatellová s nechutí zamumlala: „Ovšem. Předpokládám — ano, policie —“

Muž v loveckém kabátě klidným a příjemným hlasem hrdě odporoval.

Do tohoto okamžiku ticha a ujasňování zazněly kroky a hlasy, jisté rázné kroky a veselé hašteřivé hlasy.

Stezkou od domu přicházel sir Henry Angkatell a Midge Hardcastlová ve veselém rozhovoru.

Při pohledu na skupinku u rybníka se sir Henry krátce zastavil a užasle zvolal:

„Co je? Co se stalo?”

Jeho žena odpověděla: „Gerda za —“

Prudce se přerušila. „Chci říct — John je —“

Gerda řekla tiše a zmateně:

„John byl zastřelený. Je mrtvý.”

Všichni se od ní v rozpacích odvrátili.

Pák lady Angkatellová rychle řekla:

„Drahoušku, myslím, že byste měla raději jít a — a lehnout si. Snad bude lépe, když se všichni vrátíme do domu? Henry, ty a pan Poirot zde můžete zůstat — a počkat na policii.“

„Myslím, že je to nejlepší plán,“ řekl sir Henry. Obrátil se ke Gudgeonovi. „Zatelefonoval byste na policejní stanici, Gudgeone? Jen přesně udejte, co se přihodilo. Až policie přijde, doved'te je přímo sem.“

Gudgeon trochu sklonil hlavu. „Ano, sire Henry.“ Byl trochu pobledlý, ale stále dokonalý sluha.

Ta vysoká mladá žena řekla: „Pojd'te, Gerdo,“ vzala druhou ženu pod paži a vedla ji bez odporu po pěšině do domu. Gerda šla jako ve snu. Gudgeon trochu ustoupil, aby je nechal projít, a pak šel s košíkem vajec za nimi.

Sir Henry se prudce otočil ke své ženě.

„Tak Lucy, co to všechno znamená? Co se vlastně stalo?“

Lady Angkatellová vztáhla půvabným, bezmocným gestem paže. Hercule Poirot pocítil ten půvab a naléhavost.

„Drahoušku, já nevím. Byla jsem dole u slepic. Slyšela jsem ránu, která se mi zdála být blízko, ale na nic jsem při tom nepomyslela. Koneckonců,“ obrátila se na všechny, „člověka nic nenapadne. A pak jsem sešla po pěšině k rybníku a tady ležel John, a Gerda stála nad ním s revolverem v ruce. Henrietta a Edvard přišli skoro ve stejnou chvíli — odtamtud.“

Kývla ke vzdálenější straně rybníka, kde se dvě stezky rozbíhaly do lesa.

Hercule Poirot si odkašlal.

„Kdo to jsou ten John a Gerda — smím-li vědět,“ dodal omluvně.

„Ach, ovšem.“ Lady Angkatellová se k němu obrátila se spěšnou omluvou. „Člověk zapomene — ale člověk obvykle neseznamuje lidi — když právě byl někdo zastřelen. John je John Christow, doktor Christow. Gerda Christowová, jeho žena.“

„A ta dáma, co doprovázela paní Christowovou do domu?“

„Má sestřenice Henrietta Savernaková.“

Bylo možno pozorovat velmi nepatrný pohyb muže po Poirotově levici.

Henrietta Savernaková, uvažoval Poirot, a jemu se nelíbí, že by se o ní začalo mluvit — ale prese všechno je nevyhnutelné, abych věděl...

(„Henrietto!“ řekl umírající. Řekl to velmi podivným způsobem. Způsobem, který Poirotovi něco připomínal — nějakou okolnost... ale co vlastně? To je jedno, však ho to napadne.)

Lady Angkatellová pokračovala v plnění svých společenských povinností:

„A to je další náš bratranec, Edvard Angkatell. A slečna Hardcastlová.“

Poirot se při představování zdvořile uklonil. Midge náhle cítila, že by se chtěla hystericky smát; násilím se ovládla.

„A teď, má drahá,“ řekl sir Henry, „myslím — jak jsi navrhla — že by bylo nejlépe, kdybyste se vrátili do domu. Promluvím si pár slov s panem Poirotem.“

Lady Angkatellová se na mě zamyšleně podívala.

„Doufám, že si Gerda lehla. Byl to správný nápad?“

Skutečně jsem nemohla přijít na to, co říct. Člověk něco takového nepředvídal. Co se říká ženě, která právě zabila svého muže?“

Pohlédla na ně, jako by doufala, že může dostat na svou otázku nějakou jednoznačnou odpověď.

Pak zvolna odešla pěšinou k domu. Midge šla za ní. Edvard tvořil zadní voj.

Poirot zůstal s hostitelem.

Sir Henry si odkašlal, zřejmě si nebyl úplně jistý, co říct.

„Christow,“ poznamenal konečně, „byl velmi schopný.“

Poirotovy oči se zastavily ještě jednou na mrtvém muži. Měl stále ten podivný pocit, že mrtvý muž je více naživu než ostatní živí.

Byl by rád věděl, co mu ten pocit vnukávalo.

„Je to velmi ošklivá tragedie! Takovéhle záležitosti spíše odpovídají vaší povaze než mé,“ řekl sir Henry. „Myslím, že jsem nikdy předtím nebyl v těsném styku s nějakým vrahem. Doufám, že jsem udělal všechno správně?“

„Postup byl úplně správný. Zavolal jste policii a dokud nepřijdou a nepřevzou vedení, nemáme zde co dělat — pouze dávat pozor, aby se nikdo nepřibližoval k mrtvole, a nerušil stopy.“

Když dořekl poslední slovo, pohlédl do rybníka, kde viděl revolver, ležící na betonovém dně, trochu beztvary v modré vodě.

Stopy už byly možná zničeny, napadlo ho, dříve než on, Hercule Poirot, byl schopen tomu zabránit.

Ale ne, to byla nehoda.

Sir Henry zamumlal s nechutí:

„Myslíte, že tu musíme stát? Je to trochu nesmyslné. Snad by bylo v pořádku, kdybychom šli do pavilónku?“

Poirot, vědom si svých vlhkých nohou a sklonu ke chvění, potěšené přijal. Pavilón byl na straně rybníka více vzdálený od domu a otevřenými dveřmi viděli na rybník a mrtvolu a na pěšinu k domu, po níž měla přijít policie. Pavilón byl přepychově zařízen, měl pohodlné lenošky a veselé koberce. Na lakovaném kovovém stole stál velký podnos se sklenkami a láhev sherry.

„Nabídl bych vám sklenku,“ řekl sir Henry, „ale předpokládám, že by bylo lépe se ničeho nedotýkat, dokud nepřijde policie — ne, neumím si představit, že by je tu něco mohlo zajímat. Ale je lépe mít jistotu. Vidím, že Gudgeon dosud nepřinesl cocktaily. Čekal, až přijdete.“

Oba muži se opatrně posadili do dvou proutěných křesel blízko dveří tak, aby mohli pozorovat stezku od domu.

Zmocnila se jich tíseň. Za takových okolností bylo těžké udržovat rozhovor.

Poirot se rozhlížel po pavilóně, všímal si všeho, co mu připadalo neobvyklé.

Drahocenná pláštěnka ze stříbrných lišek byla pověšena bezstarostně na opěradle jedné židle. Byl by rád věděl, čím je. Ta skoro os tentativní nádhera neharmonovala s nikým z těch, které až dosud viděl. Nemohl si ji, kupříkladu, představit na ramenou lady Angkattellové.

To mu dělalo starost. Vzbuzovalo to dojem nádhery a sebevědomí — a ta charakteristika se nehodila na nikoho z přítomných.

„Domnívám se, že můžeme kouřit,“ podotkl sir Henry a nabídl své pouzdro Poirotovi.

Než si vzal cigaretu, Poirot se nadýchl vzduchu.

Francouzská voňavka — drahá francouzská voňavka.

Zbývala z toho jen stopa, ale byla tu, a zas ta vůně nebyla vůní, kterou by v duchu spojoval s kýmkoliv z obyvatel Hollow.

Když se předklonil, aby si připálil cigaretu zapalovačem sira Henryho, padl jeho pohled na hromádku krabiček zápalek — bylo jich šest — ležících na stolku vedle jednoho křesla.

Byl to detail, který ho svou nesmyslností zarazil.

(XII)

KAPITOLA

„Půl třetí,“ řekla lady Angkatellová.

Byla v salóne s Midge a Edvardem. Ze zavřených dveří pracovny sira Henryho vycházel bzukot hlasů. Uvnitř byl Hercule Poirot, sir Henry a inspektor Grange.

Lady Angkatellová vzdychla:

„Víš, Midge, mám stále pocit, že by se mělo něco dělat s obědem. Vypadá to samozřejmě úplně bezcitně, sedět kolem stolu a tvářit se, jako by se nic nestalo. Ale koneckonců, pan Poirot byl pozván k obědu — a má pravděpodobně hlad. A pro něho nemůže tak mnoho znamenat, že chudák John je mrtvý, jako pro nás. A řeknu ti, že ač já sama nemám na jídlo ani pomyšlení, Edvard a Henry už mají jistě děsný hlad, když byli celé dopoledne venku střílet.“

Edvard Angkatell podotkl: „Lucy, se mnou si starosti nedělej.“

„Ty jsi vždycky pozorný, Edvarde. A pak je tu David — všimla jsem si, že snědl pořádnou porci včera k večeři. Kde je David, mimochodem?“

„Sel nahoru do svého pokoje,“ vysvětlila Midge, „když slyšel, co se stalo.“

„Ano — hm, to je od něho skutečně taktní. Řekla bych, že to na něho působí nepříjemně. Ovšem, říkejte si, co chcete, vražda je něco nepříjemného — rozčiluje to služebnictvo a zpřehází denní pořádek

— měli jsme mít k obědu kachnu — naštěstí se dá docela dobře jíst studená. Co myslíte, že by se mělo dělat s Gerdou? Poslat jí něco na podnose? Snad nějakou silnou polévku?“

Na mou duši, myslila si Midge, Lucy je nelidská! A pak si s ošklivostí uvědomila, že Lucy je pravděpodobně tak příliš lidská, že to člověka zaráží! Nebyla to prostá nezastřená pravda, že všechny katastrofy jsou obklopeny těmito trochu triviálními' podrobnostmi a podezřeními? Lucy se vesele přihlásila k myšlenkám, které by ostatní lidé nepřiznali.

Člověk si vzpomene na služebnictvo, dělá si starosti s jídlem a dokonce cítí hlad. Ona sama měla v tuto chvíli skutečně hlad! Hlad, myslila si, a současně jí bylo skutečně, špatně. Podivná míchanice.

A nepochybně budilo nepříjemné rozpaky nevědět, jak jednat s klidnou, obyčejnou ženou, o níž se ještě včera mluvilo jako o „ubohé Gerdě“ a která teď pravděpodobně usedne na lavici obžalovaných, nařčena z vraždy.

Takového něco se stává jiným lidem, myslila si Midge. To se nemůže stát nám.

Pohlédla přes místnost na Edvarda. Takového něco by se přece nemělo přihodit lidem, jako je Edvard. Lidem, kteří jsou tak bezmocní. Libovala si v pohledu na Edvarda.

Edvard, tak klidný, rozumný, jemný a mírný.

Gudgeon vešel, důvěrně se uklonil a řekl patřičně ztlumeným hlasem:

„Dal jsem do jídelny nějaké sendviče a trochu kávy, mylady.“

„Ach, děkuji vám, Gudgeone.“

„Opravdu,“ řekla lady Angkatellová, když Gudgeon vyšel z místnosti. „Ten Gudgeon je skvělý. On vždycky přesně ví, co udělat. Několik opravdu vydatných sendvičů je právě tak dobré jako oběd — a není na nich nic bezcitného, jestli rozumíte, co myslím.“

„Ach, Lucy, dost už!“

Midge náhle pocítila, jak se jí po tvářích řinou horké slzy. Lady Angkatellová překvapeně zamumlala:

„Ubožátko drahé! Bylo toho na tebe příliš mnoho.“

Edvard zamířil k pohovce a posadil se k Midge. Vzal ji kolem ramen.

„Netrap se, Midge.“

Midge si mu položila tvář na rameno a pohodlně tam vzlykala. Vzpomněla si, jak k ní byl Edvard milý, když jí posel králík jednou o velikonocích na Ainswicku.

Edvard jemné podotkl: „Povolily jí nervy. Nemohl bych jí dát trochu brandy, Lucy?“

„Je na poličce v jídelně. Nemyslím —“

Přerušila se, když do místnosti vešla Henrietta. Midge se posadila. Ucítila, že Edvard ztuhl a seděl velmi tiše.

Co cítí asi Henrietta, napadlo Midge. Bylo jí skoro proti mysli pohlédnout na svou sestřenici — ale nebylo to vidět. Henrietta působila spíš bojovně. Vešla se vztyčenou bradou, zčervenálá a s jistou hbitostí.

„Ach, tady jsi, Henrietto,“ vzkřikla lady Angkatellová. „Už mi to bylo divné. Policie je tu s Henrym a panem Poirotem. Cos dala Gerdě? Brandy? Nebo čaj a aspirin?“

„Dala jsem jí brandy — a zahřívací láhev.“

„To je správné,“ schvalovala lady Angkatellová. „To učí v kursech první pomoci — zahřívací láhev při otřesu — ne brandy; v nynější době se brojí proti povzbuzujícím prostředkům. Ale myslím, že to je jen zvyk. Když jsem byla mladá, pili jsme na Ainswicku při otřesu vždycky brandy. Ačkoliv opravdu nepředpokládám, že to u Gerdy je otřes. Skutečně nevím, co cítí, když zabije svého manžela — je to něco takového, co si člověk nemůže umět představit — ale nemusí to vysloveně způsobit otřes. Chci říct, že tu nebyl žádný prvek překvapení.“

Henriettin hlas, studený jako led, se zařízl do mírného ovzduší.

„Proč jsi tak jistá, že Gerda Johna zabila?“

Nastala malá pauza — a Midge pocítila změnu atmosféry. Zmatek, napětí, a nakonec jakousi pozvolnou ostražitost.

Pak promluvila lady Angkatellová s nepřesnou výslovností.

„Zdálo se to — očividné. Máš nějakou jinou domněnku?“

„Copak není možné, že Gerda šla kolem rybníka, že tam našla ležet Johna, a že právě zdvihla revolver, když — když jsme se objevili na scéně?“

Zas nastalo ticho. Pak se lady Angkatellová zeptala:

„To říká Gerda?“

„Ano.“

S tím se nedalo tak lehce souhlasit. Bylo v tom něco násilného. Vybuchlo to jako střelná rána.

Lady Angkatellová zdvihla obočí, pak řekla zdánlivě nesouvisle:

„V jídelně jsou sendviče a káva.“

Domluvila s malým povzdechem, když otevřenými dveřmi vešla Gerda Christowová. Řekla spěšně a omluvně:

„Já — mně se skutečně už nechtělo zůstat ležet. Člověk je — člověk je tak strašně neklidný.“

Lady Angkatellová vykřikla:

„Musíte si sednout — musíte si hned sednout.“

Odsunula Midge z pohovky, usadila tam Gerdu a dala jí za záda podušku.

„Ubohý drahoušku!“

Mluvila s důrazem, ale slova zněla bezvýznamně.

Edvard přešel k oknu, stál tam a díval se ven.

Gerda si odhodila z čela rozházené vlasy. Mluvila starostlivým, udiveným hlasem.

„Já — já si to právě začínám uvědomovat. Víte, že jsem si to nebyla schopna uvědomit — stále ještě si to nemohu uvědomit — zeje to pravda — že John — je mrtvý.“ Začala se trochu chvět. „Kdo ho mohl zabít? Kdo ho jen mohl zabít?“

Lady Angkatellová zhluboka vzdychla — pak prudce obrátila hlavu ke dveřím. Dveře u pokoje sira Henryho se otevřely. Vešel v doprovodu inspektora Grange, silného, těžce stavěného muže se splihlým, pesimistickým knírem.

„To je má žena — inspektor Grange.“

Grange se uklonil.

„Rád bych věděl, lady Angkatellová, zda si mohu promluvit několik slov s paní Christowovou —“

Nedomluvil, protože lady Angkatellová mu označila postavu na pohovce.

„Paní Christowová?“

Gerda prudce vyhrkla:

„Ano, já jsem Christowová.“

„Nechci vás trápit, paní Christowová, ale chtěl bych vám .položit několik otázek. Můžete vypovídat za přítomnosti svého advokáta, je-li vám to milejší —“

Sir Henry doplnil:

„To je někdy moudřejší, Gerdo —“

Skočila jim do řeči:

„Advokáta? Nač advokáta? Jak by advokát mohl něco vědět o Johnově smrti?“

Inspektor Grange zakašlal. Sir Henry se zřejmě chystal promluvit. Henrietta se do toho vložila.

„Inspektor chce jen vědět, co se dnes odpoledne přihodilo.“

Gerda se k němu otočila. Promluvila udiveným hlasem:

„Zdá se to všechno jako zlý sen — ne jako skutečnost. Nebyla jsem schopná vykřiknout, nic. Člověk prostě vůbec nic necítí.“

Grange ji konejšil:

„To je otřes, paní Christowová.“

„Ano, ano. Myslím. Ale víte, bylo to všechno tak náhlé. Šla jsem z domu po pěšině k rybníku —“

„V kolik hodin, paní Christowová?“

„Bylo to těsně před jednou — asi dvě minuty před jednou. Vím to, protože jsem se dívala na hodiny. A když jsem tam přišla — byl tam John, ležel tam — a na okraji koupaliště byla krev.“

„Slyšela jste ránu, paní Christowová?“

„Ano — ne — nevím. Věděla jsem, že sir Henry a pan Angkattell byli střílet... Já — já jsem jen viděla Johna —“

„Ano, paní Christowová?“

„Johna — a krev — a revolver. Zdvihla jsem revolver —“

„Proč?“

„Prosím?“

„Proč jste zdvihla revolver, paní Christowová?“

„Já — já nevím.“

„Neměla jste se ho dotýkat, víte přece.“

„Neměla jsem?“

Gerda zakolísala, obličej měla bezvýrazný. „Ale já jsem to udělala. Držela jsem ho v ruku.“

Pohlédla na své ruce, jako by si představovala, že v nich drží revolver.

Prudce se otočila k inspektorovi. Její hlas zněl náhle pronikavě a úzkostlivě.

„Kdo jen mohl Johna zabít! Nikdo ho nemohl chtít zabít! Byl — byl to nejlepší muž na světě. Tak jemný, nesobecký — udělal pro druhé všechno. Každý ho měl rád, pane inspektore. Byl skvělý lékař. Nejlepší a nejlaskavější manžel. To byla jistě jen nešťastná náhoda, jistě, jistě.“

Vztáhla ruku do místnosti.

„Zeptejte se kohokoli, pane inspektore. Nikdo nemohl chtít Johna zabít, že ne?“

Obracela se na ně na všechny.

Inspektor Grange zavřel svůj poznámkový blok.

„Děkuji vám, paní Christowová,“ řekl nepohnutým hlasem. „To bylo zatím všechno.“

Hercule Poirot a inspektor Grange šli spolu kaštanovým lesem ke koupališti. Věc, která bývala Johnem Christowem, ale která už byla jen „mrtvolou“, byla fotografována, měřena, popisována, zkoumána policejním lékařem a potom odvezena do márnice. Poirot si pomyslel, že koupaliště vypadá podivně nevinně. Všechno bylo dnes podivně neskutečné. Vyjma Johna Christowa — ten nebyl neskutečný. I ve smrti byl cílevědomý a věčný. Koupaliště už nebylo v první řadě koupalištěm, bylo místem, kde ležela mrtvola Johna Christowa a kde s jeho krví odtékal přes beton do nepřírozně modré vody život.

Nepřírozený — Poirot to slovo okamžitě zadržel. Ano, na tom všem bylo něco nepřírozeného. Jako by —

Muž v plavkách přišel k inspektorovi:

„Zde je ten revolver, pane.“

Grange opatrně uchopil předmět, z něhož kapala voda.

„Teď už není žádná naděje na otisky prstů,“ poznamenal. „Ale naštěstí to v tomto případě je jedno. Paní Christowová skutečně držela revolver, když jste přišel, že ano, pane Poirote?“

„Ano.“

„Teď je třeba identifikovat revolver,“ řekl Grange.

„Představuji si, že sir Henry to pro nás bude moci udělat. Řekl bych, že ho vzala z jeho pracovny.“

Rozhlédl se po rybníku.

„Zopakujeme si to teď ještě jednou, aby to bylo úplně jasné.“

Pěšina nad rybníkem vede ke statku a tou cestou přišla lady Angkatellová. Druzí dva, pan Edvard Angkatell a slečna Savernaková, přišli shora z lesa — ale ne spolu. On přišel stezkou zleva a ona tou zprava, která vede od květinového sadu nad domem. Ale oba stáli na vzdálenější straně rybníka, když jste přišel?“

„Ano.“

„A tato stezka kolem besídky vede k Podderské aleji. Dobře, dáme se po ní.“

Po cestě Grange rozmlouval o faktech — bez vzrušení, ale pesimisticky.

„Takové případy nemám nikdy moc rád. Loni jsem měl takový — dole blízko Ashridge. Voják ve výslužbě — dosáhl značné kariéry. Žena byla tichoučká, staromódní, pětadesátiletá, šedovlasá — pěkné zvlněné vlasy. Hodně zahradničila. Jednou šla nahoru do pokoje, vyndala jeho služební revolver, sešla do zahrady a zastřelila ho. Jen tak! Samozřejmě toho v tom bylo hodně, co člověk musel rozvrtat. Někdy si vymyslí hloupou historku o tulákovi! Samozřejmě děláme, že tomu věříme, jsme potichu, dokud pátráme, ale víme, co a jak.“

„Chcete tím říct,“ promluvil Poirot, „že jste přesvědčen, že paní Christowová zastřelila svého manžela?“

Grange na něho překvapeně pohlédl.

„Máte snad na to jiný názor?“

Poirot rozvláčně řekl: „Snad se to mohlo stát tak, jak ona vyprávěla.“

Inspektor Grange pokrčil rameny.

„Snad mohlo, ano. Ale ta povídka je slabá. A oni si všichni myslí, že ho zabila! Vědí něco, co my nevíme.“ Zvědavě pohlédl na svého průvodce. „Vy jste si také myslel, že to rozhodně udělala ona, když jste přišel na scénu, vidíte?“

Poirot přivřel oči. Šel po stezce... Gudgeon ustoupil na stranu... Gerda Christowová stála nad manželem s revolverem v ruce a bez

jediného výrazu v obličeji. Ano, jak řekl Grange, myslel, že to udělala... Koneckonců, alespoň si myslel, že to byl pocit, jaký si uvědomoval.

Ale, ale, to nebylo totéž.

Připravená scéna — určená k oklamání.

Vypadala Gerda Christowová jako žena, která právě zastřelila svého muže? To chtěl vědět inspektor Grange.

A náhle ho jako úder překvapilo zjištění, že při své dlouhé zkušenosti s vraždami ze žárlivosti se nikdy skutečně nesetkal tváří v tvář s ženou, která právě zavraždila svého muže. Jak asi vypadá žena za takových okolností? Triumfálně, ustrašeně, spokojeně, omámeně, nedůvěřivě, bezvýrazně?

Něco z toho, pomyslel si.

Inspektor Grange hovořil. Poirot zachytil konec jeho řeči.

„— Jednou zjistíte všechna fakta, která za tím vězí, a obvykle je získáte od služebnictva.“

„Paní Christowová jede zpět do Londýna?“

„Ano, má tam dvě děti. Museli jsme ji nechat jít. Myslí, že už to je pro ni úplně vyřízeno. Případá mi skutečně jako hloupá ženská...“

Poirot by byl rád věděl, zda si Gerda Christowová uvědomovala, co si myslí policie — a co si myslí Angkatellovi? Zdálo se, že si neuvědomuje vůbec nic. Vypadala jako žena, která pomalu reaguje a která je omámená a zdrcená smrtí svého muže.

Vyšli do aleje.

Poirot se zastavil u své chaty. Grange se zeptal:

„To je to vaše místočko? Hezké a skryté. No, zatím na shledanou, pane Poirote. Děkuji za spolupráci. Zaskočím sem někdy a řeknu vám, jak jsme s tím daleko.“

Bloudil očima po aleji.

„Kdo je váš soused? Neusadila se to tam ta proslulost?“

„Slečna Veronika Crayová, herečka, sem jezdí na weekendy, myslím.“

„Ovšem. Dovecotes. Líbila se mi ve filmu ‚Žena jede na tygru‘, ale pro můj vkus je trochu nadutá. Mám raději Deannu Durbinovou nebo Hedy Lamarrovou.“

Odvrátil se.

„No, musím zpět do práce. Na shledanou, pane Poirote.“

„Poznáváte to, sire Henry?“

Inspektor Grange položil revolver na stůl před siru Henryho a díval se na něho vyčkávavě.

„Mohu se toho dotknout?“

Ruka siru Henryho zaváhala nad revolverem, když se tázal.

Grange přikývl.

„Byl v rybníku. Byly-li tam nějaké otisky prstů, jsou zničeny. Skoda, že jej slečna Savernaková nechala vyklouznout z ruky.“

„Ano, ano — ale pro nás všechny to byla velmi napjatá chvíle. Ženy jsou náchylné k tomu, rozčilit se a — hm — a upouštět věci.“

Inspektor Grange znovu přikývl.

„Slečna Savernaková se zdá spíš chladná, schopná mladá dáma.“

Slova byla prosta jakéhokoliv důrazu, ale něco v nich způsobilo, že sir Henry ostře vzhlédl. Grange pokračoval:

„Nu, poznáváte ho, pane?“

Sir Henry uchopil revolver a zkoumal jej. Podíval se na číslo a srovnával ho se seznamem v malé knížce vázané v kůži. Pak s povzdechem zavřel knížku.

„Ano, pane inspektore, patří do mé sbírky.“

„Kdy jste ho naposledy viděl?“

„Včera odpoledne. Trochu jsme stříleli v zahradě do terče, a toto je jedna ze zbraní, jichž jsme použili.“

„Kdo přesně vystřelil z tohoto revolveru při té příležitosti?“

„Myslím, že každý si alespoň jednou vystřelil.“

„I paní Christowová?“

„I paní Christowová.“

„A když jste střílení skončili?“

„Odklidil jsem revolver na obvyklé místo. Zde.“

Vysunul zásuvku velkého kancelářského stolu. Byla plná revolverů.

„Máte velkou sbírku zbraní, sire Henry.“

„Byl to můj koníček po mnoho let.“

Oči inspektora Grange přemýšlivě spočinuly na bývalém místo-
držiteli Hollowských ostrovů. Vynikající muž, který dobře vypadal,
druh člověka, pod nímž by sám s radostí sloužil — opravdu člověk,
jemuž by dal přednost před svým nynějším náčelníkem. Inspektor
Grange neměl příliš valné mínění o wealdshirském policejním náčel-
níkovi — hlučný despota a lovec zvěře. Stočil své myšlenky zpět k
předmětu ve svých rukou.

„Revolver ovšem nebyl nabitý, když jste ho odložil, sire Hen-
ry?“

„Ovšem, že ne.“

„A střelivo ukládáte — kde?“

„Zde.“ Sir Henry vytáhl ze skříše klíč a odemkl jednu ze spod-
ních zásuvek stolu.

Dost jednoduché, pomyslel si Grange. Ta Christowová viděla,
kde se to ukládá. Postačilo ji přijít a sama si posloužit. Žárlivost si
dovede se ženami pěkně zahrát. Sázet deset k jedné, že to byla žárlí-
vost. Vše se úplně vyjasní, až tu věc podrobně vyšetří, a skončí v
Harley Street. Ale je třeba postupovat ve správném pořádku.

Vstal.

„Nu, děkuji vám, sire Henry. Dám vám vědět o přelíčení.“

(XIII)

KAPITOLA

Měli k večeři studenou kachnu. Po kachně přišel vaječný kara-
mel, který podle lady Angkatellové ukazoval přesné pocity paní
Medwayové.

„Při vaření, jak říká, musí být člověk citlivý.“

Ví, že máme vaječný karamel jen mírně rádi. Bylo by hrubé jíst
oblíbený puding právě po smrti přítele. Ale vaječný karamel je tak
trochu — úskočný — rozumíte, jak to myslím. A tak člověk nechá
trochu na talíři.“

Povzdychla si a podotkla, že snad udělali dobře, když pustili
Gerdu zpět do Londýna.

„A je správné qd Henryho, že ji doprovodil.“

Sir Henry se totiž účastnil Gerdiny jízdy do Harley Street.

„Vrátí se sem ovšem k výsledku,“ pokračovala lady Angkatellová a pojídala zamyšleně vaječný karamel. „Ale chtěla to dětem sdělit — mohly by to vidět v novinách a v domě je jen ta Francouzka — člověk ví, jaké to je napětí, pravděpodobně nervová krize. Ale Henry se o ni postará a jsem přesvědčena, že Gerda bude v pořádku. Pošle pravděpodobně pro nějaké příbuzné — asi sestry. Lidé jako Gerda mívají sestry — tři nebo čtyři, řekla bych, a pravděpodobně bydlí v Turnbridge Wells.“

„O jakých divných věcech to mluvíš, Lucy?“ řekla Midge.

„Nu, dáváš-li přednost Torquay, drahoušku — ne, Torquay ne. Musilo by jim být alespoň pětasedesát, aby bydlili v Torquay. Spíš Eastbourne nebo St. Leonards.“

Lady Angkatellová se podívala na poslední lžičku vaječného karamelu; zdálo se, jako by tím projevovala soustrast, a velmi jemně ji položila, aniž sousto snědla.

David, který jediný měl rád pochoutky, zasmušile se díval na svůj prázdný talíř.

Lady Angkatellová vstala.

„Myslím, že dnes budeme všichni chtít jít brzy spát,“ řekla. „Stalo se toho tolik, ne? Když o tom člověk čte v novinách, nemá tušení, jak je to únavné. Víte, mám pocit, jako bych ušla patnáct mil. Zatím jsem ve skutečnosti nedělala nic jiného, než seděla. Ale to také unaví, protože člověku se nechce číst knížku nebo noviny, to by působilo bezcitně. Ačkoliv si myslím, že úvodník v Observeru by se dal číst — ale ne Noviny ze světa. Souhlasíš se mnou, Davide? Ráda se dovím, co si myslí mladí lidé, člověk tak alespoň neztratí kontakt.“

David příkře odpověděl, že nikdy nečetl Noviny ze světa.

„To já ano,“ řekla lady Angkatellová. „Předstíráme, že to odebíráme pro služebnictvo, ale Gudgeon má porozumění a nikdy to neodnese dřív, než po svačině. Jsou to ohromně zajímavé noviny. Všechno o ženách, co strkají hlavu do plynových kamen — je jich neuvěřitelný počet!“

„Jak to budou dělat v těch domech budoucnosti, kde má být všechno jen na elektřinu?“ zeptal se Edvard Angkatell s jemným úsměvem.

„Předpokládám, že se budou muset rozhodnout pro lepší věci — bylo by to o tolik rozumnější.“

Gudgeon přinesl na podnose kávu a pohyboval se trochu pomaleji než obvykle, aby tak vyjádřil smuteční náladu.

„Ach, Gudgeone,“ vzpomněla si lady Angkatellová, „co se týká těch vajec. Měla jsem v úmyslu napsat na ně tužkou datum jako obvykle. Požádáte paní Medwayovou, aby na to dohlédla?“

„Myslím, že zjistíte, mylady, že všechno bylo úplně uspokojivě zařízeno.“ Odkášlal si. „Zařídil jsem to sám.“

„Ach, děkuji vám, Gudgeone.“

Když Gudgeon vyšel, zamumlala: „Skutečně, Gudgeon je skvělý. Služebnictvo je všechno báječné. A člověk je chápe, když tu mají policii — musí to být pro ně strašné. Mimochodem, zůstal tu z nich ještě někdo?“

„Myslíš policii?“ zeptala se Midge.

„Ano. Což nenechávají obvykle jednoho stát v hale? Nebo možná pozorují hlavní vchod venku z křoví.“

„Proč by se měl hlídat hlavní vchod?“

„To nevím. Bývá to tak v knihách. A pak je v noci ještě někdo zavražděn.“

„Ach, Lucy, dej pokoj,“ povzdychla Midge.

„Lituji drahoušku. Je to ode mě hloupé. A samozřejmě nemůže už být nikdo jiný zavražděný. Gerda jela domů. Chci říct — ach, Henrietto, promiň. To jsem nechtěla říct.“

Ale Henrietta neodpověděla. Stála u kulatého stolu a hleděla dolů na bridžové skóre, jehož včera večer dosáhla. Probrala se. „Promiň, Lucy, cos říkala?“

„Chtěla jsem vědět, zda tu zůstal někdo od policie?“

„Jako zbytky v dražbě? Myslím, že ne. Vrátili se všichni na policejní stanici, aby sepsali naše výpovědi svou policejní řečí.“

„Na co se díváš, Henrietto?“

„Na nic.“

Henrietta se pohnula směrem ke krbu.

„Co myslíš, že dělá dnes večer Veronika Crayová?“ zeptala se. Lady Angkatellové přelétl přes tvář výraz překvapení.

„Má drahá, snad si nemyslíš, že by sem mohla zase přijít? Už o tom jistě slyšela.“

„Ano,“ zamyslela se Henrietta, „domnívám se, že slyšela.“

„To mi připomíná...“ řekla lady Angkatellová. „Musím těm Careyovým zatelefonovat. Nemůžeme připustit, aby přišli zítra k obědu, jako by se nic nestalo.“

Odešla z místnosti.

David, který nemohl snést své příbuzné dlouho, zabručel, že by si chtěl vyhledat něco v Britské Encyklopedii. V knihovně, uvažoval, bude klid.

Henrietta přešla k francouzskému oknu, otevřela ho a prošla. Po chvíli váhání vyšel Edvard za ní.

Zjistil, že stojí venku a hledí na oblohu.

„Dnes není tak teplo jako včera v noci, že?“ řekla.

Edvard odpověděl mile: „Ano, je skoro sychravo.“

Stála a hleděla na dům. Očima přejížděla po oknech. Pak se obrátila a pohlédla k lesu. Nemohl zjistit, o čem přemýšlí.

Pohnul se k otevřenému oknu.

„Pojď raději dovnitř. Je zima.“

Sklonila hlavu.

„Jdu se projít ke koupališti.“

„Rychle k ní pokročil: „Půjdu s tebou.“

„Ne, děkuji ti, Edvarde.“ Její hlas ostře prořízl chladný vzduch. „Chci být se svým mrtvým sama.“

„Henrietto! Drahá — nic jsem neřekl. Ale ty víš, jak — jak je mi to líto.“

„Líto? že je John Christow mrtvý?“

Stále měla v hlase něco ostrého.

„Totiž — tebe je mi líto, Henrietto. Víím, že to jistě byl — velký otřes.“

„Otřes? Ach, ale já jsem, Edwarde, velmi otužilá. Snesu otřesy. Byl to pro tebe otřes? Cos cítil, když jsi ho tam viděl ležet? Byl jsi rád, myslím. Ty jsi Johna Christowa neměl v lásce.“

Edvard zamumlal: „On a já — neměli jsme mnoho společného.“

„Jak to pěkně vysvětluješ! Tak nenásilně. Ale je jistá věc, že něco společného jste měli. Mě! Oba jste mě měli rádi, či ne? Ale to vás spolu nesblížilo — právě naopak.“

Měsíc rozmarně prosvítl mezi mraky a Edvard se zachvěl, když spatřil, jak se na něho dívala. Podvědomě stále v Henriettě viděl obraz té Henrietty, kterou znával na Ainswicku. Pro něho to bylo rozesmáté děvče s roztančenýma očima, naplněnýma dychtivým očekáváním. Žena, kterou teď viděl, byla pro něho cizinkou se zářícím, ale chladným pohledem, pozorujícím ho, jak se zdálo, s nepřátelstvím.

„Henrietto, věř — že s tebou cítím — v — v tvém zármutku, tvé ztrátě,“ řekl vážně.

„Je to zármutek?“

Zarazilo ho to. Zdálo se, že tu otázku klade ne jemu, ale sama sobě.

Ztišila hlas.

„Tak náhle — může se to stát tak náhle. Jednu minutu žije, dýchá, s druhou — mrtvý — je pryč — zbývá jen prázdnota. Ach, ta prázdnota! A my tady, všichni, jíme vaječný karamel a říkáme si, že žijeme — a John, živější než kdokoli z nás, je mrtvý. Víš, říkám si to slovo znovu a znovu. Mrt - vý, mrt - vý, mrt - vý, mrt - vý. A za chvíli je to úplně bez významu. Je to jen směšné slovíčko — jako když se zlomí suchá větev. Mrtvý, mrt - vý, mrt - vý, mrt - vý. Není to jako tam-tam, který se ozývá v džungli?...“

„Henrietto, přestaň, proboha přestaň!“

Zvědavě se na něho podívala.

„Tys nevěděl, že to tak cítím? Co sis myslel? Že budu sedět a poplakávat do hezkého kapesníčku a ty mě budeš držet za ruku? Že to pro mne bude velká rána, ale že to zvolna začnu přemáhat? A ty že o mě budeš něžně pečovat. Ty jsi milý, Edvarde. Jsi velmi milý, ale jsi tak — tak slabošský.“

Odvrátil se. Obličej mu ztuhl a suše řekl:

„Ano, vždycky jsem to věděl.“

Divoce pokračovala:

„Co myslíš, jaké to bylo celý večer: sedět, John mrtvý a všichni se starají jen o Gerdu! Ty jsi rád, David je rozpačitý, Midge nešťastná a Lucy se labužnický raduje, že Novinky ze světa se místo čtení

přihodí ve skutečném životě. Což nevidíš, jaká fantastická hrůza to všechno je?“

Edvard neřekl nic. Ustoupil krok do stínu.

Henrietta na něho pohlédla.

„Dnes večer — se mi nic nezdá skutečné — nikdo není skutečný — jen John!“

Edvard tiše podotkl: „Já vím... Nejsem příliš skutečný.“

„Jsem hrubec, Edvarde. Ale nemohu si pomoci. Nemohu se ubránit vzteku, že John, plný života, je mrtvý.“

„A že já, polomrtvý, jsem na živu.“

„To jsem nechtěla říct, Edvarde.“

„Ale ano, Henrietto. Myslím, že snad máš pravdu.“

Ale ona v duchu ještě slyšela předchozí rozhovor, a zamyšleně poznamenala:

„Ale to není zármutek. Snad neumím cítit bolest. Snad nebudu nikdy umět. A přesto — ráda bych se pro Johna trápila.“

Její slova mu připadala fantastická. A mnohem víc ho překvapilo, když náhle jakoby úředním tónem dodala:

„Musím jít ke koupališti.“

Zvolna proklouzla mezi stromy.

Edvard strnule vykročil a vrátil se otevřeným oknem.

Midge vzhlédla, když Edvard vešel. Zdálo se, že nic nevidí. Obličej měl zešedlý a stažený. Byl jako bez krve. Nezaslechl hluboký vzdech, který Midge okamžitě potlačila.

Skoro mechanicky došel k židli a posadil se. Aniž se od něho něco očekávalo, řekl:

„Je zima.“

„Je ti hodně zima, Edvarde? Máme — mám — rozdělat oheň?“

„Co?“

Midge vzala z římsy nad krbem krabičku zápalek. Poklekla a podpálila oheň. Opatrně pohlédla ze strany na Edvarda. Zdálo se jí, že nic nevnímá.

„Oheň je příjemný. Člověk se při něm zahřeje,“ pronesla.

Jak mu musí být zima, pomyslila si. Ale to nemohla způsobit ta zima venku! To Henrietta! Co mu řekla?

„Dej si židli blíž, Edvarde. Pojd' až k ohni.“

„Co?“

„Židli. K ohni.“

Mluvila teď na něho hlasitě a pomalu jako na hluchého.

A náhle, tak náhle, že jí ulehčením spadl kámen ze srdce, tu Edvard, skutečný Edvard zas byl. Jemně se na ni usmál.

„Ríkals něco, Midge? Lituji. Obávám se, že — myslel jsem na něco jiného.“

„Ach, to nic nebylo. Jen o ohni.“

Klestí praskalo a několik borových šišek hořelo veselým, jasným plamenem. Edvard je pozoroval.

„Je to příjemné.“

Vztáhl své dlouhé hubené ruce k plameni, vědom si toho, jak se v něm napětí uvolnilo.

Midge vzpomínala: „V Ainswicku jsme vždycky mívali borové šišky.“

„Stále je mám. Každý den jich přinesou košík a postaví ho k ohni.“

Edvard na Ainswicku. Midge při té představě přivřela oči. Seděl by v knihovně, na západní straně domů. Je tam magnólie, která skoro zakrývá jedno okno a odpoledne plní místnost zlatě zeleným světlem. Druhým oknem je vidět na trávník a vysokou wellingtonii, která tu stojí jako na stráži. A vpravo je velká lavice.

Ach, Ainswick, Ainswick.

Cítila téměř vlhký vzduch, který vanul dovnitř od magnólie, která stále, i v září, měla několik velkých, bílých, sladce vonících voskových květů. A oheň z borových šišek. A slabá vůně z knih, které Edvard jistě čte. Seděl by v lenošce a občas by snad pohlédl od knihy k ohni a na okamžik by si vzpomněl na Henriettu.

Midge se pohnula.

„Kde je Henrietta?“

„Šla ke koupališti.“

Midge užasla. „Proč?“

Její příkrý a hluboký hlas Edvarda trochu zmátl.

„Drahá Midge, jistě jsi věděla — nebo ses dohadovala — znala Christowa velice dobře.“

„Ach, samozřejmě, že to člověk věděl. Ale nechápu, proč by se měla potulovat kolem místa, kde byl zastřelen. To se Henriettě vůbec nepodobá. Nikdy není melodramatická.“

„Ví někdo z nás, jaký je ten druhý? Například Henrietta?“

Midge se zamračila.

„Konečně, ty a já Henriettu známe celý život.“

„Ona se změnila.“

„Ne doopravdy. Myslím, že se člověk tolik nemění.“

„Ale Henrietta se změnila.“

Midge na něho zvědavě pohlédla.

„Víc než my, ty a já?“

„Ach, já jsem zůstal stejný. To vím naprosto jistě. A ty —“

Jeho zrak, náhle soustředěný, ji zastihl, jak tam klečela u krbu.

Vypadalo to, jako by na ni hleděl z velké dálky, všímal si vzpurné brady, temných očí a rozhodných úst.

„Skoda, že jsem tě nevidal častěji, Midge.“

Usmála se na něho.

„Já vím. V téhle době není tak snadné se setkat.“

Venku se ozval nějaký zvuk a Edvard vstal.

„Lucy měla pravdu. Byl to velmi únavný den — přijít po prvé do styku s vraždou. Půjdu spát. Dobrou noc.“

Odešel z místnosti, když Henrietta oknem vešla.

Midge se k ní obrátila.

„Co jsi udělala Edvardovi?“

„Edvardovi?“ Henrieta byla nejistá. Svráстила čelo. Zdálo se, že myslí na něco hodně vzdáleného.

„Ano, Edvardovi. Vypadal tak strašně, když přišel. — Chladný a zešedlý.“

„Když ti, Midge, na Edvardovi tolik záleží, proč s tím něco neuděláš?“

„Udělat něco? Co chceš říct?“

„Nevím. Stát u židle a výskat! Obrat' k sobě pozornost. Nevíš, že to je jediná naděje u muže, jako je Edvard?“

„Edvard nebude mít nikdy zájem o nikoho jiného, jen o tebe. Vždycky to tak bylo.“

„Tak to je od něho velmi nerozumné.“ Vrhla na Midginu bílou tvář rychlý pohled. „Zranila jsem tě. Lituji. Ale dnes večer Edvarda nenávidím.“

„Nenávidíš Edvarda? To není možné.“

„Ale ano, je. Ty nevíš —“

„Co?“

Pomalů Henrietta řekla:

„Připomíná tolik věcí, na které bych ráda zapomněla.“

„Jaké?“

„Například Ainswick.“

„Ainswick? Ty bys chtěla zapomenout na Ainswick?“

Midgin hlas zněl nedůvěřivě.

„Ano, ano, ano! Byla jsem tam šťastná. Nemohu snést, právě teď, aby se mi připomínalo štěstí. Copak nerozumíš? Dobu, kdy člověk nevěděl, co na něho čeká. Kdy si člověk důvěřivě říkal, že všechno, co přijde, bude krásné! Někteří lidé jsou moudří — nikdy nepředpokládají, že budou šťastní.“

Já ano.“

Nesouvisle dodala:

„Nikdy se na Ainswick nevrátím.“ Midge zvolna pravila: „To jsem zvědavá.“

(XIV)

KAPITOLA

Midge se v pondělí ráno znenadání vzbudila. Okamžik ležela nehybně, očima zamířila rozpačitě ke dveřím, protože zpola očekávala, že se v nich objeví lady Angkatellová. Co to říkala, když sem vletěla první den ráno?

Nepříjemný weekend. Měla starost — myslela, že by se mohlo něco divného stát.

Ano, a něco se stalo — něco, co jí leželo na srdci a v mysli jako balvan. Něco, nač nechtěla myslet — a vzpomenout si. Něco, co ji určitě děsilo. Něco, co souviselo s Edvardem.

Paměť se jí rychle vrátila. Ošklivé silné slovo — vrah!

Ach ne, myslela si Midge, to nemůže být pravda. To se mi jistě zdálo. John Christow zavražděný, zastřelený — jak leží u rybníka. Krev a modrá voda — jako obálka detektivky. Fantastické, neskutečné. Něco, co se člověku nemůže přihodit. Kéž bychom tak byli na Ainswicku! Na Ainswicku by se to nemohlo stát.

Těžká chmura jí prchla z čela. Místo toho se jí usadila v dutině břišní a působila jí lehkou nevolnost.

Nebyl to sen. Byla to skutečná událost — příběh z Novinek ze světa — a ona, Edvard, Lucy, Henry a Henrietta, všichni do toho byli zapleteni.

Neprávem — jistě neprávem, vždyť s nimi nemělo co dělat to, že Gerda zastřelila svého muže.

Midge se ztěžka pohnula.

Tichá, hloupá, zřejmě patetická Gerda — Gerdu není možné spojovat s melodramatem — se žárlivostí.

Gerda by určitě nemohla nikoho zastřelit.

Ta vnitřní nevolnost zas vzrůstala. Ne, ne, člověk tak nesmí smýšlet. Protože kdo by jinak mohl Johna zastřelit? A Gerda stála u jeho mrtvoly s revolverem v ruce. S revolverem, který vzala v Henryho pracovně.

Gerda řekla, že našla Johna mrtvého a zdvihla revolver. Nu, co by mohla jiného říct? Musela chudák něco říct.

To všechno bylo dobré pro Henriettu, aby ji hájila — aby řekla, že Gerdina historka je úplně možná. Henrietta nepokládala žádnou možnost za nepravděpodobnou.

Henrietta byla včera večer velmi zlá. Ale to byl ovšem otřes po Johnově smrti. Chudák Henrietta — starala se tak strašně o Johna.

Ale ona to za čas přemůže — čas hojí rány. A pak se vdá za Edvarda, usadí se na Ainswicku a Edvard bude konečně šťastný.

Henrietta vždycky velmi něžně milovala Edvarda. Jen agresivní, pánovitá osobnost Johna Christowa se postavila do cesty. Způsobil, že Edvard se ve srovnání s ním zdál mdlý.

Když to ráno vešla Midge dolů k snídani, přímo ji uhodilo, jak se Edvardova osobnost, oproštěná od nadvlády Johna Christowa, začala uplatňovat. Zdál se mnohem sebejistější, ne tak váhavý a uzavřený.

Mluvil živě s rozpáleným a nemluvným Davidem.

„Musíš, Davide, přijít častěji na Ainswick. Byl bych rád, aby ses tam cítil jako doma a poznal to tam všechno.“

David si nabral marmeládu a chladně se ozval:

„Ta velká panství jsou směšná. Měla by být rozdělená.“

„To se za mě nestane, doufám,“ usmál se Edvard. „Moji nájemci jsou celkem spokojení.“

„Neměli by být,“ namítl David. „Nikdo by neměl být spokojený.“

„Když opice byly spokojeny s ocasy,“ mumlala lady Angkatellová. Stála u police a hleděla bezmyšlenkovitě na mísu s ledvinkami. „Tu básničku jsem se naučila v dětských jeslích, ale nemohu si prostě vzpomenout, jak to bylo dál. Musím si s tebou, Davide, promluvit a poučit se o nových myšlenkových směrech. Pokud rozumím, člověk musí všechny nenávidět a současně jim dát zdarma lékařské ošetření a hodně mimořádného školení — ubozí tvorečkové — všechna ta bezmocná děcka, sháněná každý den do školy — a nutit nemluvnátkům do krku rybí tuk, ať se jim to líbí nebo ne — tak odporně páchnoucí užívání.“

Lucy se chová jako obvykle, uvědomila si Midge.

A Gudgeon, když ho potkala v hale, vypadal také jako obvykle. Život na Hollow se zřejmě vrátil do svých normálních kolejí. Po Gerdině odjezdu se zdálo, že to vše byl jen sen.

Pak se ozvalo venku na písku zaskřípění kol a sir Henry zajel dovnitř s vozem. Přespál v klubu a časně ráno vyjel.

„Nu, drahý,“ tázala se Lucy, „je všechno v pořádku?“

„Ano, je tam sekretářka — dost schopné děvče. Převzala nad vším dohled. Zdá se, že je tu nějaká sestra. Sekretářka jí telegrafovala.“

„Tušila jsem to. V Tunbridge Wells?“

„Myslím, že v Bexhille.“ Sir Henry se bavil.

„Řekla bych,“ Lucy uvažovala o Bexhillu, „ano, to je velmi pravděpodobné.“

Gudgeon se přiblížil.

„Inspektor Grange telefonoval, sire Henry. Výslech bude ve čtvrtek v jedenáct hodin.“

Sir Henry kývl. Lady Angkatellová se obrátila k Midge:

„Měla bys zatelefonovat do svého obchodu.“

Midge šla zvolna k telefonu.

Její život byl vždycky tak jednoduchý a všední, že cítila, že se jí bude nedostávat výrazů, jak vysvětlit své zaměstnavatelce, že po čtyřech dnech volna se nemůže vrátit do práce jen proto, že je zapletena do případu vraždy.

Neznělo to důvěryhodně. Ani to nebudilo dojem důvěryhodnosti.

A madame Alfregé nebyla člověk, jemuž bylo snadné něco vysvětlit.

Midge rezolutně pozdvihla bradu a vzala sluchátko.

Bylo to právě tak neutěšené, jak si to představovala.

Chraplavý hlas jízlivé malé židovky zlobně zazněl po drátech.

„Co je to, slečno Hardcastlová? Smrt? Pohřeb? Víte pšlíš dobše, co máme práce. Myslíte snad, že vystojím takové výmluvy? To věším, máte se tam asi moc dobše!“

Midge ji přerušila. Hovořila ostře a zřetelně.

„Police? Šíkáte police?“ Byl to skoro jek. „Vy jste zapletena s policií?“

Midge zaťala zuby a pokračovala ve vysvětlování.

Hrůza, jak se zásahem té ženy na druhém konci drátu celá záležitost zdála špinavá. Hrubý policejní případ. Jak jsou lidské bytosti složité!

Edvard otevřel dveře, vešel, a když viděl, že Midge telefonuje, chystal se odejít. Zabránila mu v tom.

„Zůstaň, Edvarde. Prosím. Chtěla bych tě tu mít.“

Edvardova přítomnost v místnosti jí dodala síly. Tlumila účinek jedu.

Sundala ruku z mluvítko, které předtím zakryla.

„Prosím? Ano. Je mi líto, madame. Ale není to moje chyba.“

Ošklivý, hrubý hlas zlostně vybuhl:

„Kdo jsou ti vaši pšátelé? Co to je zač, že mají v domě policii a zastřeleného člověka? Mám v úmyslu vám navrhnout, abyste se sem už vůbec nevracela. Nemohu dovolit, aby se tak snižovala úroveň mého podniku.“

Midge na to poslušně, nezávazně odpověděla. Nakonec položila sluchátko se znatelnou úlevou. Bylo jí nevolno a chvěla se.

„Tam pracuji,“ vysvětlovala. „Musela jsem jim oznámit, že se do pátku nevrátím, protože je to vyšetřování a — a kvůli policii.“

„Doufám, že to přijali slušně? Jaké to je v tom tvém módním salónu? Je majitelka příjemná a dobře se pro ni pracuje?“

„To bych neřekla. Taková paní z Whitechapelu s nabarvenými vlasy a chraplavým hlasem.“

„Ale Midge —“

Edvardův ohromený obličej Midge rozesmál. Byl tak zděšený.

„Ale drahé dítě, přece se nemůžeš zabývat něčím takovým. Když už musíš být zaměstnána, měla by sis najít takové místo, kde je harmonické okolí a kde bys měla ráda lidi, s nimiž pracuješ.“

Midge na něho hleděla chvíli beze slova.

Jak to vysvětlit člověku, jako je Edvard, uvažovala. Co Edvard věděl o pracovních poměrech a o zaměstnání?

Znenadání v ní vzrůstala hořkost. Lucy, Henry, Edvard — ano i Henrietta — ti všichni jsou od ní odděleni hlubokou propastí — propastí, která zeje mezi lidmi, žijícími bez práce, a mezi pracujícími.

Nemají tušení, jak je těžké dostat místo, a když je jednou máte, udržet si je! Někdo by snad mohl říct, že si ve skutečnosti nepotřebovala vydělávat na živobytí. Lucy a Edvard by jí s radostí nabídli domov a se stejnou radostí by jí poskytli samostatnost. A Edvard by později stejně ochotně učinil totéž.

Ale v Midge se cosi bouřilo proti tomu, přijímat tak jednoduše všechno od laskavých příbuzných. Přijít při zvláštních příležitostech a zapadnout do skvěle zařízeného Lucyina života bylo báječné. V tom si mohla zahýřit. Ale jakási duševní nezávislost ji brzdila, aby přijala ten život darem. Stejný pocit ji zdržoval, aby začala sama obchodovat s penězi vypůjčenými od příbuzných a přátel. Viděla toho příliš mnoho.

Nechtěla si ani vypůjčit peníze, ani využít vlivné přímluvy. Našla si sama místo za čtyři libry týdně, a dostala-li snad místo jen proto, že madame Alfrege doufala, že jí Midge získá za zákazníky své „lepší“ přátele, byla zklamaná. Midge ostře odmítla každou zmínku o svých přátelích.

Neměla o práci zvláštní iluzi. Neměla ráda obchod, ani madame Alfregé, neměla ráda věčné posluhování špatně naladěným a nezdvořilým zákaznicím, ale velmi pochybovala, zda by dostala jiné místo, kde by se jí lépe líbilo, protože neměla žádnou potřebnou kvalifikaci.

Edvardův předpoklad, že je jí otevřen široký okruh možností, ji dnes ráno nesnesitelně rozčiloval. Jaké má Edvard právo žít ve světě, tak odděleném od skutečnosti?

Všichni byli Angkatellové. A ona — je Angkatellová jen z poloviny! A někdy, jako dnes ráno, se necítila vůbec jako Angkatellová. Byla zcela dcerou svého otce.

Přemýšlela o otci s obvyklou zasmušilou láskou a zkroušeností. Byl to šedovlasý muž středního věku s unaveným obličejem. Muž, který po léta sváděl boje, aby udržel malý rodinný obchod, s kterým to navzdory jeho snaze a námaze šlo zvolna z kopce. Nebylo to jeho neschopností — byl to běh času.

Je to dost divné, že Midge projevovala vždycky svou náklonnost ne své skvělé angkatellské matce, ale tichému, unavenému otci. Pokaždé, když se vracela z návštěv na Ainswicu, které tak prozařovaly její život, mohla odpovědět na lehce prosebné otázky v otcově unavené tváři tím, že ho objala kolem krku slovy: „Jsem tak ráda, že jsem doma, jsem tak ráda.“

Matka jí zemřela, když jí bylo třináct. Někdy si Midge uvědomovala, že toho o své matce moc nevěděla. Byla to těkává, veselá a roztomilá žena. Litovala svého manželství? Manželství, které ji vyrvalo z kruhu rodu Angkatellů? Midge neměla tušení. Otec po smrti své ženy šedivěl a tichl. Jeho boj pro udržení obchodu byl čím dál méně úspěšný. Zemřel tiše a nenápadně, když Midge bylo osmnáct.

Navštěvovala pak různé příbuzné, přijímala dary od Angkatellů, trávila s nimi příjemné chvíle, ale odmítala být finančně závislá na jejich dobrotě. A tak jak je milovala, byly chvíle jako nyní, kdy od nich náhle a vášnivě prchala.

Horce si pomyslíla: „Nic nevědí!“

Edvard, citlivý jako vždy, na ni tázavě pohlédl. Něžně se jí zeptal:

„Dotkl jsem se tě? Proč?“

Lucy vběhla do místnosti. Byla uprostřed jednoho ze svých rozhovorů.

„— víte, člověk skutečně neví, zda by dala raději přednost Bílému jelenu nebo nám?“

Midge zmateně pohlédla na ni, pak na Edvarda.

„Nemá význam dívat se na Edvarda,“ podotkla lady Angkatellová. „Edvard to nemůže vědět. Ty, Midge, jsi vždycky tak praktická.“

„Nevím, o čem mluvíš, Lucy.“

Lucy byla překvapená.

„O vyšetřování, drahoušku. Gerda sem přijede. Zůstane tady? Nebo půjde k Bílému jelenu? Společnost je tu pro ni samozřejmě bolestná — ale u Bílého jelena budou lidé poulit oči a budou tam spousty reportérů. Víš, ve čtvrtek v jedenáct — nebo je to v jedenáct třicet?“ Lady Angkatellové přeletěl po tváři úsměv. „Nikdy jsem nebyla u vyšetřování. Uvažovala jsem o těch šedivých — a klobouk ovšem jako do kostela — ale bez rukavic.“

Představte si,“ pokračovala s vážným pohledem lady Angkatellová, přešla místností a zvedla telefonní sluchátko, „že právě teď nemám žádné jiné rukavice kromě zahradnických! A ovšem spoustu dlouhých večerních rukavic ještě z kolonií. Rukavice jsou tak hloupá věc, nemyslíte?“

„Dá se jich použít jedině při zločinech, aby se zabránilo otiskům prstů,“ zasmál se Edvard.

„No, to je zajímavé, žes to řekl ty, Edvarde — velmi zajímavé. Proč to vlastně držím?“ Lady Angkatellová se trochu mrzutě zadívala na telefonní sluchátko.

„Nechtěla jsi někomu telefonovat?“

„Myslím, že ne.“ Lady Angkatellová sklonila neprodleně hlavu a položila sluchátko opatrně zpátky.

Pohlédla z Edvarda na Midge.

„Myslím, Edvarde, že bys neměl rozrušovat Midge. Náhlá smrt se jí dotýká víc než nás ostatních.“

„Ale Lucy,“ zvolal Edvard, „měl jsem jen starost s tím místem, kde Midge pracuje. Zdá se mi úplně špatné.“

„Edvard myslí, že bych měla mít skvělou, sympatickou zaměstnavatelku, která by mě chápala.“ Midge mluvila suše.

„Edvard je milý,“ konstatovala Lucy s úplným pochopením. Znovu se na Midge usmála a odešla.

„Vážně, Midge,“ začal znovu Edvard, „dělá mi to starosti.“

Prerušila ho:

„Ta hrozná ženská mi platí čtyři libry týdně, to je celý důvod.“

Protáhla se kolem něho a vyšla do zahrady.

Sir Henry seděl na svém obvyklém místě na nízké zídce, ale Midge se odvrátila a vykročila ke květinovému sadu.

Její příbuzní byli roztomilí, ale dnes ráno jí ta roztomilost vadila.

David Angkatell seděl na sedátku na vrcholku stezky.

V Davidovi nebyla přemrštěná roztomilost a Midge k němu zamířila a posadila se vedle něho. Se škodolibou radostí si všimla jeho rozmrzelého pohledu.

Jak je to těžké, myslil si David, uniknout lidem.

Z ložnice byl vypuzen rázným nápirem služebných, ozbrojených mopy a utěráky.

Knihovna (a Encyklopedia Britannica) nebyla tak posvátná, jak optimisticky doufal. Dvakrát vběhla lady Angkatellová dovnitř a zas ven a neopomněla k němu prohodit několik poznámek, na něž nebylo možné nějak inteligentně odpovědět.

Vyšel si sem, aby se zamyslel nad svým postavením. Jednoduchý weekend, který se tu nedobrovolně zavázal strávit, se prodloužil okolnostmi, spojenými s nenadálou vraždou ze žárlivosti.

David, který dával přednost akademickým hovorům o minulosti nebo zcela vážným diskusím o budoucnosti levice, neměl sklon k tomu, zabývat se žárlivostí a realistickou přítomností. Jak řekl lady Angkatellové, nečetl Novinky ze světa. Ale, jak se zdá, Novinky ze světa teď přišly na Hollow.

Vražda! David se s nechutí otrásl. Co si pomyslí jeho přátelé? Jak má, řekněme, člověk přijímat vraždu? Jaký má k tomu vztah? Je znuděný? Znechucený? Lehce pobavený?

V duchu se snažil rozluštit tyto problémy a nebyl ani trochu potěšený, že ho Midge vyrušuje. Nevlídně na ni pohlédl, když vedle něho usedla.

Byl skoro zaražený jejím vzdorovitým výrazem, když mu vracela jeho pohled.

Nepříjemné děvče, bez jakékoliv duševní hloubky.

„Jak se vám líbí vaši příbuzní?“ ozvala se.

David pokrčil rameny:

„Přemýšlí člověk vůbec o svých příbuzných?“

Midge na to: „Přemýšlí člověk vůbec o něčem?“

Ona bezpochyby ne, pomyslel si David. A skoro roztomile řekl:

„Analyzoval jsem své reakce na vraždu.“

„Rozhodně je protivné přijít s tím do těsné blízkosti.“

„Onavné, to by snad bylo výstižnější. Je to všechno jen liché. Člověk by předpokládal, že se to vyskytuje jen na stránkách detektivky.“

„Jistě litujete, že jste přišel,“ řekla Midge.

David přitakal:

„Ano, mohl jsem zůstat s jedním svým přítelem v Londýně.“ A dodal: „Vede levicové knihkupectví.“

„Myslím, že je to pohodlnější,“ namítla Midge.

„Stará se člověk o to, aby měl pohodlí?“ zeptal se David pohrdavě.

„Jsou chvíle, kdy cítím, že mě nic jiného nezajímá,“ povzdychla si Midge.

„To je rozmazlený vztah k životu. Kdybyste pracovala...“

Midge mu vskočila do řeči.

„Pracuji. Právě proto mě pohodlí tak láká. Velké postele, měkké polštáře — čaj, přinesený ráno až k posteli, kachlová koupelna s horkou sprchou, příjemné soli do koupele. Ty báječné lenošky, do nichž člověk skoro zapadne...“ Midge přerušila svůj seznam.

David vzhlédl: „Pracující by to všechno měli mít.“

Ale v duchu pochyboval trochu o snídani, donesené až do postele. Zdálo se mu to nemožně obtížné ve vážně organizovaném světě.

„V tom s vámi úplně souhlasím,“ řekla Midge srdečně.

(XV)

KAPITOLA

Hercule Poirot, upíjející dopoledne s potěšením ze svého šálku čokolády, byl vyrušen zvoněním telefonu. Vstal a zdvihl sluchátko.

„Haló?“

„Pan Poirot?“

„Lady Angkatellová?“

„To je od vás milé, že poznáte můj hlas. Nevyrušuji vás?“

„Ale vůbec ne. Doufám, že nejste rozčílenu těmi včerejšími bolestnými událostmi?“

„Ne, skutečně. Jak říkáte, je to bolestné, ale pozoruji, že se člověk od toho cítí oddělený. Volala jsem vás, zda by nebylo možné, abyste k nám zaskočil — vím, že to je opovážlivé, ale jsem skutečně ve velké tísní.“

„Ale ovšem, lady Angkatellová. Má to být hned teď?“

„Ano, hned teď, prosím. Jak nejrychleji můžete. Je to od vás velmi hezké!“

„Vůbec ne. Nejlépe jít lesem, ano?“

„Ach ovšem. Nejkratší cestou. Tolik vám děkuji, pane Poirote.“

Zdržel se jen tím, že oprášil několik smítek z klop kabátu, oblékl lehký převlečník a vešel do aleje. Dal se pěšinou přes kaštanový háj. Koupaliště bylo opuštěno — policie skončila svou práci a odešla. Vypadalo mírumilovně v měkkém podzimním světle, a nevinně.

Poirot spěšně pohlédl do pavilónku. Paleta ze stříbrné lišky bylo pryč. Ale šest krabiček zápalek stále ještě leželo na stole u sedátka. Žasl nad těmi zápalkami více než kdy předtím.

„Na takovém místě — ve vlhku — se sirky neukládají. Snad jen jedna krabička, aby byla po ruce — ale ne šest.“

Zamračeně pohlédl na lakovaný kovový stůl. Podnos se sklenicemi byl odnesen. Někdo čmáral tužkou po stole — hrubý nárys strašidelného stromu. Hercula Poirota to zabolalo. Uráželo to jeho smysl pro pořádek. Mlaskl jazykem, sklonil hlavu a spěchal k domu. Byl zvědavý na důvod tak naléhavého pozvání.

Lady Angkatellová na něho čekala ve francouzském okně a zatahla ho do prázdného obývacího pokoje.

„Jste velmi laskav, že jste přišel, pane Poirote.“

Vřele mu stiskla ruku.

„Madame, jsem vám k službám.“

Lady Angkatellová významně rozhodila ruce a široce rozevřela krásné oči.

„Víte, je to tak těžké. Ten člověk — inspektor, se vyptává Gudgeona — sestavuje si výpovědi nebo jaký je pro to výraz. A celý náš život závisí na Gudgeonovi a člověk s ním tak cítí, protože to je pro něho samozřejmě strašné, aby se ho policie vyptávala. Ještě k tomu, když inspektor Grange — myslím, že je skutečně milý a rodinně založený — má tuším chlapce a večer s nimi hrává Člověče nezlob se a jeho žena bude jistě bez chyby, ale trochu přepracovaná.“

Hercule Poirot přivřel oči, když před ním lady Angkatellová rozvíjela fantastický obrázek rodinného života inspektora Grange.

„Mimochodem, má takový mroží knír,“ pokračovala lady Angkatellová, „myslím, že domov, který je úplně bez chyby, může časem působit tísnivě, jako vymydlené tváře ošetřovatelek v nemocnici. Vždyť se jim úplně lesknou! Ale to je už spíš jen na venkově, kde jsou ve všem trochu pozadu. V Londýně se ošetřovatelky hodně pudrují a používají jasných rtěnek. Ale mluvila jsem o tom, pane Poirote, že k nám musíte rozhodně přijít na oběd, až celá tato ošklivá záležitost bude vyřízena.“

„To je od vás velmi milé.“

„Mně osobně policie nevadí, mě to všechno velmi zajímá. Řekla jsem inspektorovi Grangeovi, dejte mi možnost, abych vám pomohla, pokud bude v mých silách. Zdá se být trochu zmatený, ale metodický je.“

Motivy se těm policajtům zdají nejdůležitější,“ pokračovala. „Když už mluvíme o těch ošetřovatelkách, myslím, že John Christow měl rudovlasou ošetřovatelku s nosem, o němž se říká, že do něho přší, velmi půvabné děvče. Ale samozřejmě, to už bylo dávno a policii to bude sotva zajímat. Člověk opravdu neví, co ta chudák Gerda musela snášet. Ona je takový oddaný typ ženy, nemyslíte? Nebo

možná věří všemu, co se jí řekne. Myslím, že když člověk není příliš obdařen inteligencí, je moudré to tak dělat.“

Oplně znenadání lady Angkatellová otevřela dveře pracovny a uvedla Poirota hlasitým zvoláním: „Tady je pan Poirot!“ Vyklouzla kolem něho a zavřela dveře. Inspektor Grange a Gudgeon seděli u stolu. Mladý muž s poznámkovým blokem se opíral o roh stolu. Gudgeon s respektem povstal.

Poirot si pospíšil s omluvami.

„Okamžitě odejdu. Ujišťuji vás, že jsem neměl ani tušení, že lady Angkatellová...“

„Chápu to.“ Grangeovy vousy vypadaly dnes mnohem pesimističtěji než kdy jindy. Možná, napadlo Poirota, fascinovaného nedávnou historkou o Grangeovi, že měli doma velký úklid nebo snad koupili nový stůl, a inspektor Grange nemá doma, kam by hlavu složil.

Zlostně ty myšlenky zapudil. Čistý, ale přeplněný domov inspektora Grange, jeho žena, chlapci, Člověče nezlob se, to všechno byly výplody věčně něčím zaměstnaného mozku lady Angkatellové. Ale to, jak se blížily skutečnosti, ho zajímalo. To bylo skutečně podivuhodné.

„Posaďte se, pane Poirote,“ řekl Grange, „chtěl bych se vás něco zeptat a tady jsem už skoro skončil.“

Obrátil pozornost znovu ke Gudgeonovi, který uctivě, ale skoro s protestem zaujal znovu své místo, a oslovil ho bez výraznou frází::

„To je vše, nač se můžete upamatovat?“

„Ano, pane. Všechno, pane, bylo jako obvykle. Nestalo se , vůbec nic nepřijemného.“

„Našla se kožešinová pláštěnka — v pavilóně u rybníka. Které z dam to patřilo?“

„Máte, pane, na mysli tu pláštěnku ze stříbrných lišek? Předevčírem, kdy jsem nesl do pavilónu sklenice, jsem si jí všiml. Ale nepatří nikomu v tomto domě, pane.“

„Cí tedy je?“

„Snad by mohla patřit slečně Crayové, pane, filmové herečce slečně Veronice Crayové. Měla na sobě něco takového.“

„Kdy?“

„Když tu byla předevcírem večer.“

„Nezmiňoval jste se, že tu byla hostem.“

„Ona nebyla hostem, pane, slečna Crayová bydlí v Dovecotes, v té — ehm — chatě nad alejí, a přišla sem po večeři vypůjčit si nějaké zápalky, protože jí došly.“

„Odnesla si šest krabiček?“ zeptal se Poirot.

Gudgeon se k němu obrátil: „Správně, pane. Její Milost se zeptala, zda jich máme dost, a přiměla slečnu Crayovou, aby si vzala půl tuctu krabiček.“

„Které nechala v pavilóně,“ dodal Poirot.

„Ano, pane, včera ráno jsem je tam zpozoroval.“

„Není toho mnoho, co by tenhle člověk nezpozoroval,“ podotkl Poirot, když Gudgeon vyšel a zavíral za sebou jemně a uctivě dveře.

Inspektor Grange vesele poznamenal, že služebnictvo je čertovo kvítko.

„Ačkoliv,“ Grangeovi se zřejmě vracela dobrá nálada, „stále ještě zbývá děvče z kuchyně. Děvčata z kuchyně jsou povídavá, ne jako ti nadutí sluhové.“

„Poslal jsem člověka, aby pátral v Harley Street,“ pokračoval. „Já sám se tam podívám někdy později. Měli bychom tam na něco přijít. Víte, řekl bych, že ta Christowova žena se musela s lecčím smířit. Někteří z těch moderních lékařů a jejich pacientky — nu, byl byste překvapen. Vyrozuměl jsem od lady Angkatellové, že tu byly potíže s nějakou ošetřovatelkou. Samozřejmě, vyjadřovala se o tom velmi neurčitě.“

„Ano,“ souhlasil Poirot, „to ona umí.“

Snadno představitelný obraz... John Christow a milostné pletky s ošetřovatelkami... V životě lékaře je hodně příležitostí... Spousta důvodů pro Gerdu Christowovou, aby žálila, až to nakonec vyvrcholilo vraždou.

Ano, je to obratně sestaveno, obrátit pozornost k pozadí v Harley Street — daleko od Hollow — vypustit ten okamžik, kdy Henrietta Savernaková postoupila vpřed a vzala Gerdě z nejistých rukou revolver... Zapomenout na chvíli, kdy John Christow před smrtí zašeptal: Henrietto!

Náhle Hercule Poirot otevřel přivřené oči a zvědavě se zeptal:

„Hrají vaši chlapci Člověče nezlob se?“

„Eh — co?“

Inspektor Grange se vytrhl ze zadumání a zaraženě pohlédl na Poirota. „Proboha, proč? Rozhodně jsou ještě trochu malí, ale pomyslel jsem dát ho Teddymu k vánocům. Jak jste na to přišel?“

Poirot sklonil hlavu. Napadlo mu, že divoké nápady lady Angkatellové ji činily velmi nebezpečnou tím, že byly často správné. Bezděčným (zdánlivě bezděčným?) slovem narýsovala obraz — a když část toho obrazu je správná, nevěřili byste, i kdybyste měli jiný názor, ve správnost i druhé části obrazu?

Inspektor Grange se rozhovořil:

„Je tu jeden bod, o kterém bych si chtěl s vámi promluvit, pane Poirote. Slečna Crayová, ta herečka, si sem běhá půjčovat zápalky. Když už si je chtěla vypůjčit, proč nepřišla k vám, když je to jen několik kroků? Nač jít půl míle?“

Hercule Poirot pokrčil rameny.

„Mohla mít důvody. Řekněme snobské důvody. Moje chata je malá a není nijak důležitá. Jezdím sem jen na neděli, ale sir Henry a lady Angkatellová jsou důležitější — žijí zde, jsou něco jako šlechta. Ta slečna Veronika Crayová si možná přála je poznat — a to by konečně byl dobrý způsob.“

Inspektor Grange vstal.

„Ano, to je ovšem docela možné, ale člověk nechce nic přehlédnout, dosud jsem nepochyboval o tom, že to bude úplně jednoduchá záležitost. Sir Henry poznal zbraň; je z jeho sbírky. Zdá se, že z ní odpoledne předtím skutečně stříleli. Paní Christowova mohla jít jen do pracovny a vzít si ji — viděla, kam ji sir Henry ukládal, a věděla také, kde jsou náboje. Je to úplně jednoduché.“

„Ano,“ mružel Poirot, „všechno se to zdá velmi jednoduché.“

Právě tak, pomyslel si, by se žena, jako je Gerda Christowova, dopustila zločinu. Bez uskoků a komplexů, hnána k žárlivosti úzkostí hluboce milující povahy. Ale i tak by jistě, docela jistě, měla nějaký pud sebezáchovy. Nebo jednala v pomatení mysli, slepě, úplně bez rozmyslu.

Vyvolal si její prázdnou, bezvýraznou tvář.

Nevěděl, prostě nevěděl, ale něco mu říkalo, že by už vlastně měl vědět.

(XVI)

KAPITOLA

Gerda Christowová přetáhla přes hlavu černé šaty a spustila je na židli. V očích se jí zračila ustrašenost a nejistota. „Nevím, skutečně nevím, zdá se mi, že nic nemá význam.“

„Já vím, drahoušku, já vím.“ Paní Pattersonová mluvila jemně, ale rozhodně. Dobře věděla, jak se chovat k lidem, kteří něco ztratili. „Elsie je skvělá v kritických chvílích,“ říkala o ní její rodina. V této chvíli seděla v ložnici své sestry Gerdy v Harley Street a měla právě příležitost uplatnit tuto skvělost. Elsie Pattersonová byla vysoká, hubená a energická. Hleděla na Gerdu se smíšenými pocity roztrpčení a soucitu.

Chudinka Gerda, je to pro ni strašné, ztratit muže tak tragickým způsobem. Nezdálo se, že si je vědoma skutečných důsledků. Ovšem, uvažovala paní Pattersonová, Gerda byla vždycky hrozně pomalá. A pak, je nutno vzít v úvahu ten otřes.

Hbitě řekla: „Myslím, že bych se rozhodla pro ten černý marokén za dvanáct guineí.“

Za Gerdu musel vždycky rozhodovat někdo jiný.

Gerda stála nepohnutě se svráštělým obočím a zajíkala se.

„Opravdu nevím, jestli John měl rád smutek; jednou jsem ho, myslím, zaslechla říct, že ne.“

John, povzdychla si v duchu, kéž by tu byl John, aby mi řekl, co mám dělat.

Ale John už se nikdy nevrátí. Nikdy, — nikdy — nikdy... Skopové stydne... tuhle na stole... Dveře ordinace bouchnou, John skáče přes dva schody, stále ve spěchu, plný energie a života...

Život...

Leží na zádech u koupaliště, slabý pramének stéká po břehu... Revolver v ruce tak podivně chladí... Všechno je jen přízrak, zlý sen, náhle se probudí a zjistí, že to není pravda...

Sestřin pronikavý hlas přetrhl její zmatené myšlenky.

„K výsledku musíš mít na sobě něco černého, vypadalo by to velmi podivně, kdyby ses tam vrátila ve světlých šatech.“

Gerda přivřela oči: „Ten strašný výslech!“

„Pro tebe je strašný,“ podotkla rychle Elsie Pattersonová, „ale jak to budeš mít všechno za sebou, přijedeš k nám a budeme se o tebe všichni starat.“

Zmatek v Gerdině mysli stále vzrůstal. Její hlas se chvěl zděšením a úzkostí.

„Co jen budu dělat bez Johna?“

Na to znala Elsie Pattersonová odpověď: „Máš přece děti. Pro ně musíš žít.“

Zena vzlyká a křičí: „Taťka je mrtvý!“ Vrhne se na postel. Terry je bledý, vyptává se, neuroní ani slzu. Řekla jim, že to byla nešťastná náhoda s revolverem. Chudáčkovi taťkovi se stalo neštěstí.

Beryl Collinsová zabavila všechny ranní noviny (jak Je předvídává), aby na ně děti nepřišly. A upozornila také služebnictvo. Skutečně, Beryl byla velmi laskavá.

Terrence přišel za matkou do temného obývacího pokoje, rty měl sevřené, obličej nazelenalý a strnulý.

„Proč tatínka zastřelili?“

„Byla to nešťastná náhoda, drahoušku. Já — nemohu o tom mluvit.“

„To nebyla nešťastná náhoda. Proč to říkáš, když to není pravda? Tatínka zabili. Udělal to vrah. Je to v novinách.“

„Terry, jak ses dostal k novinám? Řekla jsem slečně Collinsové...“

Přikývl — znovu tak divně kývl jako velmi starý člověk.

„Šel jsem ven a samozřejmě jsem si jedny koupil. Věděl jsem, že v nich musí být něco, cos nám neřekla. Proč by si je slečna Collinsová jinak schovávala?“

Nebylo nikdy dobré, skrývat před Terrencem pravdu. Jeho podivná zvědavost musela být vždycky uspokojena.

„Proč ho zabili, maminko?“

Zhroutila se, začínala být hysterická.

„Neptej se mě na to — nemluv o tom — nemohu o tom mluvit... Je to tak strašné...“

„Ale oni to zjistí, vid’? Myslím, že na to přijdou. Musí.“ Jak je rozumný a chápavý. Na Gerdu to působilo tak, že se jí chtělo zároveň smát i plakat. Jemu to je jedno, on se netrápí, jen se vyptává a vyptává. Proč alespoň nepláče?

Terrence odešel, vyhnul se útěšným slovům tety Elsy — hezký hošík s hubeným strnulým obličejem. Cítil se vždycky osamělý, ale až dodneška ho to nikdy netrápilo.

Dnes — pomyslí si — je to jiné. Kéž by tu byl někdo, kdo by mu rozumně odpověděl!

Zítřka v úterý se s mladším Nicholasem chystali vyrobit nitroglycerin. Celou tu dobu se na to rozechvěně těšil. Rozechvění pominulo. Nezajímal ho, jestli nitroglycerin někdy vyrobí.

Terrence byl skoro zděšený sám sebou. Nezajímat se už o vědecký pokus! Ale když člověku zavraždí otce... Jaká je to divná myšlenka: „Můj otec — zavražděn!“ Něco se bouřilo v jeho nitru — zapouštělo kořeny — vyrůstalo... prudký hněv.

Beryl Collinsová zaklepala na dveře ložnice a vešla. Byla oblečená a účastně oznámila:

„Je tu inspektor Grange.“ A když Gerda vzdychla a zmateně na ni pohlédla, Beryl rychle pokračovala: „Řekl, že není třeba, aby vás obtěžoval. Chce se vás zeptat jen na několik maličkostí o praxi dr. Christowa a mohu mu říct všechno, co si přeje vědět.“

„Ach, děkuji vám, Collie.“ Beryl rychle odešla a Gerda si povzdychla: „Collie mi tolik pomáhá, je taková praktická.“

„To jistě,“ řekla paní Pattersonová, „jsem si jistá, že je to skvělá sekretářka. Takové upřímné děvče, ne? Hm, myslím si, že to tak má být. Zvláště u tak hezkého muže, jako byl John.“ Gerda vzplanula: „Co si myslíš, Elsie? John by nikdy — on nikdy — mluvíš, jako by John flirtoval nebo vůbec dělal něco strašného, kdyby měl hezkou sekretářku? John takový vůbec nebyl.“

„To víš že ne,“ souhlasila paní Pattersonová. „Ale konečně člověk ví, jací jsou muži!“

V ordinaci hleděl inspektor Grange do chladných, odbojných očí Beryl Collinsové. Všiml si, že jsou odbojné, ale možná, že (je to do-
cela přirozené.

Dobrák od kosti, pomyslel si. Řekl bych, že mezi ní a doktorem nic nebylo. Přesto do něho mohla být zamilovaná. To se někdy stává. Ale o čtvrt hodiny později, když se pohupoval v lenošce, došel k názoru, že se tentokrát mýlil. Odpovědi Beryl Collinsové na jeho otázky byly vzorem jasnosti. Odpovídala okamžitě, zřejmě znala každou podrobnost doktorovy praxe. Změnil předmět rozhovoru a začal jemně zkoumat poměr mezi Johnem Christowem a jeho ženou.

„Ten byl skvělý,“ podotkla Beryl.

„Předpokládám, že se často hádali, jak to bývá mezi manžely,“ lehce a důvěrně nadhodil inspektor.

„Nevzpomínám si na žádné hádky. Paní Christowová byla svému muži úplně oddaná — až otrocky.“

Měla v hlase slabý náznak pohrdání. Inspektor Grange to postřehl. To děvče je zřejmě feministka, napadlo ho. Nahlas řekl: „A to se nikdy nevzepřela?“

„Ne, všechno se točilo kolem doktora Christowa.“

„Tyranizoval?“

Beryl to popřela.

„Ne, to bych neřekla. Ale nazvala bych ho velmi sobeckým mužem. Předpokládal, že paní Christowová bude vždycky souhlasit s jeho názory.“

„Měl nějaké nepříjemnosti s pacientkami? Můžete mluvit otevřeně, slečno Collinsová. Člověk ví, že lékaři mívají v tomto směru různé nepříjemnosti.“

„Ach, něco takového!“ Berylin hlas zněl posměšně. „Doktor Christow se uměl vypořádat se všemi nepříjemnostmi toho druhu. Uměl s pacientkami skvěle jednat.“ A dodala: „Byl skutečně báječný lékař.“

Ozývalo se v tom zbožňování smíšené s nenávisí.

Grange se tázal dále: „Měl pletky s nějakou ženou? Nechtějte být loyální, slečno Collinsová. Je důležité, abychom to věděli.“

„Ano, to si dovedu představit. — Pokud vím, ne.“

Poněkud příkrá odpověď, pomyslí si. Ona to neví, ale asi se to domýšlí. Řekl jí ostře: „A co se týká slečny Henrietty Savernakové?“

Beryl těsně sevřela rty:

„Je to důvěrná přítelkyně rodiny.“

„Nebyla příčinou neshod mezi doktorem a jeho paní?“

„Rozhodně ne.“

Odpověď byla vyslovena s důrazem (s příliš velkým důrazem?).

Inspektor změnil téma.

„A co se týká slečny Veroniky Crayové?“

„Veronika Crayová?“

Beryl byla velmi udivena.

„Byla přece přítelkyní doktora Christowa, že?“

„Nikdy jsem o ní neslyšela. Vlastně se mi zdá, že to jméno znám
—“

„Je to filmová herečka.“

Berylino čelo se vyjasnilo.

„Ovšem, divila jsem se, odkud je mi to jméno povědomé. Ale ani jsem nevěděla, že ji doktor Christow znal.“ Zdála se touto věcí tak jistá, že inspektor Grange to téma opustil. Pokračoval v dotazech o chování Johna Christowa předešlé soboty. A tu poprvé Beryl zakolísala ve svých odpovědích. Zvolna pronesla:

„Jeho chování bylo trochu neobvyklé.“

„V čem byl ten rozdíl?“

„Vypadal zamyšleně. Udělal hodně dlouhou přestávku, než zavolal svou poslední pacientku — a normálně vždycky spěchal, aby byl hotový, když se chystal jít pryč. Myslila jsem — ano nakonec mě napadlo, že ho něco trápí.“

Nemohla však říct nic určitějšího.

Inspektor Grange nebyl příliš spokojen s výsledkem. Přišel sem, aby zjistil motiv, protože motiv musí být přesně určen, než se případ předloží veřejnému žalobci.

Co se jeho týkalo, byl si úplně jist, že Gerda Christowová svého manžela zastřelila. Za motiv pokládal žárlivost — ale až dosud neobjevil nic, oč by svou domněnku opřel. Seržant Coombes vyslýchá služebné, ale všechny mu říkaly totéž. Paní Christowová zbožňovala půdu, po níž její manžel kráčel.

Ať se stalo cokoliv, muselo to mít původ na Hollow. Při vzpomínce na Hollow cítil neurčitý neklid. Byli tam všichni tak zvláštní.

Telefon na stole zazvonil a slečna Collinsová zvedla sluchátko. Podala mu je se slovy; „To je pro vás, pane inspektore.“

„Haló, Grange. Co je?“

Beryl postihla změnu v tónu jeho hlasu a zvědavě na něho pohlédla. Jeho tvář, jako vytesaná ze žuly, byla bezvýrazná jako vždy. Naslouchal a bručel do aparátu: „Ano... ano, rozumím. Je to úplně jisté? Není žádná možnost mýlky. Ano... ano... ano, přijdu tam. Tady jsem už skoro skončil. Ano.“

Položil sluchátko a chvíli seděl bez hnutí. Beryl ho zvědavě pozorovala. Vzchopil se a zeptal se tónem, který se podstatně lišil od předchozích otázek:

„Předpokládám, že o té záležitosti nemáte vlastní názor, slečno Collinsová?“

„Myslíte —“

„Myslím názor na to, kdo by mohl doktora Christowa zabít?“

„Absolutně nemám tušení, pane inspektore,“ řekla rozhodně.

Grange zvolna vysvětloval: „Když byla mrtvola nalezena, paní Christowová nad ní stála s revolverem v ruce —“

Pozoroval, jak na ni tato nedokončená věta zapůsobí. Okamžitě reagovala.

Nevzrušila se a zachovala rozvahu a klid.

„Jestli si myslíte, že paní Christowová svého muže zabila, jsem si úplně jistá, že se mýlíte. Paní Christowová není typ žárlivé ženy. Je velmi tichá a poddajná a byla naprosto pod doktorovým vlivem. Je úplně směšné, že by si někdo mohl, byť jen na chvíli představit, že by ho zabila, ačkoliv proti ní svědčí mnoho okolností.“

„Když ne ona, kdo jiný to mohl udělat?“ zeptal se ostře.

Beryl se nedala vyrušit ze svého klidu: „Nemám ani potuchy.“

Inspektor povstal k odchodu.

„Chtěl byste vidět paní Christowovou, než odejdete?“ otázala se Beryl.

„Ne — ano. Snad bych měl.“

Beryl znovu žasla, jak se lišil od muže, který jí kladl otázky předtím, než zazvonil telefon. Jaké to byly zprávy, že ho tolik změnily?

Gerda nervózně vešla do místnosti. Působila nešťastně a zděšeně. Nejistě a tiše se zeptala:

„Objevil jste už nějaký náznak, kdo Johna zavraždil?“

„Dosud ne, paní Christowová.“

„Je to tak nemožné — tak absolutně nemožné.“

„Ale stalo se to, paní Christowová.“

Přikývla, pohlédla na zem a nervózně si pohrávala s kapesníkem.

Klidně jí položil další otázku:

„Měl váš manžel nějaké nepřátele, paní Christowová?“

„John — ach ne, byl skvělý! Každý ho zbožňoval.“

„Nemůžete si vzpomenout na někoho, kdo by mohl mít proti němu zášť“ — udělal pomlku — „nebo proti vám?“

„Proti mně?“ Překvapeně vydechla. „Ach ne, inspektore.“

Inspektor Grange ztichl:

„A co víte o slečně Veronice Crayové?“

„Veronika Crayová? Vy myslíte tu, co si večer přišla vypůjčit zápalky?“

„Ano, tu, znala jste ji?“

Gerda sklonila hlavu:

„Nikdy předtím jsem ji neviděla. John ji před lety znal — ona to říkala.“

„Předpokládám, že ho mohla nenávidět a vy jste o tom nevěděla.“

Gerda byla velmi důstojná.

„Nevěřím, že by někdo mohl mít něco proti Johnovi. Byl to nejmenší a naprosto nesobecký muž — a byl ze všech nejskvělejší.“

„Hm. Ano. Dobře. Sbohem, paní Christowová. Víte o tom výslechu? Ve čtvrtek v jedenáct v Markét Depleach. Bude to úplně krátké, nic, co by se vás mohlo dotknout. Pravděpodobně bude o týden odložen, abychom mohli pokračovat v pátrání.“

„Ach, chápu, děkuji vám.“

Strnule sledovala jeho odchod. Byl by rád věděl, zda alespoň teď si uvědomila fakt, že byla hlavní podezřelá.

Zavolal taxi; ten výdaj mohl ospravedlnit důležitostí informace, která mu byla právě telefonicky sdělena. Jen nevěděl, kam ho tato informace zavede. Na pohled se to zdálo dokonale zmatené, bláznivé. Prostě to nedávalo smysl, ale v určitém směru, který si dosud neuvědomoval, to musí dát smysl.

Jediný závěr, který z toho vyplýval, byl, že případ nebude tak úplně jednoduchý a přímočarý, jak se mu až doposud jevil.

(XVII)

KAPITOLA

Sir Henry strnule pohlédl na inspektora Grange.

„Nejsem si úplně jist, zda jsem vám porozuměl, inspektore.“

„Je to úplně jednoduché, sire Henry. Prosil bych vás, abyste prohlédl svou sbírku zbraní. Předpokládám, že je máte všechny zaneseny v seznamu a označeny?“

„Ovšem, ale už jsem přece řekl, že revolver patří do mé sbírky.“

„Tak úplně jednoduché to, sire Henry, není.“ Grange udělal menší přestávku. Instinktivně byl vždycky proti tomu, podávat nějaké informace, ale v tomto zvláštním případě byl k tomu nucen. Sir Henry byl významná osobnost. Jistě by poskytl informaci, která se na něm žádá, ale chtěl by také vědět důvod. Inspektor se rozhodl, že mu ten důvod vysvětlí.

„Doktor Christow nebyl zastřelen revolverem, který jste dnes ráno identifikoval.“

Sir Henry pozdvihl obočí: „Pozoruhodné.“

Grange měl neurčitý pocit úlevy. Slovo „pozoruhodné“ se mu zdálo být velmi výstižné. Byl siru Henrymu vděčen, že to řekl, a současně vděčen za to, že neřekl nic, více. V této chvíli o tom ještě nemohli šířeji hovořit. Ta věc byla pozoruhodná, ale víc o tom nevěděli.

Sir Henry se zeptal: „Máte nějaký důvod věřit, že zbraň, z níž byla vystřelena osudná rána, je z mé sbírky?“

„Naprosto žádný důvod, ale musím si být jist, že, řekněme, není z vaší sbírky.“

Sir Henry chápavě pokývl hlavou: „V tomto bodě s vámi souhlasím. Nu, dejme se do práce, bude to chvíli trvat.“

Otevřel stůl a vyňal knížku, vázanou v kůži.

Rozevřel ji a opakoval: „Bude chvíli trvat, než to prohlédnu.“

Grangeova pozornost byla upoutána něčím v jeho hlase. Prudce vzhlédl. Siru Henrymu trochu poklesla ramena — zdál se náhle starší a mnohem unavenější.

Inspektor Grange svraštil obočí: K čertu, kdybych se tak v těch zdejších lidech vyznal!

„Ach —“

Grange se otočil. Pohlédl na hodiny — třicet minut — ne, dvacet už uplynulo, co sir Henry řekl, že to bude chvíli trvat. Ostře se zeptal: „Ano, pane?“

„38 Smith & Wesson chybí. Byl v hnědém koženém pouzdře v poslední přihrádce této zásuvky.“

„Ach —“

Inspektor přijal zprávu chladně, ale byl vzrušený.

„Můžete se, pane, s určitostí upamatovat, kdy jste zbraň viděl naposledy?“

Sir Henry nějakou chvíli přemýšlel.

„Tak snadno to nemohu říct, inspektore. Naposled jsem tu zásuvku viděl otevřenou asi před týdnem a myslím — jsem si skoro jist — že kdyby zde revolver chyběl, musel bych si mezery všimnout. Nemohl bych však přísahat, že jsem jej viděl.“

Inspektor Grange sklonil hlavu. „Děkuji vám, pane, úplně chápu. Nu, musíme se dát do práce.“

Když opouštěl místnost, působil dojmem plně zaměstnaného člověka.

Když inspektor odešel, sir Henry chvíli postál a pak zvolna prošel francouzským oknem na terasu. Jeho manželka s rukavicemi na ruku prostrhávala keře. Vesele k němu přiběhla.

„Co chtěl inspektor? Doufám, že zas nebude trápit služebnictvo. Víš, Henry, jim se to nelíbí, pro ně to není tak zábavné, taková novinka, jako pro nás.“

„A pro nás je?“

Tón jeho hlasu upoutal její pozornost. Něžně se na něho usmála:

„Vypadáš tak unaveně, Henry. Nemí třeba, aby sis tím tolik lámala hlavu.“

„Vraždou si člověk musí lámat hlavu, Lucy.“

Lady Angkatellová chvíli uvažovala, bezděky ustříhla několik větévek, pak se zachmuřila:

„Ach, Henry, to jsou strašné nůžky, člověka fascinují — nemůžeš přestat a stále ustříhuješ víc, než bys chtěl. Cos to říkal — něco o tom, že si člověk musí vraždou lámat hlavu? Ale Henry, opravdu, nikdy jsem nepochopila, proč. Když má někdo umřít, ať je to na rakovinu nebo tuberkulózu, v některém z těch odporně světlých sanatorií, nebo ho raní mrtvice — to je hrozné, když má oči obráceny v sloup — nebo když je někdo zastřelený, ubodaný či snad uškrcený, nakonec je to vlastně všechno jedno. Chci říct, že ten člověk je mrtvý, má to už odbyto a má po starostech. A příbuzným zbudou všechny ty potíže, hádky o peníze, problémy, zda se mají obléct do černého nebo ne a kdo si vezme psací stůl tety Seliny — a tak.“

Sir Henry usedl na kamennou zídku.

„Bude to všechno mnohem horší, než jsme si mysleli, Lucy.“

„Drahoušku, však to překonáme, a až to bude za námi, mohli bychom se někam rozjet. Nepřipouštěj si starosti, hleď raději do budoucna. Já jsem přesto docela šťastná. Uvažovala jsem, zda by bylo vhodnější jet do Ainswicku na vánoce, anebo až o velikonocích. Co myslíš?“

„Na to je dost času, dělat plány na vánoce.“

„Ano, ale já si to ráda představuji už předem. Snad na... velikonoce... Ano.“ Lucy se šťastně usmála. „Zá tu dobu to docela jistě překoná.“

„Kdo?“ divil se sir Henry.

Lady Angkatellova tiše vysvětlovala: „Henrietta. Myslím, že kdyby se brali v říjnu — myslím příští rok v říjnu, pak bychom tam mohli jet na vánoce. Uvažovala jsem, Henry —“

„Raději ne, má drahá. Příliš mnoho uvažuješ.“

„Znáš tu stodolu? Z té by byl báječný ateliér. A Henrietta bude ateliér potřebovat. Víš, ona má skutečně talent. Jsem jista, že Edvard

na ni bude nesmírně hrdý. Dva chlapci a děvče, to by bylo pěkné — nebo dva chlapci a dvě děvčata.“

„Lucy, Lucy, příliš předbíháš!“

„Ale, drahoušku,“ lady Angkatellova široce rozevřela krásné oči, „Edvard si nikdy nevezme jinou než Henriettu. On je velmi, velmi tvrdohlavý. Je v tom stejný jako můj otec. Vezme si to do hlavy — a tak si ho Henrietta ovšem musí vzít — a teď, když John Christow nestojí v cestě, jistě to udělá. Byl pro ni opravdu tím největším neštěstím, které ji mohlo potkat.“

„Chudák.“

„Proč? Aha, protože je mrtvý? Ach co, každý musí jednou zemřít. Nikdy se netrápím, když někdo zemře.“

Zvědavě na ni pohlédl.

„Já jsem vždycky myslel, že máš Christowa ráda, Lucy.“

„Zdál se mi zábavný a byl roztomilý, ale nikdy jsem si nemyslel, že by se něčí osobě mělo přikládat příliš mnoho důležitosti.“

A jemně, ale nelítostně, s usměvavou tváří stríhala lady Angkatellova Viburnus Carlesii.

(XVIII)

KAPITOLA

Hercule Poirot vyhlédl z okna a spatřil Henriettu Savernakovou, jak přichází po stezce k domu. Měla na sobě tytéž zelené vlněné šaty jako v den tragedie. Vedla s sebou psa. Spěchala ke dveřím a otevřela je. Vešla a usmála se na něho.

„Smím vejít a prohlédnout si to u vás? Ráda prohlížím lidská obydlí. Jdu se psem na procházku.“

„Ale samozřejmě; jak je to anglické jít se psem na procházku!“

Poirot ji zavedl do obývacího pokoje. Rozhlédla se po útulném, hezkém zařízení a kývla hlavou.

„Je to hezké, ode všeho po dvou. Můj ateliér byste asi nenáviděl.“

„Pročpak nenáviděl?“

„Ach, na všem vězí plno hlíny a sem tam je nějaká věc, která se mi náhodou zalíbila, a která by pro mne ztratila význam, kdyby měla duplikát.“

„Ale to mohu pochopit, mademoiselle. Vy jste umělkyně.“

„Nejste vy také umělec, pane Poirote?“ Poirot naklonil hlavu ke straně. „To je sporné, ale vcelku bych řekl, že ne. Poznal jsem zločiny, které byly umělecky provedeny — byly, rozumějte, byly největším výtvozem představivosti, ale řešit je, ne, k tomu není třeba tvůrčí síly. Vyžaduje se jen vášeň pro pravdu.“

„Vášeň pro pravdu,“ řekla Henrietta přemýšlivě, „ano, umím si představit, jak vás to činí nebezpečným. Pravda by vás uspokojila?“

Zvědavě na ni pohlédl. „Co tím myslíte, slečno Savernaková?“

„Umím si představit, že chcete vědět, ale stačilo by vám vědění? Činil byste další kroky a přešel od znalosti k akci?“

Zajímalo ho, jak bude pokračovat.

„Předpokládáte, že kdybych znal pravdu o smrti Johna Christowa — mohlo by mi to stačit, abych si to nechal pro sebe? Znáte vy pravdu o jeho smrti?“

Henrietta pokrčila rameny: „Všechny okolnosti svědčí proti Gerdě. Jak je to cynické, že manželka nebo manžel jsou vždycky první podezírání!“

„Vy s tím však nesouhlasíte?“

„Vždycky si ráda utvořím vlastní názor.“

Poirot se klidně otázel: „Proč jste sem přišla, slečno Savernaková?“

„Musím podotknout, že nemám tu vášeň pro pravdu jako vy — pane Poirote. Jít se psem na procházku, to byla tak pěkná výmluva tady na anglickém venkově. Ale Angkatellovi psa nemají, jak jste si mohl posledně všimnout. Tak jsem si ho vypůjčila od zahradníka. Rozumíte, pane Poirote, já nejsem příliš pravdomluvná.“

Opět jí přeletěl po tváři lehký úsměv. Bylo mu divné, proč mu náhle připadal tak nesmírně dojmavý. Zvolna řekl: „Ne, ale jste osobnost.“

„Jak jste na to, proboha, přišel?“

Byla zaražená — skoro, jak se mu zdálo, ustrašená.

„Protože věřím, že to je pravda.“

„Osobnost,“ opakovala Henrietta zamyšleně, „ráda bych věděla, co to slovo ve skutečnosti znamená.“

Seděla velmi tiše, upírala oči na koberec, pak zdvihla hlavu a pevně na něho pohlédla.

„Nechcete vědět, proč jsem přišla?“

„Snad vám dělá potíže to vyjádřit.“

„Ano, máte pravdu. Zítra je výslech, pane Poirote, člověk si musí promyslit, jak mnoho —“

Zarazila se. Vstala, popošla ke krbu, přemístila několik ozdob a posunula vázu s maceškami zprostředka stolu na roh římsy krbu. Ustoupila dozadu a se skloněnou hlavou hleděla na nové uspořádání.

„Jak se vám to líbí, pane Poirote?“

„Vůbec ne, mademoiselle.“ Zasmála se a rychle a hbitě vše dala na původní místo.

„Nu, když člověk má něco říct, ať to řekne. Jste z druhu lidí, kterým se člověk může svěřovat. Je to tak: myslíte, že je nutné, aby policie věděla, že jsem byla přítelkyní Johna Christowa?“

Její hlas zněl suše a nebylo v něm stopy dojetí. Nehleděla na něho, nýbrž na zeď nad jeho hlavou. Prstem přejížděla po křivce džbánu s purpurovými květy. Napadlo ho, že ten dotyk prstem charakterizuje její umělecké vyjádření. Hercule Poirot promluvit jasně a bez dojetí:

„Chápu. Byli jste milenci?“

„Dáváte-li přednost tomuto vyjádření.“

Zvědavě na ni pohlédl: „Přeháníte to, mademoiselle.“

„Ano.“

„A proč?“

Henrietta pokrčila rameny. Šla a sedla si vedle něho na pohovku.

„Člověk chce věci vyjádřit, jak — jak nejstručněji možno.“

Silně v něm vzrůstal zájem o Henriettu Savernakovou.

„Byla jste milenkou doktora Christowa — jak dlouho?“

„Asi šest měsíců.“

„Předpokládám, že policii nedá příliš mnoho práce to odhalit.“

Henrietta souhlasila.

„Mám dojem, že ne. Totiž, budou-li po něčem takovém pátrat.“

„Ach, to budou, to vás mohu ujistit.“

„Ano, skoro jsem si to myslela.“ Chvíli mlčela, objala rukama kolena a hleděla na ně, pak mu věnovala letmý přátelský úsměv. „Nu, pane Poirote, co má člověk dělat? Jít k inspektorovi Grangeovi a říct — co se dá říct ale člověku s takovými vousy? S takovým venkovským, dobráckým knírem.“

Poirot zajel rukou do své pyšné pěstěné ozdoby. „A co můj, mademoiselle?“

„Váš knír, pane Poirote, je umělecký výtvar. Nedá se s ničím srovnat. Jsem si jista, že je to unikát.“

„Rozhodně.“

„A to je pravděpodobně důvod, proč s vámi tak mluvím. Je zcela jisté, že policie se bude muset dovědět pravdu o Johnovi a mně a že to zcela jistě uveřejní.“

„To závisí na různých okolnostech,“ vysvětloval Poirot. „Když policie usoudí, že to s případem nesouvisí, bude úplně diskrétní. Vy — vás tento bod velmi trápí?“

Henrietta přikývla. Chvíli strnule hleděla na své ruce, pak náhle zdvihla hlavu a mluvila, ale ne už tak suše a energicky.

„Proč by se to všechno mělo pro ubohou Gerdu dělat horší, než to je? Zbožňovala Johna a on je mrtvý. Ztratila ho. Proč bychom měli její trápení zvětšovat?“

„To kvůli ní vám na tom záleží?“

„Zdá se vám to přepjaté? Předpokládám, že si myslíte, že kdybych se byla starala o Gerdin klid, nikdy bych se nestala Johnovou milenkou. Ale tomu nerozumíte — takové to nebylo. Jeho manželství jsem nerozbila. Byla jsem jen jedna — v řadě.“

„Ach, tak to bylo!“

Rázně se k němu otočila:

„Ne, ne, ne, ne to, co myslíte. To mě na tom nejvíce mrzí. Ten falešný názor, který každý bude mít na Johna. Proto tu s vámi mluvím — protože jsem měla jakýsi neurčitý, mlhavý dojem, že byste to mohl pochopit. Myslím pochopit druh člověka, jaký byl John. Umím si tak dobře představit, co se stane — titulky v novinách — Lékařův milostný život — Gerda, já, Veronika Crayová. John nebyl takový — on skutečně nebyl člověk, který by se točil za ženami. Jeho nezajíma-

ly tak ženy, jako jeho práce. Práce ho zajímala a vzrušovala — ano, v tom ve skutečnosti nalézal pocit dobrodružství. Kdyby se tak někdo Johna kdykoliv znenadání zeptal na jméno ženy, na níž mu nejvíce záleží, co by byl řekl? Paní Crabtreeová!“

„Paní Crabtreeová?“ Poirot byl překvapen. „Kdo to je, ta paní Crabtreeová?“

Henriettin hlas se chvěl dojetím a zároveň smíchem, když pokračovala:

„Je to stará žena — ošklivá, špinavá, vrásčitá, nepoddajná. John si kolem ní vytvořil svůj svět. Je pacientkou v nemocnici Sv. Kryštofa. Má Ridgewayovu nemoc. Je to nemoc, která se vyskytuje jen velmi zřídka, ale když ji dostanete, musíte zemřít — není prostě proti ní léku. Ale John byl na cestě lék najít — nemohu to odborně vysvětlit — je to velmi složité. Je to otázka vnitřní sekrece. Zabýval se pokusy a paní Crabtreeová byla hlavním předmětem jeho studia — víte, ona má hodně životní síly — a Johna si oblíbila. Ona a John spolu bojovali na stejné frontě. Ridgewayova nemoc a paní Crabtreeová zaujímaly v Johnově mysli po měsíce první místo — ve dne v noci — nic jiného pro něho nebylo ve skutečnosti důležité. To vystihuje, jakým lékařem John skutečně byl — ta jeho praxe v Harley Street, ty bohaté a tlusté ženy, to bylo jenom vedlejší. Hlavní byla intenzivní vědecká zkoumání a objevy. Já — ach, chtěla bych, abyste mi porozuměl —,“ skoro zoufalým pohybem rozhodila rukama a Hercula Poirota napadlo, jak jsou její ruce krásné a citlivé.

„Zdá se, že jste mu velmi dobře rozuměla.“

„Och, ano, rozuměla jsem mu. John často přicházel a vyprávěl, víte? Ne přímo mně, částečně myslím sám sobě.“

Lépe se mu tak přemýšlelo. Často byl skoro zoufalý — nemohl přijít na to, jak předejít vzrůstající otravě — a pak dostal nápad, jak léčení změnit. Nemohu vám vysvětlit, jaké to bylo — bylo to jako — ano — boj. Nemůžete si představit to napětí a to soustředění přitom; ano, někdy úplný strach, a někdy prostou únavu.“

Chvilí mlčela, v temných očích se jí obrazy vzpomínky. Poirot se zvědavě otázel: „Vy musíte mít sama určité vědecké znalosti?“ Sklonila hlavu.

„Ani ne. Jen tolik, abych rozuměla Johnovým výkladům. Obstarala jsem si o tom knihy a četla jsem je.“

Znovu se odmlčela, tvář se jí vyjasnila a rty pootevřely. Zřejmě vzpomíná, usoudil. Znenadání se myšlenkami vrátila do přítomnosti.

Úzkostlivě na něho pohlédla: „Kdybych vám to tak mohla jasně vysvětlit —“

„To jste přece učinila, mademoiselle.“

„Opravdu?“

„Ano, člověk rozezná autentičnost, když umí naslouchat.“

„Děkuji vám, ale nebylo by tak snadné vysvětlit to inspektoru Grangeovi.“

„Pravděpodobně ne. Soustředil by se jen na osobní záležitosti.“

Henrietta mu prudce vpadla do řeči.

„A to je tak nedůležité — tak naprosto nedůležité.“

Poirot zvolna pozdvihl obočí.

Reagovala na jeho nevyslovený protest: „Ale ano! Víte — po nějaké době jsem způsobila, že se Johnovy myšlenky začaly obracet také jiným směrem. Zaujala jsem ho jako žena. Nemohl se soustředit, jak by byl chtěl, protože jsem tu byla já. Obával se, že mne začíná milovat — a nechtěl být do nikoho zamilován. On — stal se mým milencem, protože se nechtěl se mnou v myšlenkách příliš zabývat. Chtěl to mít jednoduché, snadné, jako jeden z těch poměrů, které míval.“

„A vy —“ Poirot se na ni zblízka zadíval, „a vy jste byla spokojená, že je to takové.“ Henrietta vstala. Znovu zněl její hlas suše: „Ne, nebyla jsem — spokojená. Konečně, člověk je jen člověk...“ Poirot chvíli čekal.

„Tedy proč, mademoiselle —“

„Proč?“ Henrietta se k němu obrátila. „Chtěla jsem, aby byl John spokojen, chtěla jsem, aby John měl, co chce. Chtěla jsem, aby byl schopen pokračovat v tom, co ho lákalo, ve své práci. Když nechtěl, aby se ho to citově dotklo — být znovu zraňován — proč? pročpak? — pak to přece ode mne bylo správné.“

Poirot se poškrábal na nose. „Právě jste se, slečno Savernaková, zmínila o Veronice Crayové. Byla také přítelkyní Johna Christowa?“

„Až do sobotního večera ji patnáct let neviděl.“

„Před patnácti lety ji znal?“

Henrietta se vrátila k pohovce a usedla. „Vidím, že to budu muset objasnit. John Veroniku šíleně miloval. Veronika byla a je nesmírně povrchní a velmi sobecká. Kladla si podmínku, že se John vzdá všeho, co ho zajímá, a stane se neškodným manžilkem slečny Veroniky Crayové. John se s ní rozešel — úplně správně, ale trpěl až hrůza. Měl jedinou myšlenku — oženit se s ženou, která by byla úplně odlišná od Veroniky. Oženil se s Gerdou, o níž by se dalo říct, že je neelegantní jako strašák. To všechno bylo velmi pěkné a bezpečné, ale jak by mu byl kdokoliv mohl předem říct, nadešel den, kdy ho rozčilovalo spolužití s takovou ženou. Měl různé poměry — nic významného. Gerda o tom ovšem nikdy nevěděla, ale myslím si, že celých těch patnáct let nebylo něco s Johnem v pořádku. Něco ve spojitosti s Veronikou. Nikdy to doopravdy nepřemohl. A pak se s ní minulou sobotu zase setkal.“

Po delší přestávce si Poirot zasněně říkal: „Ten večer s ní odešel do jejího domu a vrátil se na Hallow ve tři hodiny ráno.“

„Jak to víte?“

„Jednu služebnou bolely zuby.“

Henrietta byla rozhořčena. „Lucy má příliš mnoho služebnictva.“

„Ale vy sama jste to, mademoiselle, věděla.“

„Ano.“

„Jak jste to věděla?“

Zase nastala nekonečná pomlka. Pak Henrietta zvolna odpověděla: „Dívala jsem se z okna a viděla jsem ho přicházet domů.“

„Také bolest zubů, mademoiselle?“

Usmála se na něho: „Docela jiný druh bolesti, pane Poirote.“

Vstala a popošla ke dveřím. „Doprovodím vás, mademoiselle.“

Prošli alejí a pak branou do kaštanového háje. Henrietta se ozvala: „Nemusíme jít kolem rybníka, můžeme se dát vlevo nahoru a pak po horní přешině ke květinovému sadu.“

Cesta vedla příkře nahoru k lesu. Po chvíli vešli na širší alej, která se táhla přes kopec nad kaštanovým hájem. Náhle se před nimi objevila lavička. Henrietta usedla, Poirot vedle ní. Nad nimi byly, lesy a dole těsně u sebe vysázené kaštanové stromky. Právě proti

sedátku sbíhala dolů křivolaká cesta, kterou bylo možno spatřit zákmit modravé vody.

Poirot Henriettu beze slova pozoroval. Tvář se jí vyjasnila, napětí zmizelo. Obličej se tím zaoblil a omládl. Představoval si, jak asi vypadala jako děvčátko.

Nakonec se jemně otázel: „Na co myslíte, mademoiselle?“

„Na Ainswick.“

„Ainswick?“

„To je panství.“ Skoro zasněně mu popisovala Ainswick. Bílý, krásný dům, před nímž roste mangólie, vsazený do zalesněných kopců. „To byl váš domov?“

„Vlastně ne, žila jsem v Irsku. Ale tam jsme všichni jezdívali na prázdniny. Ve skutečnosti to byl Lucyin domov. Patřil jejímu otci. Po jeho smrti přešel na Edvarda.“

„Ne siru Henrymu? On má přece titul?“

„To je jen osobní šlechtický titul,“ vysvětlovala. „Henry je pouze vzdálený bratranec.“

„A kdo ten Ainswick po Edvardu Angkatellovi zdědí?“

„Jak strašné, na to jsem nikdy nepomyslela. Kdyby se Edvard neoženil,“ odmlčela se. Přes tvář jí přelétl stín. Hercule Poirot by byl opravdu rád věděl, jaké myšlenky jí vířily hlavou.

„Předpokládám,“ dodávala zvolna Henrietta, „že by připadl Davidovi. Tak proto —“

„Co proto?“

„Proto ho sem Lucy pozvala... David a Ainswick?“ Sklonila hlavu. „To se k němu nějak nehodí.“

Poirot se zahleděl na stezku proti sobě. „Je to ta stezka, kterou jste, mademoiselle, včera šla ke koupališti?“

Potřásla hlavou: „Ne, tamtou blíže k domu. Touhle přišel Edvard.“ Náhle se k němu obrátila. „Musím o tom ještě mluvit? Nenávidím to koupaliště. Nenávidím i Hollow.“

Obrátila se k Poirotovi: „Přála bych si, abyste ho znal, pane Poirote. Ve srovnání s Johnem jsme byli všichni jen stíny. John byl skutečně plný života.“

„Poznal jsem to, i když umíral, mademoiselle.“

„Vím, to se vycítí... a John je mrtev a my jsme naživu... Víte, je to jako špatný vtip.“

Mladistvý výraz jí zase zmizel z tváře. Měla sevřené rty, zatrpklé náhlou bolestí. Když Poirot mluvil a dotazoval se jí, nevnímala hned, o čem je řeč.

„Promiňte, pane Poirote, co jste říkal?“

„Ptal jsem se, zda vaše teta, lady Angkatellová, měla ráda doktora Christowa?“

„Lucy? Mimochodem, je sestřenice, ne teta. Ano, měla ho velmi ráda.“

„A váš — také bratranec? — Pan Edvard Angkatell — měl ten rád doktora Christowa?“

Zdalo se mu, že její hlas zní trochu násilně, když odpovídala:

„Ne vysloveně, ale on ho sotva znal.“

„A váš — také jiný bratranec — pan David Angkatell?“

Henrietta se usmála: „David, myslím, nás všechny nenávidí. Tráví svůj čas zavřen v knihovně čtením Britské encyklopedie.“

„Ach — vážná povaha.“

„Je mi Davida líto. Měl těžké mládí. Jeho matka nebyla v pořádku, byla churavá. A nyní vidí jediný způsob, jak by se prosadil, v tom, že se snaží cítit se nadřazený ostatním lidem. Pokud to jde, je to dobré, ale občas se to zvrtné a objeví se jasně, kde je David zranitelný.“

„Cítil se nadřazený nad doktorem Christowem?“

„Pokoušel se, ale myslím, že mu to nevyšlo. Podotýkám, že John Christow byl právě typ muže, jaký by si byl přál být David. Už předem si Johna znechutil.“

Poirot zamyšleně sklonil hlavu.

„Ano, sebedůvěra, jistota, mužnost — samé vlastnosti dokonalého muže.“

Henrietta neodpověděla.

Mezerou mezi stromy spatřil Hercule Poirot dole u rybníka skloněného muže, který něco hledal — alespoň to tak vypadalo.

Zabručel: „Rád bych věděl —“

„Prosím?“

Poirot vysvětloval: „Je to jeden z mužů inspektora Grange. Zdá se, že něco hledá.“

„Pravděpodobně stopy. Což policie nepátrá po stopách — po popelu z cigaret, po šlépějích nebo vypálených zápalkách?“

V hlase se jí ozvala posměšná hořkost. Poirot vážně odpověděl:

„Ano, pátrají po takových věcech — a někdy je najdou. Ale skutečné stopy, slečno Savernaková, v případě, jako je tento, obvykle spočívají v lidech a příbuzenských poměrech zúčastněných osob.“

„Myslím, že vám nerozumím.“

„Maličkosti.“ Poirot zaklonil hlavu a přivřel oči. „Ani cigareto-
vý popel, ani stopa pneumatiky — ale gesto, pohled, neočekávaný pohyb...“

Henrietta prudce otočila hlavu a pohlédla na něho.

„Máte na mysli něco — zvláštního?“

„Myslil jsem na to, jak jste vykročila a vzala revolver paní Christowové z ruky a pak ho upustila do rybníka.“

Uvědomil si, jak zřejmě strnula. Ale hlas měla úplně normální a klidný.

„Gerda, pane Poirote, je skutečně neohrabaný tvor. V rozčilení té chvíle — a kdyby revolver měl uvnitř ještě jiný náboj — mohla vystřelit a — zranit někoho.“

„Ale od vás bylo tím spíš neohrabané upustit revolver do rybníka, ne?“

„Snad — byla jsem také rozčilená...“

Odmlčela se.

„Co z toho vyvozujete, pane Poirote?“

Poirot vstal, obrátil hlavu a řekl záhadným, významným hlasem:

„Kdyby na revolveru byly otisky prstů, to je otisky prstů způsobené dřívě, než ho paní Christowová měla v ruce, bylo by zajímavější vědět, čím jsou — a to se nikdy nedovíme.“

Henrietta řekla tiše, ale pevně: „Tím chcete říct, že jsou moje. Domníváte se, že jsem zastřelila Johna a pak vedle něho položila revolver, takže Gerda mohla jít kolem a zdvihnout ho. To se domníváte, ne? Ale kdybych to udělala, mohl byste si být jist, že bych měla dost inteligence, abych své otisky nejdříve setřela.“

„Ale jste jistě dost inteligentní, abyste pochopila, mademoiselle, že kdybyste to byla učinila, a kdyby byl revolver měl jiné otisky prstů, než paní Christowové, bylo by to velmi podezřelé. Protože vy všichni jste z něho den předtím stříleli. Gerda Christowová by stěží očistila revolver od otisků, než by ho použila — proč také?“

Henrietta pomalu řekla: „Tak vy si myslíte, že jsem Johna zabilá?“

„Když doktor Christow umíral, řekl: ‚Henrietto‘.“

„A vy myslíte, že to bylo obvinění? To nebylo.“

„Co to tedy bylo?“

Henrietta zamyšleně špičkou boty čmárala v písku.

„Nezapomínáte — co jsem vám před nedávným říkala? Myslím okolnosti, za nichž jsme se stýkali.“

„Ach, ano, byl vaším milencem — a tak když umíral, řekl Henrietto! To je velmi dojmavé!“

V očích se jí zablýsklo: „Chcete se mi posmívat?“

„Neposmívám se, ale nemám rád, když se mi lže — a o to se, myslím, právě snažíte.“

Henrietta tiše odpověděla:

„Říkala jsem vám, že nejsem příliš pravdomluvná — ale když John řekl Henrietto, neobviňoval mě, že jsem ho zavraždila. Nechápete, že lidé mého druhu, kteří tvoří, jsou úplně neschopní vzít někomu život? Já nezabíjím lidi, pane Poirote. Já bych nemohla někoho zabít. To je nad slunce jasnější. Podezíráte mě jenom proto, že umírající muž, který sotva věděl, co říká, vyslovil mé jméno.“

„Doktor Christow věděl přesné, co říká. Jeho hlas byl plný života a jistoty jako hlas lékaře, který provádí životu nebezpečnou operaci a naléhavě a pevně říká: ‚Sestro skalpel.‘“

„Ale,“ zarazila se. Hercule Poirot rychle pokračoval:

„A to podezření nevyplývá jen z toho, co řekl dr. Christow, když umíral. Nevěřím ani na okamžik, že byste byla schopna promyšlené vraždy — to ne. Ale mohla jste tu ránu vystřelit v náhlém rozčilení — a jestliže ano — jestliže ano — mademoiselle, máte bohatou obrazotvornost a schopnost zakrýt své činy.“

Henrietta vstala. Chvíli stála, bledá, a rozechvěle ho pozorovala. S náhlým trpkým úsměvem pronesla: „A já jsem si myslila, že mě máte rád.“

Hercule Poirot smutně vzdychl: „To je právě na tom to neštěstí, že vás mám rád.“

(XIX)

KAPITOLA

Po Henriettině odchodu Poirot seděl tak dlouho, až spatřil dole pod sebou inspektora Grange krácejícího rázně a volně kolem rybníka; pak zamířil na stezku za pavilónem.

Inspektor šel za určitým cílem.

Buďto směřuje na Resthaven nebo do Dovecotes. Poirot by byl rád věděl, kam vlastně.

Vstal a vracel se po svých stopách cestou, kterou přišel. Jde-li inspektor navštívit jeho, zajímalo ho, co mu chce asi říct.

Když dorazil zpět na Resthaven, nebylo po návštěvníkovi ani vidu ani slechu. Poirot zamyšleně pohlédl alejí směrem k Dovecotes. Věděl, že se Veronika Crayová nevrátila do Londýna.

Pocítil vzrůstající zájem o Veroniku Crayovou. Mdle zářící stříbrné lišky, nakupené krabičky zápalek, náhlý, nedokonale vysvětlený příchod v sobotu večer a konečně odhalení Henrietty Savernakové o Johnu Christowovi a Veronice.

Napadlo ho, že to je zajímavý vzorec. Ano, viděl to: vzorec.

Známký různých hnutí duchovních a srážka osobností. Důkladně spletené záměry promísené temnými nitkami nenávisti a touhou prorazit.

Zastřelila Gerda Christowová svého manžela? Nebo to nebylo tak jednoduché?

Vzpomněl si na svůj rozhovor s Henriettou a usoudil, že to tak jednoduché nebylo.

Henrietta dospěla k závěru, že ji podezírá z vraždy, ale ve skutečnosti mu to ani zdaleka nepřišlo na mysl. Jen věřil, že Henrietta něco ví. Ví něco nebo něco skrývá — co?

Pln nespokojenosti sklonil hlavu.

Scéna u rybníka. Sestavená scéna. Divadelní scéna.

Kým sestavená?

Pro koho sestavená?

Měl vážné podezření, že odpověď na druhou otázku zněla: Pro Hercula Poirota. To si pomyslel v první chvíli. Ale pak se domníval, že to je impertinence — žert.

Impertinencí to je stále — ale ne už žertem.

A odpověď na první otázku?

Sklonil hlavu. Nevěděl. Neměl ani nejmenší tušení. Přivřel oči a v duchu si je vyvolával — každého z nich, a viděl je velmi jasně. Sira Henryho, přímého, odpovědného, spolehlivého úředníka království. Lady Angkatellovou, tajuplnou, nevypočitatelně a podivně okouzlující, s drtivou silou nedůsledných nápadů. Henriettu Savernakovou, která Johna Christowa milovala víc než sebe samu. Jemného a neprůbojného Edvarda Angkatella. Temnou živou dívku — Midge Hardcastlovou. Omámenou užaslou tvář Gerdy Christowové svírající v ruce revolver. Urážlivou jinošskou osobnost Davida Angkatella.

Tady je měl všechny chycené a držené v síti zákona. Spoutané na chvíli dohromady nelítostnou silou, následující po náhlé smrti způsobené žárlivostí. Každý z nich v sobě nesl vlastní tragedii a smýšlení, svůj vlastní osud.

A někde v této mezihře charakterů a pohnutek leží pravda.

Hercula Poirota poháněla jen jedna věc víc než sondování lidských povah, a to byla touha po pravdě.

Umínil si zjistit pravdu o smrti Johna Christowa.

„Ale ovšem, inspektore,“ řekla Veronika, „chci vám pomoci, pokud to bude v mých silách.“

„Děkuji vám, slečno Crayová.“

Veronika Crayová vlastně nebyla vůbec taková, jak si představoval.

Byl připraven na kouzlo, vyumělkovanost, dokonce možná i na přemrštěnost. Nebyl by vůbec překvapen, kdyby mu předvedla nějakou scénu.

A opravdu, jak chytře předpokládal, chystala se k nějaké scéně. Ale nebyl to takový druh scény, jaký by byl očekával.

Nepřeháněla svůj ženský půvab, nezdůrazňovala své kouzlo.

Místo toho cítil, že sedí proti nesmírně krásné a nákladně oblečené ženě, která je také dobrou obchodnicí. Veronika Crayová není hloupá, uvědomil si.

„Chceme jen jasnou výpověď, slečno Crayová. V sobotu večer jste přišla do Hollow?“

„Ano, došly mi zápalky. Člověk zapomene, jak jsou takové věci na venkově důležité.“

„To jste šla takový kus cesty na Hollow? Proč ne vedle k sousedovi, panu Poirotovi?“

Usmála se — nádherný, zrádný filmový úsměv.

„Nevěděla jsem, koho mám za souseda, jinak bych to byla učinila. Myslíla jsem jen, že to je nějaký bezvýznamný cizinec a obávala jsem se, že by se mohl stát obtížný — když bydlí vedle.“

Ano, to je pravděpodobné, napadlo Grangovi. To si připravila pro každou příležitost.

„Dostala jste zápalky. A vyrozuměl jsem, že jste v doktoru Christowovi poznala starého přítele?“

Přikývla.

„Chudák John. Ano, neviděla jsem ho patnáct let.“

„Skutečně?“ V inspektorově tóně zněla zdvořilá nedůvěra.

„Skutečně,“ ujišťovala pevně.

„Měla jste radost, že ho vidíte?“

„Velkou radost. Nemyslíte, inspektore, že to je vždycky báječné setkat se se starým přítelem?“

„V některých případech to může být.“

Veronika Crayová nečekala na další otázky a pokračovala.

„John mě navštívil. Budete chtít vědět, zda řekl něco, co mohlo mít vliv na tragédii, a přemýšlela jsem velmi pečlivě o našem rozhovoru — ale není tu žádné vodítko.“

„O čem jste mluvili, slečno Crayová?“

„O starých časech: Vzpomínáš si na to a tam to?“ Snivě se usmála. „Poznali jsme se v jižní Francii. John se ve skutečnosti velmi málo změnil — zestárl ovšem a získal sebedůvěru. Domnívám se, že

byl ve svém oboru velmi známý. Nemluvil vůbec o svém soukromém životě. Měla jsem jen dojem, že jeho manželství není nijak přehnaně šťastné. Předpokládám, že jeho žena, chudák, byla z těch zasmušilých žárlivých manželek — pravděpodobně mu neustále tropila scény kvůli jeho hezčím pacientkám.“

„Ne,“ poznamenal Grange. „Zdá se, že taková nebyla.“

Veronika se rychle zeptala:

„Chcete říct, že to skrývala? Ano — ano, chápu, že to je dokonce mnohem nebezpečnější.“

„Vidím, že si myslíte, že ho paní Christowová zastřelila, slečno Crayová?“

„Neměla jsem to říkat. Člověk nesmí dělat poznámky při — říká se to tak? — výslechu? Je mi to strašlivě líto, inspektore. Stalo se to jen proto, že mi služebná říkala, že ji objevila, jak stojí nad mrtvolou s revolverem v ruce. Víte, jak se tady na klidném venkově zveličuje a služebnictvo si to navzájem sděluje.“

„Služebnictvo může být někdy velmi užitečné, slečno Crayová.“

„Ano, domnívám se, že spoustu svých informací získáváte tímto způsobem.“

Grange nedbale pokračoval: „Ovšem je otázka, kdo mohl mít motiv —“

Odmlčel se. Veronika pronesla s jemným žalostným úsměvem na tváři.

„A manželka je vždycky první v podezření? Jak je to cynické! Ale často zde ještě bývá takzvaná druhá žena. Předpokládám, že by se mohlo vzít v úvahu, že má také motiv?“

„Myslíte, že v životě Johna Christowa byla jiná žena?“

„Nu — ano. Skoro jsem si představovala, že by to bylo možné. Člověk má jen takový dojem, víte?“

„Dojmy mohou být někdy užitečné,“ poznamenal Grange.

„Skoro jsem se domívala — podle toho, co říkal — že ta sochařka byla, nu, velmi blízkou přítelkyní. Ale předpokládám, že o tom všem už víte?“

„Musíme do toho ovšem nahlédnout blíž!“

Hlas inspektora Grange byl přísně neosobní, ale přesto, aniž dal najevo, že si toho všiml, spatřil rychlý zlomyslný záblesk uspokojení v jejích velkých modrých očích.

Svou další otázku formuloval velmi věcně.

„Doktor Christow vás navštívil, říkáte. Kolik bylo hodin, když od vás odcházel?“

„Víte, já si vážně nemohu vzpomenout. Povídali jsme si nějakou dobu, to vím. Mohlo už být hodně pozdě.“

„Byl uvnitř?“

„Ano, nabídla jsem mu něco k pití.“

„Rozumím. Měl jsem dojem, že jste snad hovořili v tom — hm — pavilóně u koupaliště.“

Všiml si, že okamžik váhala, než řekla:

„Vy jste opravdový detektiv, že ano? Ano, seděli jsme tam a kouřili a povídali si nějakou dobu. Jak to víte?“

Její tvář vyjadřovala radost a dychtivost dítěte, které žádá, aby mu byl ukázán chytrý kousek.

„Nechala jste tam ležet lišky, slečno Crayová.“ Nevzrušeně dodal: „A zápalky.“

„Ano, ovšem.“

„Doktor Christow se vrátil na Hollow ve tři hodiny ráno,“ oznamoval zase chladně inspektor.

„Bylo skutečně už tak pozdě?“ Veronika vypadala velmi užasle.

„Ano, bylo, slečno Crayová!“

„Ovšem, měli jsme si tolik o čem povídat — když jsme se tak dlouho neviděli.“

„Jste si jistá, že to bylo tak dlouho, co jste doktora Christowa neviděla?“

„Právě jsem vám řekla, že jsem ho neviděla patnáct let.“

„Jste si úplně jistá, že se nemýlíte? Měl jsem dojem, že jste ho mohla vidět častěji.“

„Jak jste na to, proboha, přišel!“

„Nu, tady je důvod.“ Inspektor Grange vytáhl z kapsy dopis, pohlédl na něj, odkašlal si a četl:

„Prosím, přijď sem dnes ráno. Musím tě vidět. Veronika.“

„A — no.“ Zasmála se. „Je to snad trochu rozhodné. Obávám se, že Hollywood způsobuje, že se člověk stává — nu, skoro útočný.“

„Druhý den ráno přišel doktor Christow na tuto výzvu do vašeho domu. Pohádali jste se. Nevadilo by vám, slečno Crayová, kdybyste mi řekla, oč jste se hádali?“

Inspektor odhalil své trumfy. Rychle zachytil záblesk hněvu, mrzuté sevření rtů. Vybuchla:

„Nehádali jsme se.“

„Ale ano, slečno Crayová. Vaše poslední slova byla: Myslím, že tě nenávidím víc, než bych byla věřila, že bych někoho mohla nenávidět.“

Byla teď zticha. Mohl cítit, jak přemýšlí — přemýšlí rychle a opatrně. Některé ženy by začaly překotně hovořit. Ale Veronika Crayová na to byla příliš chytrá.

Pokrčila rameny a lehce řekla:

„Chápu. Zase řeči služebnictva. Má služtička má skutečně živou obrazotvornost: víte, přijde na to, jakým způsobem se něco řekne. Mohu vás ujistit, že jsem nebyla melodramatická. Byla to doopravdy trochu koketní poznámka. Dobírali jsme se navzájem.“

„Ta slova nebyla míněna vážně?“

„Jistěže ne. Mohu vás ujistit, inspektore, že je to patnáct let, co jsem Johna Christowa naposledy viděla. Můžete si to sám ověřit.“

Byla zase v rovnováze a sebejistá.

Grange se nepřel a nenaléhal na ni. Vstal.

„To je zatím všechno, slečno Crayová.“

Opustil Dovecotes, dal se dolů alejí a zabočil do brány Resthavenu.

Hercule Poirot hleděl na inspektora s krajním údivem. Nedůvěřivě opakoval:

„Revolver, který držela Gerda Christowová a který byl nato upuštěn do rybníka, není revolver, z něhož byla vystřelena osudná rána? Ale to je zvláštní!“

„Právě, pane Poirote. Přímo řečeno, nedává to smysl.“

Poirot si tiše pobrukoval.

„Ne, nedává to smysl; ale přesto, inspektore, to musí dát smysl!“

Inspektor ztěžka řekl: „To je to, pane Poirote. Musíme najít nějakou cestu, aby nám to dalo smysl — ale právě teď ji nemohu objevit. Je pravda, že se příliš daleko nedostaneme, dokud nenajdeme zbraň, které bylo použito. Pochází jistě ze sbírky sira Henryho — totiž, jedna se pohřešuje — a to znamená, že to všechno stále ještě souvisí s Hollow.“

„Ano,“ bručel si Poirot. „Stále to souvisí s Hollow.“

„Zdálo se, že to bude jednoduchá, přímočará záležitost,“ pokračoval inspektor. „Nu, není to tak jednoduché a přímočaré.“

„Ne,“ poznamenal Poirot, „jednoduché to není!“

„Musím připustit možnost, že to všechno bylo nastrojeno — že to, řekněme, bylo nachystáno, aby se do toho zapletla Gerda Christowová. Ale když to bylo tak, proč nenechat ležet u mrtvolky pravý revolver, aby jej zdvihla?“

„Mohlo se stát, že by ho nezdvihla.“

„To je pravda, ale i kdyby to neudělala, pokud by na zbrani nebyly otisky prstů někoho jiného — pravděpodobně by byla podezřívána. A to snad vrah chtěl, ne?“

„Ano?“

Grange vyvalil oči.

„Nu, kdybyste spáchal vraždu, chtěl byste to rychle svést na někoho jiného, či ne? To byla normální reakce vraha.“

„A — no,“ rozmýšlel se Poirot. „Pak tu snad máme neobvyklý typ vraha. Možná že to je vysvětlení našeho problému.“

„Co je vysvětlení?“

Poirot zamyšleně řekl:

„Neobvyklý typ vraha.“

Inspektor Grange na něho zvědavě upíral zrak:

„Ale pak — jaká je vrahova myšlenka? Co tím sleduje?“

Poirot s povzdechem rozhodil ruce.

„Nemám ani tušení — naprosto ne. Ale zdá se mi — nejasně —“

„Ano?“

„Že vrahem je někdo, kdo chtěl zabít Johna Christowa, ale nechtěl uvést v podezření Gerdu Christowovou.“

„Hm! Ve skutečnosti jsme ji ihned podezřívali.“

„Ach, ano, ale byla to jen otázka času, než přišla na světlo fakta o zbraní a trvalo nějaký čas, než byla hozena nová udice. V tom intervalu měl vrah čas —“

Poirot se zarazil.

„Cas k čemu?“

„Ach, mon ami, teď jste mě dostal. Zase musím říct, že nevím.“

Inspektor Grange několikrát přešel po místnosti sem a tam. Pak přestal přecházet a postavil se před Poirota.

„Přišel jsem k vám dnes odpoledne, pane Poirote, ze dvou důvodů. Jeden je, že vím — u nás se to velmi dobře ví, že jste člověk s rozsáhlými zkušenostmi a že jste udělal dobrou práci při záhadách tohoto druhu. To je důvod číslo jedna. Ale je tu ještě jiný důvod. Byl jste tam. Byl jste očité svědek. Viděl jste, co se stalo.“

Poirot přikývl.

„Ano, viděl jsem, co se stalo — ale oči jsou, pane inspektore, velmi nespolehlivý svědek.“

„Co tím myslíte, pane Poirote?“

„Oči někdy vidí něco, co je pro ně přichystáno.“

„Myslíte, že to bylo zamýšleno?“

„Domnívám se. Rozumějte, bylo to přesně jako na divadelní scéně. Co jsem viděl, bylo dost jasné. Muž, který byl právě zastřelen, a žena, která ho zastřelila, držící v ruce zbraň, již právě použila. Tak jsem to viděl a přesně víme, že v jedné části je obraz nesprávný. K zastřelení Johna Christowa nebylo použito oné zbraně.“

„Hm!“ Inspektor si rázně nakrucoval padající kníry. „Z toho vyvozujete, že ostatní části obrazu mohou být také špatné?“

Poirot přikývl.

„Byli při tom tři jiní lidé — tři lidé, kteří zřejmě právě přišli na scénu. Ale ani to nemusí být pravda. Rybník je obklopen hustým hájem mladých kaštanů. Od rybníka se rozbíhá pět pěšin, k domu, do květinového sadu, od rybníka dolů ke statku a sem k aleji.“

„Každý z těchto tří lidí přišel jinou stezkou: Edvard Angkatell zhora z lesa, lady Angkatellová zdola od statku a Henrietta Savernaková od květinové zídky nad domem. Tito tři přišli na scénu zločinu skoro současně, několik minut po Gerdě Christowové.“

„Ale jeden z těch tří mohl být, inspektore, u rybníka dřív, než přišla Gerda Christowová, mohl zastřelit Johna Christowa a mohl zmizet nahoru nebo dolů po některé stezce a pak se obrátit a, vrátit se ve stejnou dobu jako ostatní.“

„Ano, to je možné,“ řekl inspektor Grange.

„A jiná možnost, zatím nezjistitelná. Někdo mohl přijít po stezce od aleje, zastřelit Johna Christowa a vrátit se, neviděn, stejnou cestou.“

„Máte úplnou pravdu. Mimo Gerdu Christowovou jsou tu dva jiní možní podezřelí. Mají stejný motiv — žárlivost. Je to rozhodně zločin z vášně. S Johnem Christowem se zapletly ještě dvě jiné ženy.“

Odmlčel se a pokračoval:

„Christow šel toho rána za Veronikou Crayovou. Pohádali se. Řekla mu, že bude litovat toho, co učinil, a že ho nenávidí víc, než by byla myslila, že může někoho nenávidět.“

„Zajímavé!“

„Je z Hollywoodu — a podle toho, co jsem četl v novinách, se tam často střílejí. Mohla si jít pro své lišky, které v noci zapomněla v pavilonu. Mohli se setkat — znovu vzplanout, ona po něm střílí — a pak, když slyšela někoho přicházet, mohla uskočit a vrátit se cestou, kterou přišla.“

Na okamžik se odmlčel a pak rozmrzele dodal:

„A teď jsme došli tam, kde to je k ničemu. Ta zatracená zbraň! Ačkoli,“ oči mu zazářily, „zastřelila ho vlastní zbraní a odhodila tu, kterou štípla v pracovně sira Henryho, aby vrhla podezření na společnost z Hollow. Nemusila vědět, že můžeme identifikovat použitou zbraň podle známek rýhování.“

„Rád bych věděl, kolik lidí to ví?“

„Tu otázku jsem dal siru Henrymu. Řekl, že myslí, že to může vědět hodně lidí — ze všech těch detektivek, které se píší. Zmínil se o jedné nové — Záhady fontány — kterou prý John Christow v sobotu sám četl a která zdůrazňovala právě tento bod.“

„Ale Veronika Crayová by byla musila nějak dostat tu zbraň z pracovny sira Henryho.“

„Ano, to by ukazovalo na promyšlenou vraždu.“ Inspektor si znovu přikrucoval knír, pak pohlédl na Poirota. „Ale vy sám, pane Poirote, jste naznačil jinou možnost. Ta slečna Savernaková... A teď přijde znovu na řadu přesnost vašeho zraku, nebo řekněme raději, sluchu. Doktor Christow řekl ‚Henrietto‘, když umíral. Slyšel jste ho — všichni ho slyšeli, ač se zdá, že pan Angkatell si toho nepovšiml.“

„Edvard Angkatell to neslyšel? To je zajímavé.“

„Ale ostatní ano. Slečna Savernaková sama říká, že se pokoušel k ní mluvit. Lady Angkatellová říká, že otevřel oči, spatřil slečnu Savernakovou a řekl ‚Henrietto‘. Myslím, že tomu nepřikládá žádnou důležitost.“

Poirot se usmál. „Ne — ona by tomu nepřikládala důležitost.“

„A teď — co vy, pane Poirote? Byl jste tam — viděl jste — slyšel jste. Pokoušel se vám všem doktor Christow říct, že ho zastřelila Henrietta? Krátce, bylo toto slovo obviněním?“

„V tu chvíli jsem si to nemyslel.“

„Ale teď, pane Poirote? Co si myslíte teď?“

Poirot vzdychl. Pak zvolna řekl:

„Mohlo to tak být. Víc nemohu říct. Ptáte se mne na dojem, a když ten dojem je pryč, zbývá jen pokušení vidět v tom nějaký smysl, který tam v té době nebyl.“

Nato se Grange spěšně ozval:

„Ovšem to je mimo protokol. Co si myslel pan Poirot, je mimo evidenci — to vím. Je to jen směr, který se pokouším nalézt.“

„Ach, rozumím vám velmi dobře — dojem očitého svědka může být velmi užitečný. Ale jsem rozmrzen, že musím říct, že mé dojmy jsou bez ceny. Neuvažoval jsem, byl jsem ovlivněn vizuální zřejmostí toho, že paní Christowová právě zastřelila svého manžela; takže když doktor Christow oteřel oči a řekl ‚Henrietto‘, vůbec mi nenapadlo, že by to mohlo být obvinění. Je to svůdné teď, při pohledu nazpět, číst v té scéně něco, co tam nebylo.“

„Vím, co chcete říct,“ přitakal Grange. „Ale zdá se mi, jelikož to bylo poslední slovo, které Christow pronesl, že to musí být jedna z těchto dvou věcí. Buď to bylo obvinění z vraždy, nebo to bylo — nu, čistě citové hnutí. Ona je žena, kterou miloval a on umírá. Teď, když všechno uvážíme, jako co — z toho dvojího — to znělo?“

Poirot vzdychl, pohnul se, zavřel oči, zas je otevřel a rozpřáhl ruce v žertovné rozmrzelosti:

„Jeho hlas byl naléhavý — to je všechno, co mohu říct — naléhavý. Nezdálo se mi to ani obviňující, ani citové — ale naléhavé, ano! A jedním jsem si jist. Plně ovládal své schopnosti. Mluvil — ano, mluvil jako lékař — lékař, který má, řekněme, před sebou naléhavý případ — třeba pacienta, který je v nebezpečí, že vykrvácí.“ Poirot pokrčil rameny. „Víc pro vás nemohu udělat.“

„Lékařsky, eh?“ vzdychl inspektor. „Ano, to je třetí způsob, jak to brát. Byl postřelen, cítil, že umírá, a chtěl něco rychle zařídit. A jestliže, jak říká lady Angkatellová, byla slečna Savernaková první osoba, kterou spatřil, když otevřel oči, pak by se obrátil na ni. Přesto to není příliš uspokojivé.“

„Na tom případě není uspokojivého nic,“ hořce podotkl Poirot.

Vražedná scéna sestavená k oklamání Hercula Poirota — a oklamala ho! Ne, to není uspokojivé.

Inspektor Grange pohlédl z okna.

„Haló, tady je Clark, můj seržant. Vypadá, jako by na něco přišel. Vyslýchá služebnictvo. Je to hezký chlapík a umí to se ženskými.“

Seržant Clark vešel trochu udýchaně. Byl sám sebou zřejmě potěšen, ačkoliv tuto skutečnost zastíral zdvořilým úředním chováním.

„Myslí jsem, že bude lépe, když vám přijdu podat zprávu. Věděl jsem, kam jdete.“

Zaváhal, pohlédl pochybovačně na Poirota, jehož exotický cizí vzhled ho nedoporučoval jeho smyslu pro úřední mlčenlivost.

„Ven s tím, chlapče,“ zahlaholil Grange. „Nevšímej si toho, že tu je pan Poirot. Ten toho o takových případech už zapomněl víc, než se toho ty naučíš za léta.“

„Ano, pane. Je to tak, pane. Dostal jsem něco z toho děvčete z kuchyně —“

Grange mu skočil do řeči a vítězně se otočil na Poirota. „Co jsem vám říkal? Je vždycky nějaká naděje, když mají v kuchyni děvčata. Bůh nám pomoz, až se domácnosti zmenší tak, že si už nikdo nebude brát děvčata do kuchyně. Povídají, žvaní. Jsou na své místo přikovány kuchařem a vrchními sluhy, a tak je jen přirozené, že vy-

kládají o všem, co vědí, komukoliv, kdo je chce poslouchat. Pokračuj, Clarku.“

„Tak tohle říká to děvče, pane. Že v neděli odpoledne viděla Gudgeona, správce, jít přes halu s revolverem v ruce.“

„Gudgeona?“

„Ano, pane.“ Clark nahlédl do svého poznámkového bloku. „To jsou její vlastní slova: ‚Nevím, co dělat, ale myslím, že bych měla říct, co jsem ten den viděla. Viděla jsem pana Gudgeona; stál v hale s revolverem v ruce. Pan Gudgeon vypadal opravdu velmi divně.‘“

„Řekl bych,“ přerušil se Clark, „že část o tom divném vypadání je bezvýznamná. Pravděpodobně si to doplnila později. Ale myslel jsem, pane, že byste to měl hned vědět.“

Inspektor Grange povstal se zadostiučiněním muže, který se vrhá do práce, jež ho čeká, a je pevně odhodlán ji vykonat.

„Gudgeon? Musím si s panem Gudgeonem hned promluvit.“

(XX.)

KAPITOLA

Inspektor Grange seděl zase jednou v pracovně sira Henryho a pozoroval bezvýraznou tvář muže před sebou.

Gudgeon stále zachovával důstojnost.

„Je mi velmi líto, pane,“ opakoval. „Domnívám se, že jsem se o té příhodě měl zmínit, ale zapomněl jsem na to jako na smrt.“

Omluvně pohlédl z inspektora na sira Henryho.

„Bylo asi půl čtvrté, pamatuji-li se správně, pane. Procházel jsem halou, abych zjistil, nejsou-li tam nějaké dopisy k odeslání, a tu jsem na stole v hale spatřil revolver. Usoudil jsem, že je z pánovy sbírky, tak jsem jej sebral a zanesl sem. Na polici u krbu, kam patřil, byla mezera, tak jsem jej dal na jeho místo.“

„Ukažte mi to,“ žádal Grange.

Gudgeon vstal a přešel k polici, inspektor ho následoval.

„Byl to tento, pane.“ Gudgeon ukázal prstem na malou Mauserovu pistolu na konci řady. Byla to ráže ,25‘ — docela malá zbraň. Rozhodně to nebyla zbraň, kterou byl zastřelen John Christow.

Grange upřel na Gudgeona zrak.

„To je automatická pistole, ne revolver.“

Gudgeon zakašlal.

„Skutečně, pane? Obávám se, že se ve zbraních vůbec nevyznám. Použil jsem názvu revolver spíše namátkou, pane.“

„Ale jste si úplně jist, že to je ta zbraň, kterou jste našel v hale a přinesl sem?“

„Ach ano, pane, o tom nelze pochybovat.“

Grange ho zarazil, když vztahoval ruku.

„Nedotýkejte se toho, prosím. Musím se podívat, jestli jsou na ní otisky prstů, a zjistit, je-li nabitá.“

„Myslím, že není nabitá, pane. Ve sbírce sira Henryho není nic nabito. A co se týká otisků prstů, vyleštil jsem ji kapesníkem, než jsem ji dal na místo, pane, takže na ní budou pouze mé otisky.“

„Proč jste to udělal?“ vyjel ostře Grange.

Ale Gudgeon nepozbyl svého omluvného úsměvu.

„Zdálo se mi, že je zaprášen, pane.“

Dveře se otevřely a vešla lady Angkatellová. Usmála se na inspektora.

„Buďte vítán, pane inspektore. Co je to tu za rozruch s revolverem a Gudgeonem? To dítě v kuchyni se topí v slzách. Paní Medwayová ji plísnila — ale bylo ovšem správné, že to děvče řeklo, co vidělo, když myslila, že je to správné. Já sama jsem často zmatena — co je správné a co ne — víte, je to jednoduché, když správné je i příjemné a nesprávné je nepříjemné, protože pak je člověku jasno, co má dělat, ale jsem v rozpacích, když je tomu opačně — a myslím, pane inspektore, že každý musí udělat to, co sám pokládá za správné, ne? Co jste jim říkal o té pistoli, Gudgeone?“

Gudgeon odpověděl s uctivým důrazem:

„Pistole byla v hale, mylady, uprostřed stolu. Neměl jsem tušení, jak se tam dostala. Přinesl jsem ji sem a dal ji na místo. To jsem panu inspektorovi právě řekl a on to úplně chápe.“

Lady Angkatellová sklonila hlavu a jemně podotkla:

„To jste, Gudgeone, opravdu neměl říkat. Promluvím si s inspektorem sama.“

Gudgeon se mírně pohnul a lady Angkatellová velmi roztomile dodala:

„Chápu vaše důvody, Gudgeone. Vím, jak se vždycky snažíte uchránit nás starostí a nepříjemností.“ Laskavě ho propustila: „To je zatím všechno.“

Gudgeon zaváhal, zběžně pohlédl na sira Henryho a pak na inspektora a zamířil ke dveřím.

Grange udělal pohyb, jako by mu chtěl v odchodu zabránit, ale z jakéhosi důvodu, který si sám nemohl vysvětlit, nechal ruku zase klesnout. Gudgeon vyšel a zavřel dveře.

Lady Angkatellová usedla na židli a usmála se na oba muže. Rozhovořila se:

„Víte, je to od Henryho skutečně roztomilé. Tak feudální, rozumíte-li mi! Ano, feudální je pro to správné slovo.“

Grange byl zdrženlivý.

„Mám tomu rozumět tak, lady Angkatellová, že je vám o té věci něco známo?“

„Ovšem. Gudgeon to vůbec nenašel v hale. Našel to, když vydával vejce.“

„Vejce?“ zašeptal inspektor.

„Z košíku,“ vysvětlovala lady Angkatellová.

Zřejmě se jí zdálo, že vše je teď úplně jasné. Sir Henry jemně řekl:

„Musíš nám říct něco víc, má drahá. Pro inspektora Grange a pro mne je to stále ještě španělskou vesnicí.“

„Ach,“ lady Angkatellová se chystala k vysvětlení. „Víte, pistole byla v košíku, pod vejci.“

„Jaký košík a jaká vejce, lady Angkatellová?“

„Košík, který jsem si vzala do statku. Pistole byla v něm a pak jsem nandala vejce navrch na pistoli a úplně na to zapomněla. A když jsme našli chudáka Johna Christowa mrtvého u rybníka, byla to pro mne taková rána, že bych byla košík upustila a Gudgeon jej zachytil právě včas (pro vejce ovšem. Kdybych jej byla upustila, vejce by se byla rozbila). A vzal jej zpět do domu. A později jsem ho žádala, aby napsal na vejce datum — to vždycky dělávám — jinak jí někdy člověk čerstvější vejce dříve než starší — a on řekl, že už bylo

všechno zařízeno. Ted' si vzpomínám, že tím byl skoro vzrušen. A to mám na mysli, když říkám, že je feudální. Nalezl pistoli a vrátil ji sem — domnívám se, že proto, poněvadž policie byla v domě. Velmi pěkné a loyální — ale také úplně hloupé, protože vy ovšem chcete slyšet pravdu, vidíte, pane inspektore.“

Lady Angkatellová skončila se zářícím úsměvem.

„Mám v úmyslu dovědět se pravdu,“ inspektor Grange mluvil skoro přísně.

Lady Angkatellová vzdychla.

„Nezdá se vám, že se kvůli tomu nadělá příliš povyku? Myslím tím honěním lidí. Myslím, že ať už kdokoli Johna Christowa zabil, jistě to neměl v úmyslu — ne vážně, myslím. A byla-li to Gerda, jsem si jista, že to nechtěla udělat. Skutečně jsem překvapená, že se neminula — to by se u ní dalo očekávat. Ona je opravdu velmi milé a jemné stvoření. A když půjdete, zavřete ji a oběsíte, co se pak, proboha, stane s dětmi? Jestli Johna zastřelila, je jí toho už ted' strašlivě líto. Je to už tak dost zlé pro děti, že jim zastřelili otce — ale bude to pro ně nekonečně horší, když bude matka za to oběšená. Někdy si myslím, že vy, policisté, o těchto věcech neuvažujete.“

„Nezamýšlíme ted' nikoho zavřít, lady Angkatellová.“

„To je rozhodně rozumné. Vždycky jsem si myslela, inspektore, že jste velmi rozumný člověk.“

Zas ten půvabný, skoro oslnivý úsměv.

Inspektor Grange trochu zamhoulal. Nemohl si pomoci, ale rozhodně ji přerušil:

„Jak jste právě řekla, lady Angkatellová, snažíme se vypátrat pravdu. Vzala jste si pistoli odsud — která zbraň to byla, mimochodem?“

Lady Angkatellová pokynula hlavou k polici u krbu.

„Druhá od konce: Mauser ráže ,25'.“ Něco v technickém způsobu, jak se vyjádřila, Grange zaráželo. Nebyl by očekával od lady Angkatellové, již pokládal za nerozhodnou a trochu podivínskou, že popíše zbraň tak technicky přesně.

„Vzala jste si odtud pistoli a dala jste ji do košíku. Proč?“

„Věděla jsem, že se mě na to zeptáte,“ lady Angkatellové se v hlase ozýval nečekaný, skoro triumfující tón. „Ovšem, musí to mít

nějaký důvod. Nemyslíš, Henry?“ Obrátila se k manželovi. „Nemyslíš, že jsem k tomu musila mít nějaký důvod, že jsem si toho rána vzala pistoli?“

„To bych rozhodně řekl, má drahá,“ řekl sir Henry strnule.

„Člověk něco učiní,“ lady Angkatellová hleděla zamyšleně před sebe, „a pak si nemůže vzpomenout, proč to udělal. Ale myslím, že víte, inspektore, že to má vždycky nějaký důvod, jen kdyby na to člověk mohl přijít. Něco mě k tomu muselo přimět, že jsem si tu pistoli dala do košíku. Co myslíte, že to mohlo být?“

Grange ji pozoroval. Nedávala najevo rozpaky — jen dětskou horlivost. To ho zaráželo. Nesetkal se dosud s nikým podobným Lucy Angkatellové a nevěděl hned, co by měl udělat.

„Má žena,“ vysvětloval sir Henry, „je mimořádně zapomětlivá, inspektore.“

„Zdá se, pane,“ Grange to neřekl příliš mile.

„Proč myslíte, že jsem vzala tu zbraň?“ zeptala se ho znovu důvěrně lady Angkatellová.

„Nemám ani tušení, lady Angkatellová.“

„Přišla jsem sem,“ dumala. „Mluvila jsem se Simmonsovou o polštářích, a nejasně si vzpomínám, že jsem přešla ke krbu — a pomyslíla si, že potřebujeme nový pohrabáč —“

Inspektor Grange ji pozoroval. Otočila hlavu.

„A vzpomínám si, že jsem vzala mauserovku — je to taková malá zbraň, tak právě do ruky, měla jsem ji vždycky ráda — a vhodila jsem ji do košíku — právě jsem si ho přinesla ze zimní zahrady. Ale měla jsem v hlavě takový zmatek — Simmonsovou, víte, a vyplnění macešek — a doufala jsem, že paní Medwayová udělá opravdu krásného negra v županu —“

„Negra v županu?“ Inspektor ji musil přerušit.

„Čokoláda, víte, a vejce — a pak se to pokryje šlehanou smetanou. Takové moučníky mají cizinci po obědě rádi.“

„Nabila jste pistoli?“

Inspektor Grange mluvil tvrdě s pocitem člověka, který trhá pavučiny, jimiž je omotáván.

Doufal, že ji překvapí — snad i trochu postraší, ale lady Angkatellová jen s trochu zoufalou snahou uvažovala o otázce.

„Nevím. To je hloupé. Nemohu si vzpomenout. Ale myslím, že asi ano, že inspektore? Chci tím říct, k čemu by byla pistole, kdyby nebyla nabitá. Přála bych si, abych si přesně vzpomněla, o čem jsem v tu dobu přemýšlela.“

„Milá Lucy,“ řekl sir Henry. „Co tebe napadá nebo nenapadá, to přivádí v zoufalství každého, kdo tě zná.“

Něžně se na něho usmála.

„Snažím se, abych si vzpomněla, Henry. Člověk dělává tak zvláštní věci. Včera ráno jsem zvedla telefonní sluchátko a zjistila jsem, že na ně hledím s úplným úžasem. Nemohla jsem přijít na to, nač jsem ho chtěla.“

„Dá se předpokládat, že jste chtěla někomu volat,“ poznamenal chladně inspektor.

„Ne, je to hodně směšné, ale nechtěla jsem. Potom jsem si vzpomněla — napadlo mi, proč paní Mearsová, zahradníková žena, drží dítě tak divně na rukou, a zvedla jsem telefon, abych zkusila, víte, jak by člověk nemluvně choval, a přišla jsem ovšem na to, že to proto vypadalo divně, že paní Mearsová je levačka a dítě mělo hlavu obrácenou na opačnou stranu.“

Vítězoslavně pohlédla z jednoho muže na druhého.

Nu, pomyslel si inspektor, je možné, že existují takoví lidé jako ona.

Ale nebyl si tím příliš jist.

To všechno, uvědomoval si, může být utkáno ze lží. Kuchařka například výslovně vypověděla, že Gudgeon držel v ruce revolver. Ale z toho se nedá mnoho vyvozovat. To děvče o zbraních nic neví. Slyšela, že se mluví o revolveru v souvislosti se zločinem, a revolver nebo pistole — to jí bylo jedno.

Oba, Gudgeon i lady Angkatellová, označili Mauserovku pistoli, ale jejich výpověď se nedá nijak ověřit. Mohlo jít skutečně o ten chybějící revolver, Gudgeon jej držel a vrátil — ne do pracovny, ale lady Angkatellové. Služebnictvo je, jak se zdá, do té zatracené ženské úplně zblázněné.

Co kdyby ona Johna Christowa skutečně zabila? (Ale proč by to dělala? Nemohl na to přijít.) Stále by ji kryli a lhali pro ni? Měl nepohodlný pocit, že by to tak bylo.

A teď, ta její fantastická historka, že si nemůže vzpomenout — jistě si mohla vymyslet něco lepšího. A vypadala přitom tak přirozeně — ani trochu rozpačitě a poděšeně. Sakra, vnuká vám pocit, že mluví čistou pravdu.

Vstal.

„Až si na něco vzpomenete, snad mi to povíte, lady Angkatellová,“ řekl suše.

Odpověděla: „Ovšem že ano, inspektore. Někdy na to člověk na jednu přijde.“

Grange opustil pracovnu. V hale zasunul prst za límeček a přejel jím kolem krku. Zhluboka si oddychl.

„Měl pocit, že bloudí v lese. Potřeboval svou pěkně nacpanou starou dýmku, půllitr piva a pěkný řízek. Něco jistého a solidního.“

(XXI)

KAPITOLA

V pracovně poletovala lady Angkatellová sem tam a dotýkala se nejistě věcí ukazováčkem. Sir Henry seděl opřený v křesle a pozoroval ji.

„Proč jsi vzala tu pistoli, Lucy?“

Lady Angkatellová se vrátila k židli a půvabně usedla.

„Nejsem si tím plně jistá, Henry. Zdá se mi, že jsem měla nějaký nedefinovatelný pocit, že se něco stane.“

„Stane?“

„Ano. Víš, všude vyčnívají ty kořeny stromů,“ vysvětlovala neurčitě lady Angkatellová, „jen přes některý klopýtnout. Člověk mohl několikrát střelit do terče a nechat v revolveru jeden náboj — z neopatrnosti, ovšem — no, ale lidé jsou neopatrní. Víš, vždycky jsem si myslela, že nešťastná náhoda by byla nejjednodušší věc, jak něco takového udělat. Člověku by to bylo ovšem strašlivě líto a obviňoval by se...“

Zmlkla. Její manžel seděl úplně tiše a nespouštěl z ní oči. Prone-sl tichým starostlivým hlasem.

„Komu se měla přihodit ta — ta nešťastná náhoda?“ Lucy pootočila hlavu a udiveně na něho pohlédla. „Johnu Christowovi, samozřejmě.“

„Bože, Lucy —,“ zmlkl. Vážně pronesla.

„Ach, Henry. Měla jsem tak strašné obavy o Ainswick.“

„Vím. Je v tom Ainswick. Starala ses vždycky příliš mnoho o Ainswick, Lucy. Někdy si myslím, že to je jediná věc, na níž ti záleží.“

„Edvard a David jsou poslední — poslední z Angkatellů a jimi to všechno vymře.“

„Je to tak důležité, Lucy?“

„Ovšem, že ano: Ainswick!!!“

„Měla jsi být kluk, Lucy.“

Ale trochu se tomu usmál — protože si Lucy nemohl představit jinak než jako ženu.

„Všechno záleží na tom, zda se Edvard ožení — ale Edvard je tak paličatý — má stejnou hlavu jako můj otec. Doufala jsem, že překoná ten vztah k Henriettě a ožení se s nějakou milou dívkou — ale teď vidím, že to je beznadějně. Pak jsem myslela, že Henriettin poměr s Johnem bude mít obvyklý průběh — Johnovy poměry, jak si představuji, nebyly nikdy příliš trvalé. Ale všimla jsem si toho večera, jak se na ni díval. Jemu na ní opravdu záleželo. Cítila jsem, že kdyby byl John pryč, Henrietta by si Edvarda vzala. Není z lidí, kteří živí vzpomínky a žijí v minulosti. Tak vidíš, že všechno k tomu směřovalo — odstranit Johna Christowa.“

„Lucy. Snad jsi — co jsi udělala, Lucy?“

Lady Angkatellové znovu vstala. Vyňala z vázy dvě malé květiny.

„Drahoušku! Snad si ani na okamžik nemyslíš, že já jsem zastřelila Johna Christowa? Měla jsem ten bláznivý nápad o nešťastné náhodě. Ale víš, pak jsem si vzpomněla, že jsme sem Johna Christowa pozvali; bylo by to jiné, kdyby přišel sám od sebe. Člověk si nemůže pozvat hosta a pak nastrojít nešťastnou náhodu. Dokonce i Arabové dbají na pohostinství. Tak se už netrap, Henry.“

Stála a hleděla na něho se zářivým, okouzlejícím úsměvem. Těžce vydechl.

„Já mám o tebe vždycky starosti, Lucy.“

„To není třeba, drahoušku. A vidíš, všechno se skutečně obrátilo k dobrému. John byl odstraněn, aniž jsme k tomu nějak přispěli. To mi připomíná,“ lady Angkatellová se ponořila do vzpomínek, „toho člověka v Bombaji, který byl ke mně hrubý. Za tři dny nato ho přešla elektrika.“

Otevřela francouzské okno a vyšla do zahrady.

Sir Henry tiše seděl a sledoval očima její vysokou štíhlou postavu jdoucí dolů po pěšině. Vypadal staře a unaveně a jeho obličej byl obličej muže, který žije ve stálém strachu.

V kuchyni se uslzená Doris Emmotová krčila pod přísnými výčitkami pana Gudgeona. Paní Medwayová a slečna Simmonsová měly roli řeckého chóru.

„Sama vystoupit a předkládat takovým způsobem své názory — to může udělat jen nezkušené děvče.“

„Správně,“ přizvukovala paní Medwayová

„Když jste mě viděla s pistolí v ruce, bylo by bývalo správné přijít ke mně a říct: ‚Pane Gudgeone, byl byste tak laskav a vysvětlil byste mi to?‘“

„Anebo jste mohla přijít ke mně,“ doložila paní Medwayová. „Jsem vždycky ochotna poradit mladému děvčeti, které nezná svět, co dělat.“

„Co jste neměla udělat,“ Gudgeon byl přísný, „bylo jít to vykládat policistovi — a ještě k tomu jen seržantovi! Nikdy se nezaplétejte s policií víc, než je nutné. Je už tak dost nepříjemné mít je vůbec v domě.“

„Nevýslovně nepříjemné,“ bručela slečna Simmonsová. „Něco takového se mi nikdy předtím nepříhodovalo.“

„Všichni víme,“ pokračoval Gudgeon, „jaká je Její Milost. Nikdy mě nepřekvapí, co Její Milost učiní — ale policie Její Milost v tomto směru nezná a není zapotřebí, aby Její Milost byla obtěžována bláznivými otázkami a podezřením jen proto, že tu pobíhá se zbraněmi. Podobné věci ona dělá, ale policie má takové nápady, že hned vidí vraha a jiné nechutnosti. Její Milost je zapomnětlivá dáma, která by nezabila ani mouchu, ale nedá se popřít, že nechává věci na komických místech. Nikdy nezapomenu,“ dodal Gudgeon s citem, „jak

přinesla živého raka a položila ho na podnos na navštívenky v hale. A já už jsem něco viděl!“

„To se musilo stát, ještě když jsem tu nebyla,“ řekla zvědavě Simmonsová.

Paní Medwayová zarazila tyto vzpomínky pohledem na chybující Doris.

„Až někdy jindy. A teď, Doris, říkali jsme vám to jen pro vaše dobro. Je špatné zaplést se s policií, nezapomínejte na to. Teď byste se mohla dát do té zeleniny a dejte si větší pozor při přebírání fazolí než včera večer.“

Doris potáhla nosem.

„Ano, paní Medwayová,“ a odběhla k výlevce.

Paní Medwayová předvídala:

„Cítím, že mi paštika zítra nepůjde od ruky. Ten zítřejší hnusný výslech! Je mi zle vždycky, když si na to vzpomenu. Takového něco — a stane se to právě nám!“

(XXII)

KAPITOLA

Klika branky vrzla a Poirot pohlédl z okna ještě včas, aby zahlédl návštěvníka, který přicházel po cestičce k domu. Ihned poznal, kdo to je. Velmi se divil, co asi k němu přivádí Veroniku Crayovou.

Vnesla s sebou do místnosti jemnou vůni, vůni, kterou Poirot znal.

Měla na sobě tvídové šaty a sportovní boty jako Henrietta — ale, jak zjistil, velmi se od Henrietty lišila.

„Pane Poirote!“ Mluvila nadšeně a trochu pronikavě. „Teprve nyní jsem zjistila, kdo je mým sousedem. A tolik jsem si vás vždycky přála poznat.“

S úklonou stiskl podávanou ruku.

„Enchanté, madame.“

S úsměvem přijala jeho hold a odmítla nabízený čaj, kávu nebo cocktail.

„Ne, přišla jsem si s vámi jen promluvit. Vážně promluvit. Mám starosti.“

„Máte starosti? Je mi líto, že to slyším.“

Veronika usedla a vzdychla.

„Týká se to smrti Johna Christowa. Zítra je výslech. Víte o tom?“

„Ano, ano, vím.“

„A je to všechno tak neobvyklé —“ Odmlčela se. „Většina lidí by tomu skutečně neuvěřila. Ale myslím, že vy ano, protože trochu znáte lidské povahy.“

„Vím toho málo o lidských povahách,“ namítl Poirot.

„Byl u mne inspektor Grange. Vzal si do hlavy, že jsem se s Johnem hádala — v jednom směru je to ovšem pravda, ale ne tak, jak on myslí. Řekla jsem mu, že jsem Johna neviděla už patnáct let — a on mi prostě nevěří! Aleje to pravda, pane Poirote.“

„Je-li to pravda, lehce se to zjistí, proč byste se nad tím trápila?“

Oplatila mu úsměv velmi přátelsky.

„Doopravdy jsem se prostě neodvážila říct inspektorovi, co vlastně přihodilo. Je to tak fantastické, že by tomu určitě neuvěřil. Ale cítila jsem, že to musím někomu říct. Proto jsem jřišla k vám.“

Poirot klidně poznamenal: „To mi lichotí.“

Všiml si, že tuto poznámku brala jako samozřejmost. Pomyslel si, že to je žena velmi si jistá svým půvabem. Tak jistá, že by se někdy mohla dopustit omylu.

„Byli jsme s Johnem před patnácti lety zasnoubeni. Byl do mne velmi zamilován — tak, že mi to někdy nahánělo strach. Chtěl, abych se vzdala hraní — abych se vzdala vlastního způsobu myšlení a života. Choval se tak majetnický a poručnický, že jsem se s tím prostě nemohla smířit a zrušila jsem zasnoubení. Obávám se, že to velmi těžce nesl.“

Poirot diskrétně a s pochopením sykl.

„Neviděla jsem ho až zase v sobotu večer. Šel mě doprovodit domů. Řekla jsem inspektorovi, že jsme si povídali o starých časech — to je pravda. Ale bylo toho mnohem víc.“

„Ano?“

„John se zbláznil — úplně zbláznil. Chtěl opustit svou ženu a děti, chtěl, abych se dala rozvést se svým mužem a vzala si ho. Řekl, že na mne nikdy nezapomněl — že v okamžiku, kdy mě spatřil, se pro něho zastavil čas.“

Zavřela oči a polkla. Její tvář byla pod líčidlem velmi bledá.

Znovu rozevřela oči a skoro plaše se na Poirota usmála.

„Můžete uvěřit, že je takový cit možný?“ zeptala se.

„Myslím, že to je možné, ano.“

„Nikdy nezapomenout — čekat — plánovat — doufat. Zamílovat se celým srdcem a chtít nakonec dostat to, co si člověk umíní. Jsou takoví muži, pane Poirote?“

„Ano — i ženy.“

Tvrdě na něho pohlédla.

„Mluvila jsem o mužích — o Johnu Christowovi. Ano, tak to bylo. Nejdřív jsem protestovala, smála jsem se, nechtěla jsem ho brát vážně. Pak jsem mu řekla, že je blázen. Bylo už hodně pozdě, když odešel domů. Přeli jsme se a přeli. Zůstával stále — neoblomný.“

Znovu polkla.

„Proto jsem mu druhý den ráno poslala lístek. Nemohla jsem to tak nechat. Chtěla jsem, aby si uvědomil, že to, co chce, je — nemožné.“

„Bylo to nemožné?“

„Ovšem, že to bylo nemožné! Přišel sem. Nechtěl mě poslouchat. Trval na svém. Řekla jsem mu, že to nemá smysl, že ho nemiluji, že ho nenávidím...“ S těžkým povzdechem se odmlčela. „Byla jsem při tom hrubá. Tak jsme se rozešli ve zlém... A teď — je mrtvý.“

Viděl, jak svírala ruce a tiskla prsty, až vyvstávaly klouby. Měla dlouhé kruté ruce.

Silný cit, který jí zmítal, se přesunul na něho. Nebyla to lítost, bolest — ne, byl to hněv. Pomyslel si, že je to hněv oklamaného sobce.

„Nu, pane Poirote?“ Už zase kontrolovala svůj teď lichotivý hlas. „Co mohu dělat? Říct to, nebo si to nechat pro sebe? Stalo se to — ale těžko se tomu dá uvěřit.“

Poirot na ni dlouze, zkoumavě pohlédl. Nevěřil, že mu Veronika Crayová říká pravdu, a přesto v tom zněl jakýsi nepopíratelný nádech upřímnosti. Stalo se to, ale ne tak.

A náhle na to přišel. Byla to pravdivá historka, jenže obrácená. To ona nemohla na Johna Christowa zapomenout. Ona byla zklamána odmítnutím. A nyní, neschopna udržet v tichosti zuřivou zlost tygřice, oloupené o to, co pokládala za svou oprávněnou kořist, vymyslela si jinou verzi, která by uspokojila její zraněnou pýchu a nasýtila bolestivý hlad po muži, který unikl z dosahu jejích rukou, připravených chopit se ho. Je nemožné připustit, že ona, Veronika Crayová, by nemohla mít něco, co chce! Tak to všechno pozměnila.

Poirot nabral zhluboka dech.

„Kdyby to všechno mělo nějaký vztah ke smrti Johna Christowa, musila byste mluvit, ale nemá-li to — a nezdá se mi, že by to mělo — pak jste, myslím, oprávněna nechat si to pro sebe.“

Byl by rád věděl, zda ji tím zklamal. Představoval si, že v nynější náladě by chtěla svou historku vychrlit na tištěné strany novin. Přišla k němu — proč? Vyzkoušet svou povídku? Zjistit jeho reakci? Nebo použít ho — přimět ho, aby historku odevzdal dál?

Zklamala-li ji jeho mírná odpověď, nedala to najevo. Vstala a podala mu jednu ze svých dlouhých rukou s dobře upravenými nehty.

„Děkuji vám, pane Poirote. To, co říkáte, se zdá naprosto rozumné. Jsem tak ráda, že jsem k vám přišla. Cítila — cítila jsem, že to musím někomu povědět.“

„Budu vaši důvěru respektovat, madame.“ Když odešla, pootevřel okna. Měl smysl pro vůně. Veroničinou neměl rád. Byla drahá, ale příliš silná a přepjatá jako byla její osobnost.

Když odsunoval záclony, uvažoval, zda Veronika Crayová zabila Johna Christowa.

Že by ho byla chtěla zabít — tomu věřil. Měla by požitek při stisknutí spouště — blažilo by ji vidět ho vrávorat a padnout. Ale za mstivým hněvem se skrývalo něco chladného a chytrého, co odhadovalo možnosti — chladná, vypočítavá inteligence.

Ať si Veronika Crayová jakkoliv přála Johna Christowa zabít, pochyboval, že by na sebe vzala to riziko.

(XXIII)

KAPITOLA

Bylo po výsledku. Záležitost se řešila jen formálně, a ačkoliv na to byli předem upozorněni, skoro každého z nich to zlobilo. Na žádost policie odložili výsledky o čtrnáct dní.

Gerda přijela z Londýna s paní Pattersonovou v najatém daimleru. Měla na sobě černé šaty a neslušivý klobouk. Byla nervózní a zmatená.

Chystala se nastoupit do auta, ale zastavila se, když k ní přišla lady Angkatellová.

„Jak se máte, drahá Gerdo? Doufám, že nespíte příliš špatně. Myslím, že to proběhlo zcela dobře, jak jsme mohli doufat, vidíte? Je mi líto, že s námi nebudete na Hollow, ale chápu, jak by to bylo bolestivé.“

Paní Pattersonová vrhla na sestru vyčítavý pohled, že ji řádně nepředstavila, a vysvětlovala zvuchým hlasem:

„Byl to nápad slečny Collinsové — jet přímo sem a pak zpět. Je to ovšem drahé, ale myslely jsme si, že to stojí za to.“

„Ach, úplně souhlasím.“

Paní Pattersonová ztišila hlas:

„Vezmu Gerdu a děti hned s sebou do Bexhillu. Potřebují odpočinek a klid. Ti novináři! Nemáte ani tušení, co se jich rojí po Harley Street!“

Vynořil se mladý muž, ozvalo se cvaknutí kamery. Elsie Pattersonová vstřčila sestru do vozu a odjely.

Ostatní na okamžik zahlédli pod okrajem klobouku Gerdin obličej. Měl neurčitý, ztracený výraz přihlouplého dítěte.

Midge Hardcastlová si povzdychla: „Chudáček!“

Edvard se podrážděně ozval:

„Co všichni viděli na tom Christowovi! Ta ubohá žena vypadá, jako by měla zlomené srdce.“

„Byla mu naprosto oddaná,“ podotkla Midge.

„Ale proč? Byl to sobecký tvor, svým způsobem dobrý společník, ale —“ Zarazil se. Pak se zeptal:

„Co sis ty o něm myslila, Midge?“

„Já?“ Midge se zamyslela. Konečně pronesla slova, která ji samotnou překvapila: „Myslím, že jsem si ho vážila.“

„Vážila? Z jakého důvodu?“

„Nu, rozuměl svému povolání.“

„Myslíš jako lékař?“

„Ano.“

Na víc nebyl čas.

Henrietta pozvala Midge, že ji vezme svým vozem zpět do Londýna. Edvard se vracel na oběd do Hollow a pak společně s Davidem odjedou odpoledním vlakem. Obrátil se rozpačitě k Midge: „Šla bys se mnou někdy na oběd?“ A Midge odpověděla, že by to bylo velmi hezké, ale že by měla čas jen hodinu. Edvard se na ni mile usmál:

„To by byla mimořádná příležitost. Jsem si jist, že by to pocho-
pili.“

Pak se obrátil k Henriettě. „Zavolám tě, Henrietto.“

„Ano, Edvarde. Ale možná že budu nějakou dobu pryč.“

„Pryč?“

Vrhla na něho posměšný pohled.

„Léčit svůj žal. Nepředpokládáš snad, že budu sedět doma a vy-
spávat?“

Zvolna ze sebe vypravil: „Teď už ti nerozumím, Henrietto. Úplně ses změnila.“

Tahy jejího obličeje se zjemnily. Znenadání řekla: „Milý Edvarde,“ a lehce mu stiskla paži.

Pak se obrátila k Lucy Angkatellové. „Mohu se vrátit, když budu chtít, vid', Lucy?“

„Ovšem, drahoušku. A tak jako tak, za čtrnáct dní bude zase výslech.“

Henrietta odešla k autu, které parkovalo na náměstí. Její i Midgina zavazadla byla již uvnitř.

Nastoupily a vyjely. Vůz se vyšplhal na kopec a vyjel na cestu po hřebenu hor. Pod nimi se v chladu šedého podzimního dne trochu zachvívalo hnědé a zlaté listí.

Midge náhle pronesla: „Jsem ráda, že jsem pryč — i od Lucy. Je milá, ale přesto mi někdy nahání husí kůže.“

Henrietta napjatě hleděla do zpětného zrcátka nad volantem.

Věnovala se rozhovoru skoro nepozorně. „Lucy si umí zpestřit — dokonce i vraždu.“

„Víš, já jsem nikdy před tím o vraždě nepřemýšlela.“

„Proč bys měla? O takových věcech člověk nepřemýšlí. Je to slovo o šesti písmenech v křížovce anebo příjemné rozptýlení mezi prvou a poslední stránkou knihy. Ale skutečnost —“

Odmlčela se. Midge to za ni dokončila. „Je obtížná. To člověka děsí.“

„Tebe to nemusí děsit. Ty jsi mimo. Snad jediná z nás všech.“

„Teď jsme z toho již všichni venku. Už je to pryč.“

Henrietta zabručela: „Myslíš?“

Dívala se znovu do zpětného zrcátka. Náhle nohou sešlápla plyn. Vůz odpověděl. Pohlédla na měřič rychlosti. Jely osmdesátkou. Pak dosáhla ručička stovky.

Midge pohlédla se strany na Henriettin profil. Jet nezodpovědně — to Henriettě neodpovídalo. Jezdila ráda rychle, ale cesta vystavená větru těžko odůvodňovala tempo, které nasadila. Na Henriettiných rtech se vznášel zasmušilý úsměv.

„Ohlédni se, Midge. Vidiš ten vůz tam daleko vzadu?“

„Ano.“

„Je to Ventor 10.“

„Opravdu?“ Midge to nijak zvlášť nezajímalo,.

„Jsou to účelné vozíčky. Malá spotřeba benzínu, dobře si vedou, ale nejedou rychle.“

„Ano?“

Je to podivné, pomyslíla si Midge, jak se Henrietta dovedla vždycky nadchnout pro vozy a jejich výkon.

„Jak říkám, nejsou rychlé — ale tenhle vůz, Midge, dokázal udržet svou vzdálenost, přesto, že jsme jely stovkou.“

Midge k ní obrátila užaslý obličej.

„Chceš říct, že —“

Henrietta přikývla. „Policie má, myslím, zvláštní motory v na pohled obyčejných vozech.“

„Myslíš, že nás mají všechny stále pod dohledem?“

„Zdá se.“ Midge se zachvěla.

„Henrietto, můžeš pochopit, co znamená to s tou druhou zbraní?“

„No, vynechává to Gerdu. Ale mimoto se nezdá, že by to někam vedlo.“

„Ale je-li to jedna z Henryho zbraní —“

„Nevíme, zda je. Dosud ji nenašli, vzpomeň si.“

„Ne, to je pravda. Mohl to být docela dobře někdo zvenčí. Víš, Henrietto, koho bych podezřívala, že Johna zabil? Tu ženu.“

„Veroniku Crayovou?“

„Ano.“

Henrietta neřekla nic. Jela s očima pevně upřenýma na cestu před sebou.

„Myslíš, že to není možné?“ naléhala Midge.

„Možné ano,“ Henrietta odpovídala zvolna.

„Pak nemyslíš —“

„Není správné si něco myslet jen proto, že si to přeješ. Je to báječné řešení — všechny nás z toho vynechat.“

„Nás? Ale —“

„Jsme v tom — my všichni. I ty, milá Midge — přestože by bylo pro ně těžké, aby objevili nějaký motiv, proč bys Johna zabila. Ovšem že bych byla ráda, kdyby to byla Veronika. Nic by mi neudělalo takovou radost jako vidět, jaké by na lavici obžalovaných sehrála divadlo, jak by to nazvala Lucy!“

Midge po ní střelila očima.

„Řekni mi, Henrietto, budí to všechno v tobě pocit mstivosti?“

„Myslíš,“ Henrietta na okamžik zmlkla, „proto, že jsem milovala Johna?“

„Ano.“

Když mluvila, uvědomila si Midge trochu polekaně, že tato holá skutečnost byla poprvé vyjádřena slovy. Všichni to vzali na vědomí, Lucy, Henry, Midge, dokonce i Edvard, že Henrietta miluje Johna Christowa, ale kromě nějaké narážky to nikdy nikdo přímo neřekl.

Nastalo mlčení a zdálo se, že Henrietta uvažuje. Pak zádumčivě řekla:

„Nemohu ti vysvětlit, co cítím. Snad ani sama sebe neznám.“

Právě přejížděly Albert Bridge.

„Bude lépe, Midge, když se mnou zajedeš do ateliéru. Uděláme si čaj a do tvého doupěte tě zavezu až potom.“

Tady v Londýně už mizely poslední stopy odpoledního světla. Došly k ateliéru a Henrietta vsunula do dveří klíč. Vešla a rozsvítila.

„Je chladno. Měly bychom si zatopit v plynových kamnech. Ach, to je smůla — chtěla jsem si po cestě koupit nějaké zápalky.“

„Zapalovačem by to nešlo?“

„Můj nějak zlobí a stejně se tím plyn špatně zapaluje. Zaříd' se tu jako doma. Tady na rohu stává jeden slepý děda. Obvykle si u něho kupuji zápalky. Za chvíli jsem zpět.“

Když Midge zůstala o samotě, přecházela místností a prohlížela si Henriettino dílo. Budilo to v ní divný pocit, být s těmito tvory ze dřeva a bronzu sama v prázdném ateliéru. Viděla hlavu z bronzu, s vystouplými lícními kostmi a plochou čapkou — pravděpodobně voják ruské armády, a tam zase byla vzdušná stavbička z aluminia, která jí připadala jako pokroucená stuha a na dlouhou dobu ji zaujala. Tady spatřila ohromnou žábu z růžového granitu a vzadu v ateliéru objevila dřevěnou postavu téměř v životní velikosti.

Hleděla na to, když Henrietta otočila klíčem v zámku a udýchaně vešla.

Midge se obrátila.

„Co je to, Henrietto? Působí to děsivě.“

„To? To je Zbožňování. Půjde to před mezinárodní komisi.“

Midge se strnulým pohledem na sochu opakovala:

„Působí to děsivě.“

Henrietta poklekla, aby zatopila v plynových kamnech a přes rameno pohlédla na Midge.

„To, co říkáš, je zajímavé. Proč se ti zdá, že to působí děsivě?“

„Myslím, že to nemá obličej.“

„Správnější to vystihla, Midge.“

„Je to skutečně dobré, Henrietto.“ Henrietta nedbale odtušila: „Je to pěkný kousek hruškového dřeva.“

Povstala. Shodila na divan kabelu a kožešinu a na stůl mrštila dvěma krabičkami zápalek.

Midge byla zaražena výrazem její tváře — objevil se na ní náhle nevysvětlitelný výraz radosti.

„A teď čaj.“ V Henriettině hlase zněla táž zdravá radost, kterou Midge právě zpozorovala na její tváři.

Bylo to se vším tak v nesouladu, že to překvapovalo — ale Midge na to zapomněla, zaujatá proudem myšlenek, který v ní vytryskl při pohledu na dvě krabičky zápalek.

„Pamatuješ se na ty zápalky, co si Veronika Crayová odnesla?“

„Jak jí jich Lucy vnutila půl tuctu? Ano.“

„Objevil vůbec někdo, zda měla v té době doma zápalky?“

„Předpokládám, že to policie zjišťovala. Jsou velmi důkladní.“

Úsměv, který zvlínil Henriettiny rty, byl skoro vítězoslavný, Midge to uvádělo do rozpaků a zaráželo.

„Stála Henrietta vůbec o Johna?“ napadlo ji. „Měla o něj vůbec zájem? Jistě ne.“

A projela jí chladná hrůza, když si uvědomila: „Edvard nebude muset dlouho čekat.“

Je to od ní nelaskavé, že v ní tato myšlenka nevzbudila příznivější odezvu. Přece chce, aby byl Edvard šťastný? Bylo by to jiné, kdyby měla sama na Edvarda nějakou naději. Pro Edvarda bude vždycky jen „maličkou Midge“. Nic víc. Ale nikdy ženou, již by miloval.

Edvard, naneštěstí, je příliš poctivý. A takoví dobráci nakonec přece dostanou, co si přáli.

Edvard a Henrietta na Ainswicku... to je jediné zakončení.

Velmi jasně to vidí.

„Vzmuž se, Midge,“ protrhla Henrietta její zamyšlenost. „Nemusíš se tou vraždou tak zabývat. Což kdybychom se ještě zdržely a šly pak spolu někam na večeři?“

Midge namítla, že musí domů. Čeká tam na ni práce — psát dopisy. Nejlépe bude, když odejde hned, jak dopijí čaj.

„Tak dobrá. Zavezu tě tam.“

„Mohu si vzít taxi.“

„Nesmysl. Pojedeme mým vozem, když je tu.“

Počasí venku bylo vlhké. Když míjely konec Mews, Henrietta upozornila na vůz u chodníku.

„Ventor 10. Náš stín. Uvidíš, že pojede za námi.“

„To je strašné.“

„Myslíš? Mně je to úplně jedno.“

Henrietta před domem vysadila Midge, vrátila se na Mews a dala vůz do garáže.

Pak se zas odebrala do ateliéru.

Několik minut bezmyšlenkovitě stála a bubnovala prsty na řím-su krbu. Pak vzhlédla a prohodila sama pro sebe.

„A do práce. Lépe neztrácet čas.“

Svlékla si šaty a vzala pracovní plášť.

O půldruhé hodiny později narovнала záda a studovala svou práci. Na tvářích a ve vlasech měla kousky hlíny, ale spokojeně pozorovala svůj výtvar na podstavci.

Bylo to zhruba podobné koni. Nepravidelně ztvárněný kus hlíny. Spatřit takového koně plukovník jízdy, určitě by ho ranila mrtvice, tak se to lišilo od skutečného koně z masa a krve. Také Henriettiny lovecké předky by to rozčílilo. Ale byl to kůň — kůň neskutečný.

Henrietta by ráda věděla, co si tak asi pomyslí inspektor Grange, spatří-li to někdy, a ústa se jí rozšířila úsměvem, když si představila jeho obličej.

(XXIV)

KAPITOLA

Edvard Angkatell váhavě stál mezi davem lidí, spěchajících po Shaftesbury Avenue. Sbíral odvahu ke vstupu do obchodu se zlatým nápisem „Madam Alflege“.

Nějaký zvláštní instinkt mu bránil, aby Midge jednoduše zatelefonoval a pozval ji na oběd.

Ten úryvek rozhovoru na Hollow ho rozrušil — a hluboce se ho dotkl. Pokora a poddanství v Midgině hlase urážely jeho city. Ta živá, veselá a prostořeká Midge v takovém postavení, že by se ponižovala? A ona se zřejmě podrobovala hrubosti a drzosti na druhém konci drátu. To není správné. A pak, když ukázal svůj zájem, řekla mu do očí nechutnou pravdu, že člověk si musí místo udržet, protože je není snadno dostat a že udržet si je bývá mnohem obtížnější než práce samotná.

Až do té doby si Edvard neurčitě uvědomoval, že velké množství nynějších dívek má svá zaměstnání. Když o tom uvažoval, myslel, že zřejmě pracují proto, že se jim to líbí, budí to v nich pocit nezávislosti a dává to náplň jejich životu.

Skutečnost, že pracovní doba od devíti do šesti, s hodinovou polední přestávkou, nedovoluje děvčeti většinu zábav a zotavení, které mají bohatí, Edvardovi prostě unikla. Že Midge — leda že by obětovala svou polední přestávku — nemůže zajít do obrazárny, že nemůže jít na odpolední koncert, vyjet si za pěkného slunného dne z města, bezstarostně poobědvat v některé vzdálenější restauraci, ale musí své výlety do přírody odsunout na sobotu odpoledne nebo na neděli a zhltnout svůj oběd v přeplněném Lyonu nebo nějakém automatu, bylo pro něho nové a nepříjemné odhalení. Měl Midge velmi rád. Drobeček Midge — tak jí vždycky říkal. Příjížděla na prázdniny na Ainswick plaše, s široce rozevřenýma očima, nejprve trochu zamlklá, ale pak plna nadšení a náklonnosti.

Edvardův sklon k tomu, žít výlučně v minulosti a přijímat přítomnost pochybovačně, jako něco, co dosud není ustáleno, způsobil, že si dlouho neuvědomoval, že Midge je dospělý člověk, vydělávající si na živobytí.

Toho večera na Hollow, kdy vešel dovnitř zimničně rozechvělý podivnou a ničící srážkou s Henriettou, a Midge poklekla a rozdělávala oheň, si poprvé všiml, že Midge už není roztomilé dítě, ale žena. Byl to neradostný objev — na okamžik měl pocit, že něco ztratil — něco, co těsně souviselo s Ainswickem. A impulzivně vyslovil myšlenku, která z tohoto pocitu vznikla: „Škoda, že jsem tě neviděl častěji, Miste...“

Jak tak stál v měsíčním světle a hovořil s Henriettou, která k jeho úžasu už nebyla tím děvčetem, jež tak dlouho znal a miloval, pocítil náhle hrůzu a neuvědomoval si nový zmatek, když přemýšlel o své budoucnosti. Midge byla také částí Ainswicku — ne už malá Midge, ale odvážný dospělý člověk s trochu smutnýma očima, kterého vůbec neznal.

Od té doby ho to stále trá пило a nebránil se výčitkám svědomí, že nikdy nemyslel na Midgino štěstí a pohodlí. Pomyslení, jakou má u madame Alfregé nepříjemnou práci, jej sužovalo stále více a nakonec

se rozhodl, že se přesvědčí na vlastní oči, jaký ten její módní salón je.

S nedůvěrou pohlédl do výkladní skříně, na odpolední černé šaty se zlatým páskem, na nějaké výstřední krémové šaty a na večerní toaletu z krajky velmi nápadné barvy.

Edvard ženským šatům vůbec nerozuměl, ale instinktivně postřehl, že všechny tyto ukázky jsou poněkud křiklavé. Ne, napadlo ho, to místo jí není důstojné. Někdo — snad Lucy Angkatellová — s tím musí něco udělat.

S obtížemi přemohl svůj ostych, napřímil ramena, trochu shrbená, a vešel dovnitř.

Byl přímo ochromen rozpaky. U skříně s oděvy si dvě platinové blondýnky s pronikavými hlasy prohlížely za přítomnosti prodavačky vystavené šaty. V pozadí obchodu se jakási žena se širokýmnosem, rezavě obarvenými vlasy a nepříjemným hlasem přela se zavalitou a nerozhodnou zákaznicí o jakési změny na večerní toaletě. Z přilehlé místnůstky sem zazníval podrážděný ženský hlas.

„Strašné — úplně strašné — copak mi nemůžete zkusit něco jemného?“

Zaslechl jemný Midgin hlas — uctivý, přesvědčující hlas.

„Tento vínový model je skutečně velmi elegantní. A myslím, že by vám padl. Kdybyste si ho zkusila —“

„Nemám v úmyslu ztrácet čas zkoušením věcí, když na první pohled vidím, že za nic nestojí. Snažte se trochu. Rekla jsem vám, že červené nechci. Kdybyste jen dávala pozor, co se vám říká —“

Edvard zrudl až k uším. Doufal, že Midge hodí šaty té strašné ženské na hlavu. Místo toho zamumlala:

„Ještě se podívám. Předpokládám, milostivá paní, že o zelené byste neměla zájem. Nebo ty broskvové?“

„Strašné — úplně strašné. Ne, už nechci nic vidět. Zřejmě mám čas —“

V tu chvíli se madame Alfrege odpoutala od své zavalité zákaznice a s tázavým pohledem se přiblížila k Edvardovi.

Sebral odvahu.

„Je — mohl bych mluvit — jde zde slečna Hardcastlová?“

Madame Alflege pozdvihla obočí, ale vzala v úvahu Edvardovy šaty, jejichž střih ukazoval na Savile Row, a vynutila úsměv, jehož půvab byl neutěšenější, než by mohla být její špatná nálada.

Uvnitř kabinetu se podrážděný hlas stále přiosťoval.

„Bud’te opatrná! Vy jste nešikovná! Strhla jste mi z vlasů síťku.“

Midge rozechvěle odpovídala:

„Promiňte, milostivá paní.“

„Hloupě neohrabaná.“ Zdálo se, že se hlas uklidňuje. „Ne, udělám si to sama. Můj pásek, prosím.“

„Slečna Hardcastlová bude za okamžik volná,“ řekla madame Alflege. Její úsměv byl teď potměšilý.

Z kabinetu se vynořila žena s pískovými vlasy, zřejmě ve špatné náladě, s několika balíky, a vyšla na ulici. Midge, v přísně černých šatech, jí otevřela dveře. Byla bledá a nešťastná.

„Zašel jsem pro tebe, abys šla se mnou na oběd,“ začal Edvard bez úvodu.

Midge spěšně pohlédla na hodiny.

„Pracuji až do čtvrt na jednu,“ začala.

Bylo za pět minut čtvrt.

Madame Alflege se roztomile usmála.

„Chcete-li, slečno Hardcastlová, můžete odejít teď, když pro vás přítel zašel.“

Midge zabrumlala: „Ach, děkuji vám, madame Alflege,“ a k Edvardovi: „Budu hotová za minutku.“ Zmizela v pozadí obchodu.

Edvard, kterým silně zdůrazněná nárážka madame Alflege o příteli trhla, zůstal bezmocně stát a čekal.

Madame Alflege se právě chystala k čtverácké poznámce, když se otevřely dveře a vstoupila korpulentní žena s pekinským psíčkem. Smysl pro obchod madame Alflege přiměl, že nově příchozí vyšla vstříc.

Midge se objevila v plášti. Edvard ji vzal za loket a vyvedl ji z obchodu na ulici.

„Bože, tak tímhle se musíš zabývat? Slyšel jsem, jak s tebou ta hrozná ženská za závěsem mluvila. Jak to můžeš snést, Midge? Proč jí ty ztracené hadry nehodiš na hlavu?“

„Kdybych to udělala, ztratila bych zaměstnání.“

„Což nemáš chuť to po takové ženské hodit?“ Midge vyrazila hluboký vzdech.

„Samozřejmě, že mám. A někdy, zvlášť tak ke konci týdne v létě, když je horko, se bojím, že půjdu a ukážu každé, kde tesař nechal díru, místo ‚Ano, milostivá, Ne, milostivá — Podívám se, co by tu ještě bylo, milostivá paní‘.“

„Midge, drahá Midge, něčím takovým se nemůžeš zabývat.“

Midge se trochu nejistě usmála.

„Netvař se tak zklamaně, Edvarde. Proč jsi sem, proboha, chodil? Proč jsi nezavolał?“

„Chtěl jsem se na to sám podívat. Dělal mi to starosti.“ Odmlčel se a pak vybuchl: „Lucy by ani s myčkou nádobí nejednala tak, jak ta ženská mluvila s tebou. Takovou drzost a hrubost nemůžeš snášet. Bože, jak rád bych tě z toho všeho vzal dolů na Ainswick. Chtěl bych zavolat taxi, strčit tě dovnitř a vlakem ve 2.15 tě vzít domů.“

Midge se zastavila. Dosavadní svěžest ji opustila. Dopolední zkoušení šatů zákaznicím ji unavilo a madame se s ní hašteřila. Obrátila se na Edvarda s náhle vzpálým hněvem. „Nu, tak proč to neuděláš? Je tu spousta taxíků.“ Strnule na ni hleděl, zaražen její náhlou zuřivostí. Pokračovala, jak její hněv stoupal.

„Proč jsi sem chodil říkat takové věci? Ty to tak nemyslíš. Myslíš, že mi je příjemné, abys mi po takovém pekelném dopoledni připomínal, že existuje nějaký Ainswick? Myslíš, že jsem ti vděčná za to, že tu stojíš a žvaníš o tom, jak rád bys mě z toho všeho vytáhl? To je všechno roztomilé, ale neupřímné. Ani slovo z toho nemyslíš doopravdy. Nevíš, že bych upsala duši čertu, abych chytila vlak ve 2.15 na Ainswick a zbavila se všeho? Nemohu si dovolit na Ainswick ani pomyslet, rozumíš? Ty to myslíš dobře, Edvarde, ale jsi krutý! To jsou řeči, nic než řeči!“

Stáli proti sobě a brzdili čilý polední provoz na Shaftesbury Avenue. Ale vnímali jen jeden druhého. Edvard na ni hleděl jako člověk probuzený ze sna.

„Tak dobře, sakra. Pojedeš ve 2.15 na Ainswick!“

Zdvihl hůl a kývl na kolemjedoucí taxi. Zahnulo k chodníku. Edvard otevřel dveře a Midge úplně omámená vklouzla dovnitř. Edvard řekl šoférovi „Paddingtonské nádraží“ a usedl vedle ní.

Seděli beze slova. Midginy rty byly sevřeny, oči vzdorné a vzpurné. Edvard hleděl upřeně přímo před sebe.

Když čekali na křižovatce u Oxford Street na zelenou, ozvala se Midge protivně:

„Zdá se, že jsem tě vyprovokovala ke gestu.“

Edvard krátce podotkl:

„To nebylo gesto.“

Taxi s jekem znovu vyrazilo.

Teprve když v Edgware Road zahnulo vlevo ke Cambridge Terrace, Edvard se znovu vrátil do skutečnosti.

„Vlak v 2.15 nechytíme.“ Zaklepal šoférovi na sklo. „Jed'te do Berkeley.“

Midge chladně pronesla: „Proč bychom nemohli chytit vlak ve 2.15? Je teprve za pět minut půl druhé.“

Edvard se na ni usmál.

„Nemáš žádná zavazadla, Midge. Ani noční košili, ani kartáček na zuby nebo sportovní střevice. Ve 4.15 jede jiný, víš. Teď poobědváme a promluvíme si o tom.“

Midge vzdychla.

„To jsi celý ty, Edvarde. Brát to z praktické stránky. Impulsy tě nadlouho neovládnu, že ne? Nu co, byl to hezký sen.“

Vsunula ruku do jeho a pohlédla na něho se svým starým úsměvem.

„Mrzí mě, že jsem tam stála na chodníku a nadávala ti jako kočí. Ale víš, Edvarde, rozčiloval jsi mě.“

„Ano, to jistě.“

Šťastně vešli bok po boku do Berkeley. Dostali stůl u okna a Edvard objednal báječný oběd. Když dojedli slepici, Midge si povzdychla. „Budu muset běžet do obchodu. Už je čas.“

„Dnes si po obědě pěkně odpočineš, i kdybych se tam měl vrátit a skoupit polovinu šatů v krámě.“

„Jsi opravdu milý, Edvarde.“

Snědli Crepes Suzette a pak jim číšník přinesl kávu. Edvard si nabral lžičkou cukr a něžně se zeptal: „Ty máš Ainswick ráda, vid’?“

„Musíme mluvit o Ainswicu? Smířila jsem se s tím, že vlak ve 2.15 nestihneme, a je mi jasné, že o tom ve 4.15 se nedá uvažovat. — Ale nerozvířuj to.“ Edvard se usmál.

„Ne, nemám v úmyslu stihnout vlak ve 4.15. Ale navrhuji ti, abys přijela na Ainswick, Midge. Navrhuji ti, abys tam přišla navždy — totiž snesla-li bys mne.“

Pohlédla na něho přes okraj svého šálku. Pak se snažila o klid, šálek postavila. „Co tím vlastně myslíš, Edvarde?“

„Nabízím ti, aby sis mne vzala, Midge. Víím, že nebudím příliš romantické představy. Jsem těžkopádný a celkem k ničemu. Jen čtu knihy a potloukám se. Ale nejsem člověk, který by se příliš rozčiloval, známe se už dlouho a myslím, že samotný Ainswick by — nu, by to vyrovnal. Myslím, že bys byla na Ainswicu šťastná, Midge. Přijdeš?“ Midge se několikrát zachvěla, než řekla: „Ale myslila jsem — Henrietta —“, a zarazila se. Edvardův hlas byl vyrovnaný a nevzrušený.

„Ano, žádal jsem Henriettu třikrát o ruku. Pokaždé odmítla. Henrietta ví, co nechce.“

Nastalo ticho, až je přerušil Edvard:

„Tak co, Midginko?“

Midge k němu vzhlédla. Trochu se zajíkala.

„Je to tak zvláštní — nabídnout člověku plný talíř štěstí, tady, v Berkeley.“

Rozzářily se mu tváře. Na okamžik položil ruku na její.

„Plný talíř štěstí. Takový máš tedy vztah k Ainswicu. Mám takovou radost, Midge.“

Šťastně tam seděli. Edvard zaplatil účet a dal závratné spropitné. Lidé se z restaurace vytráceli.

Midge s námahou navrhla:

„Budeme muset jít. Myslím, že by bylo lépe, abych se vrátila k madame Alfregé. Konečně, vždyť mě platí. Nemohu jen tak utéct.“

„Ne. Myslím, že se tam budeš muset vrátit a rezignovat nebo dát výpověď, či jak tomu říkáte. Ovšem, pracovat už tam nepůjdeš. To

nechci. Ale nejprve bych myslel, že by bylo lépe zajít do některého obchodu na Bond Street, kde prodávají prsteny.“

„Prsteny?“

„To je zvykem, ne?“

Midge se zasmála.

Ve ztlumeném osvětlení klenotnického krámu Midge a Edvard prohlíželi řady blýskavých zásnubních prstenů a diskrétní prodavač je s pochopením pozoroval.

Edvard odložil sametovou podušku.

„Smaragdy ne.“

Henrietta v zelených večerních šatech — Henrietta ve večerní toaletě jako Číňanka...

Ne, smaragdy ne.

Midge zahnala bolestné píchnutí u srdce.

„Vyber mi,“ vyzvala Edvarda.

Zdvihl podušku, která ležela před nimi. Vyňal prsten s jedním diamantem. Kámen nebyl velký, ale měl nádherný odstín a krásně zářil.

„Ten se mi líbí.“

Midge přikývla. Zbožňovala na Edvardovi ten neomylný vkus. Navlékla si prsten a Edvard s prodavačem poodešli stranou.

Edvard napsal šek na tři sta čtyřicet dvě libry a s úsměvem se vrátil k Midge.

„Pojď a buď bezohledná k madame Alfrege.“

(XXV)

KAPITOLA

„Drahoušku, tys mě potěšil.“

Lady Angkatellová podala Edvardovi křehkou niku a druhou jemně objala Midge.

„Udělal jsi dobře, Edvarde, žes ji přiměl, aby odešla z toho hrozného obchodu, a přivezl ji rovnou sem. Ovšem, že tu zůstane a bude mít svatbu tady. Víte, do St. George jsou tři míle po cestě, ačkoliv lesem je to jen jedna míle, ale na svatbu se lesem nechodí. A

myslím, že budeme muset vzít vikáře — chudák, je vždycky na podzim tak nachlazený. Ten nynější kaplan má tak vysoký anglikánský hlas, dodalo by to obřadu na působivosti a také zbožnosti, chápete-li, co mám na mysli. Je těžko se soustředit, když někdo mluví nosem.“

To je obvyklé Lucyino uvítání, usoudila Midge. Chtělo se jí z toho současně smát a plakat.

„Velmi ráda bych měla svatbu tady.“

„Tak ujednáno, drahoušku. Navrhla bych šaty z bílého saténu a k tomu modlitební knížku ze slonoviny — ne kytici. A co družičky?“

„Ne, nechci nic hlučného. Jen docela tichou svatbu.“

„Vím, co myslíš, drahoušku, a možná máš pravdu. Na podzim mívají o svatbách skoro vždycky chryzantémy a podle mého názoru je to taková smuteční květina. A ať si dá člověk tolik práce, aby pečlivě vybral družičky, přece nakonec něco provedou. A skoro vždycky se vyskytne některá taková strašně upřímná, že pokazí všechn efekt a člověk nemůže nic dělat, protože to většinou bývá ženichova sestra. Ale ovšem,“ lady Angkatellová zazářila, „Edvard nemá sestry.“

„Zdá se, že ten bod svědčí v můj prospěch,“ usmál se Edvard.

„Ale skutečně, nejhorší při svatbě jsou děti,“ pokračovala lady Angkatellová a radostně sledovala běh svých myšlenek. „Každý říká: Jak jsou roztomilé!, ale ten strach, co člověk při tom zažije! Buď šlápnou na vlečku nebo se rozbřečí a skoro vždycky jim je špatně. Divím se, jak může jít nevěsta do kostela s klidnou myslí, když je tak nejistá, co se vlastně za ní děje.“

„Za mnou nemusí být vůbec nic,“ řekla Midge vesele. „Ani vlečka. Mohu se vdávat v kostýmu.“

„Ale ne, Midge. To bys byla jako vdova. Ne, v bílých saténových šatech, ale ne od madame Alfrege.“

„Určitě ne od madame Alfrege,“ souhlasil Edvard.

„Vezmu tě k Mireillovům.“

„Drahá Lucy, šaty od Mireillových si rozhodně nemohu dovolit.

„Nesmysl, Midge. Henry a já ti přichystáme výbavu, Henry tě ovšem povede do kostela. Doufám, že mu kalhoty nebudou příliš těsné v pase. Naposledy byl na svatbě před dvěma roky. Já si obleču —“

Lady Angkatellová se odmlčela a přimhouřila oči.

„Co, Lucy?“

„Ty šedomodré,“ ohlásila Lucy nadšeně.

„Předpokládám, Edvarde, že si vezmeš za svědka některého ze svých přátel, jinak by ovšem mohl přijít v úvahu David. Nemohu si pomoci, ale myslím, že pro Davida by to bylo dobré. Víte, získal by tím určitou důležitost a cítil by, že ho máme všichni rádi. A to je, myslím, pro Davida velmi důležité. Jistě to člověku bere odvahu, víte, cítit, že jste chytřejší a vzdělanější než druzí a přesto vás nemá nikdo o nic víc rád! Ale bylo by to ovšem riziko. Pravděpodobně by ztratil prsten nebo by ho v posledním okamžiku upustil. Předpokládám, že by to dělalo Edvardovi hodně starostí. Ale jinak by zas bylo hezké, mít zde tytéž lidi, jako jsme tu měli při vraždě.“

Posledních několik slov prohlásila lady Angkatellová úplně konverzačním tónem.

„Lady Angkatellová si pozvala letos na podzim několik přátel k vraždě,“ Midge si nemohla odpustit poznámku.

„Ano,“ zamyslela se Lucy. „Domnívám se, že by se to tak dalo navzat. Pozvání k střelbě. Víte, když o tom začnete přemýšlet, zjistíte, že to tak vlastně bylo.“

Midge se trochu otrásla.

„Nu, ale je to, chvála Bohu, za námi.“

„Vlastně to není skončeno — přelíčení bylo jen odročeno. A ten milý inspektor Grange tu má všude kolem dokola lidi, kteří se prodírají kaštanovým lesem a plaší bažanty. Vyskočí jak panáčky z krabičky na těch nejnemožnějších místech.“

„Co hledají?“ zeptal se Edvard. „Revolver, kterým byl Christow zastřelen?“

„Zdá se. Přišli dokonce do domu s oprávněním k prohlídce. Inspektor se moc omlouval a byl takový ostýchavý, ale řekla jsem mu ovšem, že nám to bude potěšením. Bylo to ohromně zajímavé. Hledali úplně všude. Chodila jsem s nimi po domě a upozornila jsem je na nějaké to místo, na něž by byli vůbec nepřišli. Ale nenašli nic. Bylo to velké zklamání. Chudák inspektor Grange hubne a stále a stále si popotahuje knír. Jeho žena by mu měla vzhledem k jeho trampotám dávat nějakou zvlášť vydatnou stravu — ale mám takový neurčitý dojem, zeje to asi jedna z těch žen, které se starají víc o to,

aby měly opravdu krásně naleštěné linoleum, než aby uvažila něco skutečně dobrého. To mi připomíná, že se musím zajít podívat na paní Medwayovou. Je to směšné, jak služebnictvo nemůže snést policii. To syrové soufflé, co udělala včera večer, nebylo vůbec k jídlu. Na soufflé a paštice se vždycky ukáže, kdy je člověk vyveden z rovnováhy. Kdyby nebylo Gudgeona, který je drží všechny pohromadě, obávám se, že by polovina služebnictva odešla. Proč se nejdete hezky projít a pomoci policii hledat revolver?“

Hercule Poirot seděl na lavičce. Pohledem se toulal po kaštanovém porostu nad rybníčkem. Neměl pocit provinění, protože lady Angkatellová mu velmi roztomile dovolila, aby chodil, kde se mu zachce a v kteroukoliv dobu. Právě o její roztomilosti Hercule Poirot v této chvíli uvažoval.

Co chvíli zaslechl v lese nad sebou praskání větví nebo zahlédl postavu, mihající se kaštanovým porostem pod ním.

V tu chvíli přicházela po stezce směrem od aleje Henrietta. Když spatřila Poirota, na okamžik se zastavila, pak šla a posadila se vedle něho.

„Dobré jitro, pane Poirote. Právě jsem byla u vás, ale nebyl jste doma. Vypadáte jako olympský bůh. Dohlížíte na hon? Inspektor se zdá velmi čilý. Co hledají? Revolver?“

„Ano, slečno Savernaková.“

„Myslíte, že jej najdou?“

„Myslím, že ano. Řekl bych dokonce, že už brzy.“

Tázavě na něho pohlédla.

„Tušíte tedy, kde asi je?“

„Ne, ale myslím, že se brzy najde. Nastala doba, aby byl nalezen.“

„Vy mluvíte divně, pane Poirote!“

„Tady se dějí divné věci. Vrátila jste se z Londýna velmi brzy, mademoiselle.“

Obličej jí ztuhl. Krátce a hořce se zasmála.

„Vrah se vrací na místo činu? To je stará pověra, ne? Tak vy si myslíte, že já — že jsem to udělala? Vy mi nevěříte, když vám říkám, že bych nikoho — že bych nemohla nikoho zabít?“

Poirot hned neodpověděl. Po chvíli zamyšleně řekl:

„Od začátku se mi zdálo, že ten zločin byl buďto velmi jednoduchý — tak jednoduchý, že té jednoduchosti bylo těžko věřit (a jednoduchost, mademoiselle, může důkladně zmást), anebo byl nesmírně komplikovaný, že, řekněme, jsme se setkali s rozumem schopným intrik a s geniální vynalézavostí, takže vždycky, když se zdálo, že jsme narazili na pravdu, dostali jsme se na stopu, která odbíhala od pravdy a zavedla nás k bodu, který končil v prázdnu. Tato zdánlivá marnost a neustálý neúspěch nejsou přirozené — jsou uměle vytvořené, plánované. Nějaká velmi lstivá a geniální hlava nám hází klacky pod nohy, a s úspěchem.“

„A co to má společného se mnou?“ zeptala se Henrietta.

„Ta hlava, která hraje proti nám, je velmi tvořivá, mademoiselle.“

„Chápu. Tady nastupuji já.“

Seděla tiše s hořce sevřenými rty. Vytáhla z kapsy tužku a roztržitě malovala na bílé dřevo lavičky fantastický strom. Trochu se mračila.

Poirot ji pozoroval. Něco rozbouřilo klidnou hladinu jeho mysli. Odpoledne po zločinu stál v salóne lady Angkatellové a hleděl na bridžový záznam; nato ráno stál v pavilóně u lakovaného kovového stolku a pak vyslyšel Gudgeona.

Náhle řekl:

„To jste namalovala na svůj bridžový záznam — něco jako strom.“

„Ano.“ Náhle se zdálo, že Henrietta si je vědoma toho, co činí. Zasmála se. „To je Ygdrasil, pane Poirote.“

Vysvětlila mu původ Ygdrasilu.

„Když se rozptylujete (to je to slovo, ne?), malujete vždycky Ygdrasil?“

„Ano. Rozptylovat se je zábavné, že?“

„Tady na sedátku, v sobotu večer na bridžovém záznamu — v neděli dopoledne v pavilóně...“

Ruka držící tužku ztuhla a zastavila se. Henrietta se bezstarostně a pobaveně otázala:

„V pavilóně?“

„Ano, tam na tom kulatém železném stolku.“

„Ach, to asi bylo — v sobotu odpoledne.“

„V sobotu odpoledne to nebylo. Když Gudgeon v neděli asi k polednímu nesl do pavilónu sklenky, nebylo na stole ještě nic. Ptal jsem se ho a je si tím úplně jist.“

„Tak to asi bylo,“ na okamžik zaváhala — „ovšem, v neděli odpoledne.“

Hercule Poirot neztrácel svůj milý úsměv a sklonil hlavu.

„Myslím, že ne. Grangeovi lidé byli v neděli celé odpoledne u rybníka, fotografovali mrtvolu a lovíli revolver z vody. Až do setmění se nevzdálili. Byli by viděli každého, kdo by šel do pavilónu.“

Henrietta znovu zapřemýšlela:

„Už si vzpomínám. Šla jsem kolem pozdě večer — po večeři.“

Poirot na ni ostře vyjel:

„Člověk se ve tmě nerozptyluje, slečno Savernaková. Vy říkáte, že jste šla v noci do pavilónu, stála u stolu a malovala strom, aniž byste viděla na to, co malujete?“

Henrietta klidně odpovíděla:

„Mluvím pravdu. Ovšem, vy mi nevěříte. Máte své vlastní názory. Mimochodem, jaký je váš názor na mě?“

„Domnívám se, že jste byla v pavilónu v neděli po poledni, když tam Gudgeon přinesl sklenice. Ze jste stála u stolu a pozorovala někoho nebo čekala na někoho a mimoděk vytáhla tužku a malovala Ygdrasil, aniž jste si uvědomovala, co děláte.“

„V neděli jsem nebyla v pavilónu. Seděla jsem chvíli na terase, pak jsem vzala košík na květiny a šla jsem nahoru k jiřinovým záhonům. Nařezala jsem nějaké květy a přivázala jiné, protože padaly. Pak, právě v jednu hodinu, jsem šla k rybníku. Už jsem to probrala celé s inspektorem Grangem. Nepřiblížila jsem se k rybníku až do jedné hodiny, až do té doby, co byl John zastřelen.“

„To je vaše verze,“ poznamenal Hercule Poirot. „Ale Ygdrasil, mademoiselle, svědčí proti vám.“

„Byla jsem v pavilónu a zastřelila jsem Johna, to chcete říct?“

„Byla jste tam a zastřelila jste doktora Christowa nebo jste tam byla a viděla jste, kdo zastřelil doktora Christowa — nebo tam byl

někdo jiný, kdo věděl o Ygdrasilu a sám to tam namaloval, aby svrhl podezření na vás.“

Henrietta vstala. Obrátila se k němu se vztyčenou hlavou.

„Stále si myslíte, že jsem Johna Christowa zastřelila. Myslíte, že můžete dokázat, že jsem ho zastřelila. Ale řeknu vám něco. Nikdy to nedokážete. Nikdy!“

„Myslíte, že jste chytřejší než já?“

„Nikdy to nedokážete,“ opakovala Henrietta. Obrátila se a odešla dolů křivolakou stezkou, která vedla ke koupališti.

(XXVI)

KAPITOLA

Grange si přišel na Resthaven vypít s Herculem Poirotem šálek čaje. Čaj byl takový, jak se už předem obával — vyloženě slabý a ještě k tomu čínský.

Ti cizinci neumějí udělat čaj, pomyslnil si Grange. A nenaučíte je to. Ale příliš mu to nevadilo. Byl v tak pesimistické náladě, že když ho víc věcí neuspokojovalo, dodávalo mu to jakéhosi pocitu zadosti-
učinění.

Nahlas řekl: „Pozitří je to odročené přelíčení, a kam jsme se dostali? Vůbec nikam. K čertu, ta zbraň musí někde být! To dělá ten sakramentský kraj — samé lesy. Bylo by třeba armády, aby je řádně prohledala. Je to jako když člověk hledá jehlu v kupě sena. Může být kdekoliv. Fakt je, že si to musíme přiznat — tu zbraň nikdy nenajdeme.“

„Najdete ji,“ ujišťoval důvěřivě Poirot.

„Nu, pokoušeli jsme se.“

„Najdete ji dříve či později. A řekl bych, že dříve. Ještě šálek čaje?“

„Nevadil by mi — ne, horkou vodu ne.“

„Není to příliš silné?“

Inspektor si byl vědom toho, že to přesně nevystihuje jeho názor.

Zachmuřile si usrkl bledého slámově zbarveného čaje.

„Já se z toho případu asi zblázním, pane Poirote — úplně zblázním! Nemohu se těm lidem dostat na kloub. Zdají se tak ochotní pomáhat — ale všechno, co řeknou, jak se zdá, odvádí člověka od kořene věci.“

„Odvádí?“ V Poirotových očích se objevil užaslý pohled. „Ano, chápu. Odvádí...“

Inspektor rozváděl své stížnosti.

„Vezměme teď tu zbraň. Christow byl zastřelen — podle úsudku lékaře — jednu nebo dvě minuty před vaším příchodem. Lady Angkatellová měla ten košík s vejci, slečna Savernaková měla košík plný uvadlých květů a Edvard Angkatell měl na sobě volný lovecký kabát s velkými kapsami, které byly plné nábojů. Kdokoliv z nich mohl revolver odnést s sebou. Nikde u rybníka nebyl. Moji lidé ho tam prohrabali tak, že to je úplně vyloučeno.“

Poirot přikývl a Grange pokrčoval:

„Gerda Christowová je z toho venku — ale kdo padá v úvahu? Když dojdou až sem, zdá se mi, že každá dosavadní stopa se ztrácí ve vzduchu.“

„Jejich výpovědi o tom, jak trávili dopoledne, jsou uspokojující?“

„Výpovědi jsou v pořádku. Slečna Savernaková zahradničila. Lady Angkatellová sbírala vejce. Edvard Angkatell a sir Henry byli střílet a před polednem se oddělili — sir Henry se vrátil domů a Edvard Angkatell sešel lesem dolů. Ten mládenec četl ve své ložnici. (Vybral si divné místo ke čtení za takového pěkného dne, ale je to druh člověka, který je nejraději doma a čte.) Slečna Hardcastlová odešla s knihou do ovocného sadu. Všechno zní velmi přirozeně a pravděpodobně a nemá význam to zkoumat. Kolem dvanácté přinesl Gudgeon do pavilónu podnos se sklenicemi. Nemůže říct, kde v té době jednotlivé osoby ze společnosti byly ani co dělaly. Víte, v jednom směru proti každému z nich něco svědčí.“

„Opravdu?“

„Ovšem nejnápadnější je Veronika Crayová. Pohádala se s Christowem, nenáviděla ho, bylo by pravděpodobné, že to udělala — ale nemohu objevit ani nejmenší puntík důkazu, že ho zastřelila. Nic nedokazuje, že by měla příležitost vzít si revolver ze sbírky sira

Henryho. Není nikdo, kdo by ji toho dne viděl jít k rybníku nebo odtamtud. A ten ztracený revolver teď určitě u sebe nemá.“

„Ach, vy jste se o tom přesvědčil?“

„Co myslíte? Zjištění důkazů by mě opravňovalo k úřední prohlídce, ale nebylo toho třeba. Přijala to velmi roztomile. Nikde nebyl. Po odložení výsledku jsme slečnu Crayovou a slečnu Savernakovou nespustili z dohledu; dali jsme je sledovat, abychom věděli, kam jdou a co dělají. Ve filmových ateliérech jsme měli člověka, který Veroniku pozoroval — ani známky, že by se tam nějak chtěla zbavit zbraně.“

„A Henrietta Savernaková?“

„Ani tam nic. Vrátila se přímo do Chelsea a od té doby jsme ji nespustili s očí. Revolver nebyl ani v ateliéru, ani jej neměla u sebe. Byla při tom hledání velmi milá — dokonce se zdálo, že ji to baví. Některé z jejích fantastických výtvorů našeho člověka úplně poděsily. Řekl, že ho to zničilo; jak prý lidé mohou dělat takové věci — sochy jako kus hroudý nebo abnormálně velké kusy mosaze a hliníku, zkroucené do fantastických tvarů, koně, v nichž byste koně nepoznal!“

Poirot trochu zpozorněl. „Říkáte koně?“

„Nu, nějakého koně. Může-li se to koněm nazvat. Když už někdo chce modelovat koně, proč nejde a nepodívá se, jak vypadá!“

„Koně,“ opakoval Poirot.

Grange otočil hlavu.

„Co vás na tom tak zajímá, pane Poirote? Nemohu na to přijít.“

„Spojitost představ. Psychologický bod.“

„Spojitost představ? Kůň a vůz. Houpací kůň? Postroj na koně. Ne, nepřijdu na to. Stejně za den nebo za dva slečna Savernaková sbalí věci a zas sem přijede. Víte o tom?“

„Ano, mluvil jsem s ní a viděl jsem ji na procházce v lese.“

„Je neklidná, ovšem. Měla skutečně s doktorem poměr, a to, jak řekl ‚Henrietto‘ když umíral, vypadá jako obvinění. Ale není to jasné, pane Poirote.“

„Ne.“ Poirot byl zamyšlený. „Není to dost určité.“

Grangeovi dělala další řeč značné obtíže.

„V tom ovzduší tady něco je — všechny nás to zaplétá! Jako by o tom všichni něco věděli. Tak lady Angkatellová — nebyla dosud schopná uvést patřičný důvod, proč si toho dne s sebou brala zbraň. Udělat něco tak bláznivého! — Někdy si myslím, že je opravdu blázen.“

Poirot mírně sklonil hlavu.

„Ne, ona není blázen.“

„Pak tu máme Edvarda Angkatella. Myslel jsem, že jsem něco zjistil. Lady Angkatellová řekla — ne, naznačila, že už léta miloval slečnu Savernakovou. Nu, to by byl pro něho motiv. A teď zjistíme, že je to to druhé děvče — slečna Hardcastlová — s níž se zasnoubil. Tak to obvinění proti němu vyznívá naprázdno.“

Poirot souhlasně zabručel.

„Pak je tu ten mladík,“ pokračoval inspektor „Lady Angkatellové o něm něco uklouzlo. Jeho matka, jak se zdá, zemřela v bláznici — trpěla stihomamem — myslela, že se proti ní všichni spikli, aby ji zabili. Chápete, co to může znamenat. Zdědil-li chlapec tento zvláštní chorobný sklon, mohl si nasadit do hlavy něco o doktoru Christowovi. Mohl si představovat, že doktor má v úmyslu ho zajistit. Ne, že by se Christow takovými případy zabýval. Silná reakce zažívacího traktu a jiné choroby — to zajímalo Christowa. Ale pokud byl ten chlapec trochu ťuknutý, mohl se domnívat, že tu je Christow proto, aby ho vzal pod dohled. Ten mládenec má neobvyklé způsoby — je nervózní jako kočka.“

Grange chvíli nešťastně seděl.

„Chápete, co chci říct. Všechno to jsou neurčitá podezření, která nikam nevedou.“

Poirot se znovu pohnul. Tiše si pobrukoval:

„Odvádějí — ne přivádějí. Pryč od, ne směrem k něčemu. Nikam, místo někam. Ano, ovšem, to musí být ono.“

Grange na něho užasle pohlédl:

„Všichni ti Angkatellové jsou divní. Někdy bych přísahal, že o tom vědí všechno.“

Poirot klidně přitakal.

„Ano, vědí.“

„Myslíte, že vědí všichni, kdo to udělal?“ zeptal se inspektor nedůvěřivě.

Poirot přikývl.

„Ano, vědí. Nějakou dobu jsem si to myslel. Teď jsem si úplně jist.“

„Chápu.“ Inspektorova tvář zpřísněla. „A tají to mezi sebou? Ale já je teď přemohu. Musím najít tu zbraň.“

Poirot si pomyslel, že to je inspektorova obvyklá písnička.

Grange nenávistně pokračoval:

„Vzdal bych se všeho, jen abych jim to mohl splatit.“

„Jim —?“

„Jim všem. Plést mne! Dávat mi falešné podněty! Zatajovat! Pomáhat mým lidem — pomáhat jim! Samé pavučiny a babí léto, nic faktického. Všechno, co chci, je dobrý solidní fakt.“

Hercule Poirot se zahleděl na okamžik z okna. Jeho zrak byl zaujat jakousi nepravidelností v symetrii pozemku.

„Chcete solidní fakt? En bien, jestliže se příliš nemýlím, je tady v křoví u brány jeden solidní fakt.“

Sešli dolů zahradou po stezce. Grange poklekl, odsunul stranou větvičky, až plně odhalil věc, která mezi ně byla zastrčená. Zhluboka vydechl, neboť se objevilo něco černého, kovového.

„Je to revolver.“

Na okamžik jeho zrak ulpěl podezíravě na Poirotovi.

„Ne, ne, příteli,“ řekl Poirot. „Já jsem doktora Christowa nezastřelil, ani jsem neschoval revolver do vlastního křoví.“

„Ovšem, že ne, pane Poirote. Promiňte. Nu, máme jej. Bude to asi ten, co se ztratil ze sbírky sira Henryho. O tom se přesvědčíme hned, jak zjistíme číslo. Pak uvidíme, je-li to zbraň, která zabila Christowa. Teď je to snadné.“

Vyňal hedvábný kapesník a nesmírně opatrně vytáhl zbraň z křoví.

„Chceme otisky prstů, to nás zdrží. Víte, mám pocit, že se karta konečně obrátila.“

„Dejte mi vědět.“

„Samozřejmě, pane Poirote. Zatelefonuji vám.“

Poirot byl dvakrát volán k telefonu. První hovor měl ještě téhož večera. Inspektor jásal.

„Jste to vy, pane Poirote? Tady máte výsledek. Je to opravdu ta zbraň! Zbraň, která se ztratila ze sbírky siru Henryho a kterou byl zastřelen John Christow! To je jisté. A jsou na tom pěkné otisky prstů: palec, ukazováček a část prostředníku. Neříkal jsem vám, že se naše štěstí obrací?“

„Už jste identifikoval otisky prstů?“

„Ještě ne. Určitě nepatří paní Christowové. Její jsme vzali. Podle velikosti se zdají být spíš mužské než ženské. Zítra dojdou na Hollow, abych získal od každého vzorek. A pak, pane Poirote, uvidíme, na čem jsme.“

„Jsem si tím jist,“ zdvořile poznamenal Poirot.

Druhý telefonní hovor přišel příštího dne a hlas, který mluvil, už nebyl jásavý; Grange mluvil nesmírně zasmušile:

„Chcete slyšet poslední novinku? Ty otisky prstů nepatří nikomu, kdo s tím případem nějak souvisí! Ano pane! Nepatří ani Edvardu Angkatellovi, ani Davidovi, ani siru Henrymu. Nepatří ani Gerdě Christowové, ani té Savernakové, ani naší Veronice, ani Její Milosti, ani té červonásé dívce. Nepatří ani služebné v kuchyni včetně ostatního služebnictva!“

Poirot projevoval soustrast. Smutný hlas inspektora Grange pokračoval:

„Tak to přece všechno vypadá, jako by to byla práce zvenčí. Je to někdo, kdo choval k doktoru Christowovi zášť a o němž nic nevíme. Někdo neviditelný a neslyšitelný, kdo vzal zbraň z pracovny a kdo po výstřelu odešel stezkou k aleji. Někdo, kdo ukryl zbraň k vám do křoví a pak se rozplynul ve vzduchu.“

„Chtěl byste mé otisky prstů, příteli?“

„Ani by mi to nevadilo! Zaráží mě, pane Poirote, že jste byl na místě, a vezme-li se to kolem dokola, jste nejpodzřelější osoba v celém případě!“

(XXVII)

KAPITOLA

Coroner si odkašlal a pohlédl vyčkávavě na předsedu soudu. Ten hleděl do papíru, který držel v ruce. Ohryzek mu rozčileně skákal nahoru a dolů. Zřetelně předčítal:

„Zjistili jsme, že zesnulý zemřel násilnou smrtí, zavražděn neznámou osobou nebo osobami.“

Poirot v rohu u zdi lehce pokývl hlavou.

Jiný rozsudek nebyl možný.

Angkatellovi se venku na chvíli zastavili, aby promluvili s Gerdou a její sestrou. Gerda měla na sobě tytéž černé šaty jako posledně. Její obličej měl týž omámený, nešťastný výraz. Tentokrát nepřijely v daimleru. „Vlakové spojení je opravdu velmi dobré,“ vysvětlovala Elsie Pattersonová. Rychlíkem do Waterloo a snadno mohou stihnout vlak do Bexhillu v 1 hod. 20 min.

Lady Angkatellová sevřela Gerdinu ruku.

„Musíte s námi zůstat ve styku, drahoušku. Někdy bychom snad spolu mohly poobědvat v Londýně? Předpokládám, že příležitostně přijedete nakupovat.“

„Já — já nevím,“ koktala Gerda.

Elsie Pattersonová poznamenala:

„Musíme si pospíšet na vlak, děvče,“ a Gerda se odvrátila s výrazem úlevy.

„Chudák Gerda,“ litovala ji Midge. „Jediná dobrá věc, kterou jí způsobila Johnova smrt, je, že se zbavila tvého odstrašujícího pohostinství.“

„To je od tebe nelaskavé, Midge. Nikdo by nemohl říct, že jsem se nesnažila.“

„Když se snažíš, Lucy, je to mnohem horší.“

„Nu, není to příjemný pocit, pomyslet si, že to už máme všechno za sebou?“ rozzářila se lady Angkatellová. „Ovšem, kromě ubohého inspektora Grange. Je mi ho tak líto. Myslíte, že by mu spravilo náladu, kdybych ho pozvala teď na oběd? Myslím jako přítele.“

„Neznepokojoval bych se tím, Lucy,“ podotkl sir Henry.

„Snad máš pravdu,“ zamyslela se lady Angkatellová. „Koroptve au choux a to lahodné soufflé, které paní Medwayová tak umí — to by vůbec nebyl oběd, který by inspektoru Grangeovi vyhovoval.“

„Tvé instinkty o jídle bývají vždycky spolehlivé, Lucy. Myslím, že bychom měli raději jít domů na ty koroptve. Zdá se, že budou báječné.“

„Nu, napadlo mě, že bychom to měli nějak oslavit. Není to báječné, jak se většinou všechno obrátí k dobrému?“

„A-a-no.“

„Vím, na co myslíš, Henry, ale nedělej si starosti. Dnes odpoledne na to dohlédnu.“

Lady Angkatellová se na něho usmála.

„Všechno je v pořádku, drahoušku. Jen to ukončit.“

Sir Henry na ni pochybovačně pohlédl.

Když dorazili na Hollow, Gudgeon vyšel a otevřel dvířka u auta.

„Všechno proběhlo velmi uspokojivě, Gudgeone,“ řekla mu lady Angkatellová. „Prosím, řekněte to paní Medwayové a ostatním. Vím, jak to pro vás všechny bylo nepříjemné, a ráda bych vám teď řekla, jak si sir Henry a já vážíme oddanosti, kterou jste všichni projevili.“

„Hluboce jsme s vámi cítili, mylady,“ podotkl Gudgeon.

„To je od Gudgeona velmi milé,“ vykládala Lucy, když procházela salónem, „ale úplně zbytečné. Já jsem se při tom všem skoro bavila — víš, bylo to tak odlišné od toho, na co je člověk zvyklý. Necítíš, Davide, že taková zkušenost rozšířila tvé znalosti? Je to jistě hodně odlišné od Cambridge.“

„Jsem v Oxfordu,“ poznamenal chladně David.

„To je tak anglické, nezdá se vám?“ vyjádřila se neurčitě lady Angkatellová a popošla k telefonu.

Zvedla sluchátko, držela je v ruce a pokračovala.

„Doufám, Davide, že k nám zase přijedeš. Je to tak těžké, není-liž pravda, poznávat lidi, když se stane vražda? A je úplně nemožné o něčem rozumně hovořit.“

„Děkuji vám,“ řekl David, „ale až se vrátím, pojedu do Athén — do britské školy.“

Lady Angkatellová se obrátila ke svému manželovi.

„Kdo je tam teď na vyslanectví? Ach ovšem, Hope — Remington. Ne, myslím, že by se Davidovi nelíbili. Jejich děvčata jsou tak strašlivě živá. Hrají hokej a kriket a tu komickou hru, při níž se hází míč do sítě.“

Odmlčela se a pohlédla na sluchátko.

„Co s tím chci vlastně dělat?“

„Pravděpodobně jsi chtěla někomu volat,“ pomáhal jí Edvard.

„To nemyslím.“ Položila je nazpět do vidlice. „Máš rád telefon, Davide?“

To jsou otázky, které může položit jen ona, pomyslel si David rozčileně. Jedna z těch, na něž se nemůže rozumně odpovědět. Chladně pronesl, že se domnívá, že jsou velmi užitečné.

„Myslíš jako strojky na maso nebo elastická obinadla? Stejně člověk —“

Odmlčela se, když se ve dveřích objevil Gudgeon a ohlašoval oběd.

„Máš rád koroptve?“ dotazovala se úzkostlivě lady Angkatellová Davida.

David potvrdil, že má koroptve rád.

„Někdy si opravdu myslím, že Lucy je trochu ťuknutá,“ říkala Midge Edvardovi, když vyšli z domu a vydali se k lesu.

Koroptve a soufflé byly báječné a proto, že už bylo po přelíčení, všechno se zdálo snazší.

Edvard se rozmýšlel:

„Myslím, že Lucy má skvělý rozum, který se sám sebou vyjadřuje. Míchá metafory — kladivo skáče z hřebíku na hřebík a nikdy se nestane, že by některý netrefila pěkně do hlavičky.“

„Ale stejně,“ Midge byla úplně vážná. „Lucy mě někdy děsí.“ S lehkým otřesem doložila: „Tady to místo mě už dávno děsilo.“

„Hollow?“

Edvard k ní obrátil užaslou tvář!

„Připomíná mi to trochu Ainswick. Není to ovšem skutečný —“

Midge ho přerušila:

„To je ono, Edvarde. Bojím se věcí, které nejsou opravdové. Chápej, nevíš, co je za nimi. Je to jako — ach, je to jako maska.“

„Nesmiš tak blouznit, Midginko.“

Byl to ten starý, shovívavý tón, jehož užíval již před lety. Měla to tenkrát ráda, ale teď ji to rušilo. Snažila se, aby si vyjasnila myšlenky — ukázala mu, že za tím, čemu říká blouznění, je tvar nejasně tušené skutečnosti.

„V Londýně jsem se toho zbavila, ale teď, když jsem se sem vrátila, mě to zase přepadá. Cítím, že každý ví, kdo zabil Johna Christowa. Že jediný člověk, který to neví — jsem já.“

Edvard se rozzlobil:

„Musíme přemýšlet a mluvit o Johnu Christowovi? Je mrtvý. Mrtvý!“

Položila ruku na Edvardovu paži: „Kdo ho zabil, Edvarde? Mysleli jsme, že Gerda — ale Gerda to nebyla. Tak kdo tedy? Řekni, co myslíš! Byl to někdo, o kom jsme nikdy neslyšeli?“

Rozzlobeně jí odpovídal:

„Všechno to bádání se mi zdá nesmyslné. Když na to nemůže policie přijít nebo nemůže získat dostatečný důkaz, bude celá ta věc nechána tak, jak je, a my budeme mít pokoj.“

„Ano, ale neznamená to vědět.“

„Proč bychom to chtěli vědět? Co má John Christow co dělat s námi?“

S námi, pomyslela si, s Edvardem a se mnou? Nic! Příjemné pomýšlení — ona a Edvard — dvojice. Ale přesto — ale přesto — ačkoli byl John Christow uložen do hrobu a kněz nad ním četl modlitby za zemřelé, přece nebyl pohřben dost hluboko. Je mrtvý a není... Ale John Christow není mrtvý, ač by si Edvard přál, aby byl. John Christow je stále zde na Hollow.

„Kam jdeme?“ zeptal se Edvard.

Něco v jeho hlase ji překvapilo.

„Pojďme nahoru na kopec, ano?“

„Když chceš.“

Z nějakého důvodu se mu nechtělo. Byla by ráda věděla, proč. Obvykle tudy rád chodíval. On a Henrietta tudy skoro vždycky... Její myšlenky uvázly. On a Henrietta! „Šel jsi tudy letos na podzim?“

Suše odpověděl:

„Sli jsme tudy s Henriettou ten první den odpoledne.“

Mlčky pokračovali v chůzi.

Nakonec došli na vršek a usedli na vyvrácený strom.

Midge si pomyslí: Asi tu spolu s Henriettou seděli. Točila kolem dokola prstenem. Diamant na ni vrhal chladné paprsky. („Smaragdy ne,“ řekl.)

Se zřejmou námahou ze sebe vypravila:

„Bude to hezké být zas o vánocích na Ainswicku.“

Zdálo se jí, že neslyší. Příliš se jí vzdálil.

Myslí na Henriettu a Johna Christowa, napadlo ji.

Když tu seděli, řekl asi něco Henriettě, nebo ona řekla něco jemu. Henrietta snad ví, co nechce, ale on jí stále patří. A vždycky bude Henriettě náležet...

Zachvátila ji bolest. Bublina šťastného světa, v němž minulý týden žila, se zachvěla a praskla.

Nemohu tak žít, říkala si, aby stále myslel na Henriettu. Nemohu tomu čelit. Nemohu to snést.

Vítr zachvěl korunami stromů — listí teď rychle padalo — už nezbyl ani jediný zlatý lístek — samé hnědé. „Edvarde!“

Naléhavost jejího hlasu ho vymanila ze zamyšlení. Otočil hlavu.

„Ano?“

„Je mi líto, Edvarde.“ Rty se jí chvěly, ale snažila se udržet si klidný a kontrolovatelný hlas. „Musím ti to říct. Nemá to význam. Nemohu si tě vzít. Nešlo by to, Edvarde.“

„Ale Midge — Ainswick jistě —“

Vskočila mu do řeči:

„Právě kvůli Ainswicku si tě nemohu vzít, Edvarde. Musíš — musíš to pochopit.“

Vzdychl. Dlouze a tiše. Znělo to jako ozvěna suchého listí, které jemně klouzalo z větví stromů.

„Chápu, co myslíš. Ano, domnívám se, že máš pravdu.“

„Bylo to od tebe krásné, žes mi to navrhl, krásné a milé. Ale nešlo by to, Edvarde. Nedělalo by to dobrotu.“

Měla slaboučkou naději, že se s ní snad bude přít, že se jí pokusí přemluvit, ale zdálo se, že o tom prostě přemýšlí právě tak jako ona. Zde, s příznakem Henrietty těsně u sebe, samozřejmě také vidí, že by to nešlo.

„Ne,“ opakoval její slova jako ozvěna, „něšlo by to.“

Sňala prsten a podávala mu ho.

Bude Edvarda stále milovat a Edvard zas Henriettu. Život je jen odporné peklo.

Trochu se zajímala.

„Je to hezký prsten, Edvarde.“

„Chtěl bych, aby sis jej nechala, Midge. Byl bych rád, kdybys jej nosila.“

Sklonila hlavu.

„To nemohu.“

S mírným humorem nadzdvihl koutky úst.

„Víš, že ho nedám žádné jiné.“

Všechno to bylo úplně přátelské. Nevěděl, nikdy se nedoví, co ona právě cítí. Šťěstí na talíři — talíř je rozbit a štěstí jí propadlo mezi prsty, nebo tam snad nikdy nebylo?

Toho odpoledne přijal Poirot svou třetí návštěvnici. Byla u něho Henrietta Savernaková a Veronika Crayová. Tentokrát přišla lady Angkatellová. Přišla po stezce, jako když se vznáší, a jako obvykle kolem sebe šířila dojem své nehmotnosti.

Otevřela a mezi dveřmi se na něho usmívala.

„Přišla jsem se na vás podívat,“ ohlásila.

Tak by mohla víla projevit svou přízeň pouhému smrtelníku.

„Jsem nadšen, madame.“

Zavedl ji do obývacího pokoje. Posadila se na pohovku a znovu se usmála.

Hercule Poirot si myslel: „Je stará — má šedé vlasy — má na tvářích vrásky. Přesto má kouzlo — stále bude mít kouzlo...“

Lady Angkatellová ho mile oslovila:

„Chtěla bych, abyste pro mne něco udělal.“

„Ano, lady Angkatellová?“

„Začnu s tím, že si s vámi musím promluvit — o Johnu Christowovi.“

„O doktoru Christowovi?“

„Ano. Zdá se mi, že jediné, co by bylo ještě třeba, je udělat nad celou tou záležitostí tečku. Rozumíte, co chci říct, vidíte?“

„Nejsem si jist, zda vím, co chcete říct, lady Angkatellová.“

Pohlédla na něho znovu s milým a oslnivým úsměvem a dotkla se dlouhou bílou rukou jeho kabátu.

„Drahý pane Poirote, vy to víte přesně. Policie bude muset pátrat po původci těch otisků prstů a nenajde ho a stejně bude muset nakonec celé té věci nechat. Ale, víte, obávám se, že vy toho nenecháte.“

„Ne, já toho nenechám.“

„To jsem si právě myslela. A proto jsem přišla. Vy chcete vědět pravdu, že?“

„Ovšem, že chci vědět pravdu.“

„Vidím, že jsem se nevyjádřila dost dobře. Pokouším se jen objevit, proč nechcete té věci nechat. Vám nejde o prestiž — nebo že byste chtěl dát vraha pověsit (je to takový nepříjemný druh smrti, vždycky se mi zdál tak nějak — středověký). Myslím, že to je jen proto, že chcete vědět... Víte, co myslím, vidíte? Kdybyste znal pravdu — kdyby vám někdo řekl pravdu, myslím — myslím, že by vám to stačilo? Stačilo by vám to, pane Poirote?“

„Vy mi chcete říct pravdu, lady Angkatellová?“

Přikývla.

„Vy sama ji tedy znáte?“

„Ach, ano, věděla jsem to již dlouho. Ráda bych vám to řekla. A pak bychom mohli ujednat — nu, že to je všechno odbytá záležitost.“

Usmála se na něho.

„Je to smlouva, pane Poirote?“

Herculovi Poirotovi dalo hodně námahy, aby řekl:

„Ne, madame, to není smlouva.“

Přál si — velmi si přál celé té věci nechat, prostě proto, že ho o to lady Angkatellová žádala.

Seděla chvíli nepohnutě. Pak pozdvihla obočí.

„Ráda bych věděla — ráda bych věděla, zda skutečně víte, co činíte.“

(XXVIII)

KAPITOLA

Midge ležela potmě na lůžku, spánek ji míjel. Chvillemi se neklidně obracela.

Zaslechla vrznutí dveří a na chodbě kroky míjející její dveře.

Byly to Edvardovy dveře a kroky.

Rozsvítila lampičku na nočním stolku a pohlédla na hodiny vedle lampy.

Bylo za deset minut tři.

Je to divné: V tuhle ranní hodinu jde Edvard kolem jejích dveří a po schodech dolů.

Sli všichni spát časně — v půl jedenácté. Ona však neusnula, ležela na lůžku s pálicíma očima a smutným, bolestným zoufalstvím, které ji stravovalo.

Slyšela zdola bití hodin — slyšela houkat sovy venku za oknem. Cítila depresi, která dosáhla svého vyvrcholení ve dvě hodiny ráno. „Nemohu to snést — nemohu to snést. Přejde zítřek — další den. Snášet to den za dnem!“

Vypudila se sama z Ainswicu — od vší té krásy a půvabu Ainswicu, který mohl být jejím majetkem.

Ale je lepší vyhnanství, osamělost a jednotvárný a nezajímavý život než život s Edvardem a Henriettiným příznakem. Až do toho okamžiku v lese nevěděla, že je schopná tak horké žárlivosti.

A konečně, Edvard jí nikdy neřekl, že ji miluje. Je to jen náklonnost a laskavost, nikdy nic jiného nepředstíral. Přijala to vymezení až do té doby, než si uvědomila, že by to znamenalo těsné spojení s Edvardem, v jehož duši a srdci se usadila jako trvalý host — Henrietta, a poznala, že Edvardova náklonnost ji nestačí.

Edvard šel kolem jejích dveří po schodech dolů.

To je divné — velmi divné. Kam mohl jít?

Vzrůstaly v ní starosti. Bylo v tom něco z těch obav, které ji v poslední době na Hollow přepadaly. Co dělal Edvard tak časné ráno dole? Šel ven?

Nakonec už nevydržela nečinně ležet. Vstala, přehodila si župan a do ruky vzala kapesní elektrickou svítilnu. Otevřela dveře a vyšla do chodby.

Byla úplná tma, světla nebyla rozsvícena. Midge zabočila vlevo a zastavila se u ohbí schodiště. Dole byla také všude tma. Seběhla dolů po schodech a po chvilkovém váhání rozsvítila světla v hale. Všude vládlo ticho. Dveře do domu byly zavřeny a zamčeny. Tak tedy Edvard ven nešel! Kde by mohl být?

A náhle vztyčila hlavu a vdechla.

Ucítila závan, velmi slaboučký závan plynu!

Dveře ke kuchyňskému traktu byly trochu pootevřené. Prošla jimi — z otevřených dveří kuchyně zářilo světlo. Zápach plynu byl mnohem silnější.

Midge proběhla předsíní ke kuchyni. Edvard ležel na zemi s hlavou v plynových kamínkách, která měla naplno puštěný plyn.

Midge byla hbité a praktické děvče. Jejím prvním činem bylo skočit a rozevřít okenice. Nešlo jí to a tak si kolem ruky ovinula utěrku a rozbila okno. Pak zadržela dech, sehnula se, Vytáhla Edvarda z plynových kamen a zavřela plyn.

Omdlel a podivně dýchal, ale věděla, že ještě nemůže být dlouho v bezvědomí. Musel do něho upadnout teprve teď. Průvan vzniklý otevřením okna a dveří rozháněl rychle zápach plynu. Midge dovedla Edvarda blíž k oknu, kde vzduch víc proudil. Posadila se na zem a sevřela ho ve svých mladých silných pažích.

Volala ho jménem, nejprve jemně, pak se vzrůstajícím zoufalstvím.

„Edvarde, Edvarde, Edvarde, Edvarde...“

Zachvěl se, zaúpěl, rozevřel oči a pohlédl na ni.

Slabě vydychl: „Plynová kamna“ a otočil k nim hlavu.

„Já vím, drahoušku, ale proč — proč?“

Chvěl se, ruce měl chladné a jako bez života.

„Midge?“

V jeho hlase se prolínalo užaslé překvapení s radostí.

„Slyšela jsem tě jít kolem svých dveří. Nevěděla jsem... Sešla jsem dolů.“

Vzdychl, dlouze vzdychl jakoby z velké dálky,

„Byl to nejlepší způsob, jak všemu uniknout.“ A pak, nevysvětlitelně, než si mohla vzpomenout na Lucyiny řeči večer po tragedii, dodal: „Novinky ze světa.“

„Ale, Edvarde, proč — proč?“

Vzhlédl k ní; prázdnota a temný chlad jeho strnulého pohledu ji postrašily.

„Protože teď vím, že jsem nikdy nebyl k ničemu. Vždycky bez úspěchu. Vždycky bezvýznamný. Takoví lidé jako John Christow dělají velké věci. Dosáhnou jich a ženy je zbožňují. Já nejsem nic — nejsem ani pořádně živý. Zdědil jsem Ainswick a mám dost, abych byl živ — jinak bych zašel. Nedosáhnou žádné kariéry — ani jako spisovatel nejsem k ničemu. Henrietta mě nechtěla. Nikdo mě nechce. Tenkrát — v Berkeley — jsem myslel — ale to je totéž. Ani ty bys nemohla mít zájem, Midge. Ani kvůli Ainswicku bys mne nemohla přijmout.“

Překotně ze sebe vychrlila:

„Drahousku, drahousku, ty mi nerozumíš. Udělala jsem to proto, že Henrietta — protože jsem myslela, že Henriettu stále miluješ.“

„Henrietta?“ mumlal neurčitě, jako by mluvil k někomu nekonečně vzdálenému. „Ano, velmi jsem ji miloval.“

A z ještě větší dálky slyšela jeho šepot: „Je mi tak zima.“

„Edvarde — miláčku.“

Sevřela ho pevněji v náručí. Usmál se na ni.

„Jsi tak teplá, Midge — tak teploučká.“

Ano, pomyslela si, to je zoufalství. Něco mrazivého — něco nekonečně chladného a osamělého. Až do nynějška nikdy nechápala, že zoufalství je něco studeného. Myslela na to jako na něco žhavého a vášnivého, něco silného, kdy v člověku vře krev. Ale takové to není. Toto je zoufalství — tato naprostá tma chladu a opuštěnosti. A hřích zoufalství, o němž kází kněží, je studený hřích, hřích, kdy se člověk sám odřízne od tepla a vztahu k lidskému životu.

Edvard znovu promluvil: „Tys tak teplá, Midge.“ A ona si náhle s radostnou pyšnou důvěřivostí pomyslela: „Ale to on přece chce — to mu mohu dát já!“ Všichni ti Angkatellové byli chladní. I Henrietta měla ve svém chování něco takového — nádech chladu angkatellské krve. Ať je Edvardova láska k Henriettě jeho nedotknutelným nesku-

tečným snem! On ve skutečnosti potřebuje teplo, stálost a jistotu. Na Ainswicku to bylo přátelství, láska a smích.

Edvard potřebuje, aby někdo v jeho srdci zažehl oheň — a k tomu jsem tu já, říkala si.

Edvard vzhlédl. Viděl nad sebou její skloněnou tvář, pokožku zružovělou vřelostí, laskavá ústa, spolehlivé oči a tmavé vlasy, které jí spadaly dozadu jako dvě křídla.

Viděl Henriettu vždycky jako obraz minulosti. Hledal a přál si vidět v dospělé ženě sedmnáctileté děvčátko, jež bylo jeho první láskou. Ale jak teď hleděl na Midge, měl podivný pocit, že vidí stále stejnou Midge. Viděl ji jako školačku s rozčuchanými vlasy spletenými do dvou copánků, viděl teď temné vlnící se vlasy, rámuující její tvář a dokonce si uměl představit, jaké ty vlasy budou, až zešedivějí.

Midge, cítil, je opravdová. To jedině opravdové, co jsem v životě poznal... Uvědomoval si její vřelost a sílu — temnou, určitou, plnou života, opravdovou! Midge je skála, na níž vybuduji svůj život...

Vydechl: „Miláčku, Midge, tolik tě miluji, nikdy mě už nepouštěj.“

Sklonila se k němu a ucítil teplo jejích rtů na svých, cítil, jak ho obklopuje její láska, chrání ho, a v smutné osamělosti, v níž tak dlouho žil, mu rozkvetlo štěstí.

Vtom se Midge rozechvěle zasmála: „Podívej, Edvarde, šváb se na nás přišel podívat. Není to milý šváb? Nikdy jsem si nepomyslela, že bych měla švába tak ráda!“

Zasněně dodala:

„Jak je život divný. Sedíme tu na podlaze v kuchyni, která je ještě cítit plynem, uprostřed švábů a zdá se nám, že jsme v sedmém nebi.“

Zašeptal stejně zasněně:

„Mohl bych tu zůstat navždy.“

„Raději půjdeme trochu spát. Jsou čtyři hodiny. Jak jen, probiha, vysvětlíme Lucy to rozbité okno?“

Naštěstí, řekla si Midge, je Lucy člověk, jemuž se dá všechno velmi snadno vysvětlit.

Midge, podle Lucyina vzoru, k ní v šest hodin ráno vběhla do pokoje.

Stručně jí načrtla situaci.

„Edvard sešel v noci dolů a strčil hlavu do plynových kamen. Naštěstí jsem ho slyšela a šla jsem za ním. Rozbila jsem okno, protože jsem je nemohla dost rychle otevřít.“

Midge musila připustit, že Lucy je báječná.

Mile se usmála, aniž dala najevo překvapení.

„Drahá Midge, jsi vždycky tak praktická. Jsem přesvědčená, že budeš Edvardovi velkou posilou.“

Když Midge odešla, zůstala lady Angkatellová ležet a přemýšlela. Pak vstala a odebrala se do manželova pokoje, který tentokrát nebyl zamčen.

„Henry!“

„Ale, Lucinko! Vždyť ještě ani nesvítá.“

„Ne, ale poslouvej, Henry, je to důležité. Musím si dát zařídít kuchyň na elektřinu a odstranit ta plynová kamna.“

„Proč, vždyť snad docela dobře vyhovují, ne?“

„Ach ano. Ale vnukává to lidem divné myšlenky a každý by nebyl tak praktický jako Midge.“

Nepozorovatelně se vzdálila. Sir Henry zavřel oči a obrátil se. Náhle se s trhnutím probral z dřímoty.

„Zdalo se mi to,“ bručel si, „nebo tu Lucy skutečně byla a mluvila o plynových kamnech?“

Když byla lady Angkatellová venku na chodbě, zašla do koupelny a postavila na plyn kotlík s vodou. Věděla, že lidem někdy přijde k chuti časně ráno šálek čaje. Zapálila plyn, vrátila se na lůžko a spokojena se životem i sama se sebou položila hlavu do polštářů.

Edvard a Midge na Ainswicku — je po přelíčení. Zajde za panem Poirotem a znovu si s ním promluví. Je to milý človíček...

Vtom jí prolétla hlavou nová myšlenka. Posadila se.

„Ráda bych věděla,“ uvažovala, „zda na to pomyslela.“

Vstala z postele a rozběhla se po chodbě k Henriettinu pokoji, jako obvykle začínala se svými poznámkami dlouho před tím, než byla na doslech.

„— a tak mi najednou napadlo, děvče, žes to mohla přehlédnout.“

Henrietta ospale zabručela:

„Proboha, Lucy, ani ptáci ještě nejsou vzhůru.“

„Ach, já vím, je hodně brzy, ale zdá se mi, že to byla pěkně rozčilující noc — Edvard a plynová kamna a Midge a okno u kuchyně — a úvahy o tom, co říct panu Poirotovi a vůbec —“

„Je mi líto, Lucy, ale všechno, co říkáš, mi připadá jako zmatené blábolení. Nemůže to počkat?“

„Jde mi jen o pouzdro. Napadlo mi, že sis možná na to pouzdro vzpomněla.“

„Pouzdro?“ Henrietta se posadila na lůžku. Byla náhle úplně čilá. „Co je s pouzdem?“

„Ten Henryho revolver byl v pouzdru, víš. A pouzdro se nenašlo. A ovšem, že na to nikdo nepomyslí — ale na druhé straně by někdo mohl —“

Henrietta vyskočila z postele:

„Člověk vždycky na něco zapomene — oni to říkají. A je to pravda.“

Lady Angkatellová se vrátila do pokoje.

Ulehla a brzy tvrdě usnula.

Kotlík s vodou na plynu vřel a přetékal.

(XXIX)

KAPITOLA

Gerda se převalila k pelesti a posadila se na posteli. Hlava už tolik nebolela, ale byla ráda, že nešla s ostatními na výlet. Měla klid a bylo to skoro pohodlné být v domě na chvíli sama.

Elsie byla ovšem velmi laskavá — velmi laskavá — zvlášť zpočátku. Starali se o Gerdu, aby nevstávala, a nosili jí snídani do postele. Všichni ji nutili, aby seděla v nejpohodlnější lenošce, podepřeli jí nohy, nesměla dělat nic namáhavého.

Všichni ji kvůli Johnovi tak litovali. Vděčně se kryla v té ochranné temné mlze. Nechtěla myslet, cítit ani vzpomínat.

Ale nyní každým dnem cítila, že se to blíží — že bude muset začít znovu žít, rozhodnout se, co dělat a kde bydlet. Už i Elsie projevovala náznak netrpělivosti. „Ach Gerdo, nebuď tak pomalá!“

Bylo to stejné, jako to bývalo — kdysi, než přišel John a odvedl ji. Všichni ji pokládali za pomalou a hloupou. Nebyl tu nikdo, aby řekl jako John: „Já tě budu chránit.“

Hlava stále bolela a Gerda se rozhodla, že si udělá trochu čaje.

Sešla dolů do kuchyně a postavila na čaj. Voda už skoro vřela, když zaslechla zvonek u dveří.

Služebné měly ten den volno. Gerda šla ke dveřím a otevřela. Byla překvapená, když spatřila před domem Henriettino auto a jeho majitelku na prahu.

„Bože, Henrietta!“ vykřikla. Ustoupila o krok dozadu: „Pojďte dále. Sestra a děti nejsou bohužel doma, ale —“

Henrietta ji stručně přerušila.

„To je dobře. Jsem ráda. Přišla jsem jen za vámi. Poslyšte, Gerdo, co jste udělala s pouzdem?“

Gerda se zarazila. Oči měla náhle prázdné a nechápavé. „S pouzdem?“

Pak otevřela napravo v hale dveře.

„Pojďte raději dál. Obávám se, že tu je trochu prachu. Víte, neměli jsme dnes ráno mnoho času.“

Henrietta jí znovu naléhavě skočila do řeči.

„Poslyšte, Gerdo. Musíte mi to říct. Kromě toho pouzdra je všechno v pořádku — úplně bezpečné. Není tu nic, co by vás s tou záležitostí spojovalo. Našla jsem revolver v tom křoví u rybníčka, kam jste ho zastrčila. Skryla jsem jej na místě, kam byste neměla možnost jej dát — a jsou na něm otisky prstů, které nemohou nikdy identifikovat. Tak zbývá jen to pouzdro. Musím vědět, co jste s ním udělala?“

Odmlčela se a zoufale se modlila, aby Gerda reagovala rychle.

Neměla tušení, proč ji ovládal ten pocit životní naléhavosti, ale poháněl ji. Její vůz nikdo nesledoval — to si zajistila. Zamířila na londýnskou silnici, zastavila se v garáži a předstírala, že je na cestě do Londýna. Pak si to o něco dál namířila boční cestou, až se dostala na hlavní silnici vedoucí na jih k pobřeží.

Gerda na ni stále strnule hleděla. To je ta obtíž s Gerdou, říkala si Henrietta, že je tak pomalá.

„Gerdo, jestli to dosud máte u sebe, musíte mi to dát. Já se toho někde zbavím. Víte, to je teď jediná věc, která vás může uvádět do souvislosti s Johnovou smrtí. Máte to?“

Nastala pauza a pak Gerda zvolna sklonila hlavu.

„Nenapadlo vás, že je to šílenství nechat si to u sebe?“ Henrietta stěží tajila netrpělivost.

„Zapomněla jsem na to. Bylo to nahoře v mém pokoji.“

Pak dodala: „Když přišla do Harley Street policie, rozřezala jsem to na kusy a dala to do kabely, kde mám kůže na šití.“

„To bylo chytré.“

„Nejsem tak úplně hloupá, jak si všichni myslí.“

Vztáhla ruku ke krku a vzlykla: „John — John!“ Zlomil se jí hlas.

Henrietta ji uklidňovala: „Já vím, má drahá, já vím.“

„Ale nemůžete vědět... John nebyl — on nebyl —“ Stála němě a trochu pateticky. Náhle zdvihla oči k Henriettině tváři. „Všechno to byla lež — všechno. Všechno, co jsem si o něm myslela. Viděla jsem jeho obličej, když tu ženskou tenkrát večer doprovázel. Veronika Crayová. Věděla jsem, že mu nebyla lhostejná, ovšem tenkrát před lety, než se se mnou oženil, ale myslela jsem, že už to je všechno pryč.“

Henrietta ji jemně přerušila.

„Bylo to už všechno pryč.“

Gerda sklopila hlavu.

„Ne. Přišla tam a předstírala, že už Johna patnáct let neviděla — ale všimla jsem si Johnova obličej. Šel s ní ven. Lehla jsem si a pokoušela jsem se v posteli číst — snažila jsem se číst tu detektivku, co měl John rozečtenou. A John nešel. A nakonec jsem se sebrala a šla ven...“

Její zrak se jakoby stácel dovnitř a viděl tu scénu.

„Svítil měsíc. Sla jsem po pěšině ke koupališti. V pavilónu bylo světlo. Byli tam — John a ona.“

Henrietta vydala nepatrný zvuk.

Gerdin výraz se změnil. Nebyla v něm ta obvyklá, trochu neurčitá roztomilost. Byl nelítostný a nesmiřitelný.

„Spoléhala jsem na Johna, věřila jsem v něho — jako by byl bůh. Myslela jsem, že to je nejlepší muž na světě. Myslela jsem, že všechno v něm je jemné a vznešené. A všechno to byla lež! Nezbylo mi nic — vůbec nic. Já — já jsem Johna zbožňovala!“

Henrietta na ni hleděla se zaujetím. Protože zde, před jejíma očima bylo to, co se dohadovala a co zvětčila tím, že to vtesala do dřeva. Zde bylo „Zbožňování“. Slepá oddanost odhozená pryč, zbavená iluzí a nebezpečná.

„Nemohla jsem to snést. Nezbyvalo mi než ho zabít. Musela jsem — chápete to, Henrietto?“

Řekla to normálním konverzačním způsobem a skoro přátelsky.

„A věděla jsem, že musím být opatrná, protože policie je velmi chytrá. Ale já nejsem doopravdy tak hloupá, jak si lidé myslí! Když jsem velmi pomalá a jen se strnule dívám, lidé myslí, že nic nechápu — a někdy se jim v nitru vysmívám! Věděla jsem, že mohu Johna zabít a nikdo se to nedoví, protože jsem v té detektivce četla, že policie může zjistit, z jaké zbraně byl náboj vypálen. Sir Henry mi odpovědne ukázal, jak nabít revolver a vystřelit. Musila jsem vzít dva revolvery. Jedním jsem Johna musila zabít a pak ho skrýt a zařídit to, aby mě lidé našli, jak držím ten druhý a nejdřív budou myslet, že jsem ho zastřelila já a pak zjistí, že tím revolverem nemohl být zabit, a tak si po tom po všem řeknou, že jsem to neudělala!“

Vítězoslavně kývla hlavou.

„Ale zapomněla jsem na tu věc z kůže. Bylo to v zásuvce v mé ložnici. Jak tomu říkáte, pouzdro? Ted' už se tím policie jistě nebude obtěžovat?“

„Mohli by. Raději mi to dejte, vezmu to s sebou,“ radila Henrietta. „Jakmile to jednou bude od vás pryč, budete úplně bezpečná.“

Usedla. Cítila se náhle nevýslovně unavená.

Gerda si toho všimla: „Nevypadáte dobře. Vařím právě čaj.“

Vyšla z místnosti. Za chvíli se vrátila se servírovacím stolem. Byla na něm koněvka s čajem, džbánek s mlékem a dva šálky. Ze džbánu nalitého až po okraj vyšplouchlo mléko. Gerda přisunula servírovací stůl, nalila do šálku čaj a postavila před Henriettu.

„Ach bože,“ řekla s obavami, „myslím, že se voda ani nevařila.“
„To nevadí. Jděte pro to pouzdro, Gerdo.“

Gerda zaváhala a pak vyšla z místnosti. Henrietta se naklonila dopředu, položila ruce na stůl a opřela si o ně hlavu. Byla unavená, tak strašlivě unavená. Ale už to je skoro skončené. Gerda bude v bezpečí a to si John přál.

Posadila se, odhrnula si vlasy z čela a přitáhla k sobě šálek s čajem. Pak ji zvuk otvíraných dveří přiměl, aby vzhledla. Gerda byla tentokrát opravdu rychlá.

Ale ve dveřích stál Hercule Poirot.

„Dveře do domu byly otevřené,“ poznamenal, když se blížil ke stolu, „tak jsem si dovolil vejít.“

„Vy!“ vzkřikla Henrietta. „Jak jste se sem dostal?“

„Když jste tak náhle opustila Hollow, věděl jsem ovšem, kam byste asi šla. Najal jsem si rychlý vůz a jel přímo sem.“

„Chápu.“ Henrietta vzdychla. „Vy jste toho schopen.“

„Neměla byste pít čaj,“ Poirot jí vzal šálek a vrátil jej na servírovací stolek. „Čaj z nesvařené vody není radno pít.“

„Má opravdu význam taková maličkost, jako je svařená voda?“

Poirot zdvořile odpověděl: „Všechno má význam.“

Za ním se ozval jakýsi zvuk a Gerda vešla do místnosti. V rukou držela svou kabelu na kůži. Očima přelétla z Poirotova obličeje na Henriettin.

Henrietta rychle vysvětlovala:

„Obávám se, Gerdo, že jsem skutečně označená za podezřelou. Pan Poirot mě zřejmě sledoval. Myslí, že jsem zabila Johna — ale nemůže to dokázat.“

Mluvila zvolna a opatrně. Tak dlouho, dokud se Gerda nevzpamatovala.

Gerda roztržitě promluvila: „Je mi líto. Chtěl byste trochu čaje, pane Poirote?“

„Ne, děkuji vám, madame.“

Gerda usedla k servírovacímu stolku. Načala rozhovor svým omlouvavým společenským způsobem:

„Je mi líto, že jsou všichni pryč. Sestra a děti šly na výlet. Nějak mi nebylo dobře a tak mě nechaly doma.“

„To je mi líto, madame.“

Gerda zdvihla šálek s čajem a napila se.

„Všechno mi dělá starosti. Všechno. Víte, John vždycky všechno zařídil a teď tu John není...“ Upjala se k poslední větě. „Teď tu John není.“

Bloudila žalostným, zmateným pohledem od jednoho k druhému.

„Nevím, co mám dělat bez Johna. John si mě hleděl. Staral se o mě. Teď je pryč a všechno je pryč. A děti — ptají se mě a já jim nemohu správně odpovědět. Nevím, co mám říct Terry. Ustavičně se ptá: ‚Proč tatínka zabili?‘ Jednou se ovšem doví, proč. Terry se vždycky musí všechno dovědět. Ale mate mě, že se vždycky ptá proč, ne kdo!“

Gerda klesla v židli. Rty jí modraly.

Ztěžka ze sebe vypravila:

„Není — mi příliš dobře — kdyby John — John —“

Poirot se k ní přiblížil kolem stolu a pozoroval ji šikmo v křesle. Hlava jí padla dopředu. Schýlil se a nadzdvihl jí oční víčko. Pak se narovnal.

„Jednoduchá a skoro bezbolestná smrt.“

Henrietta na něho strnule hleděla.

„Srdce. Ne,“ myšlenky se jí řítily vpřed. „Něco v čaji. Něco, co tam sama dala. Zvolila si tuhle cestu?“

Poirot trochu sklopil hlavu.

„Ach ne. To bylo určeno pro vás. Bylo to ve vašem šálku.“

„Pro mě?“ Henriettin hlas zněl nedůvěřivě. „Ale já jsem se jí pokoušela pomoci.“

„To nevadilo. Neviděla jste lišku chycenou do želez? — Kousne každého, kdo se jí dotkne. Zjistila, že znáte její tajemství, a tak jste měla zemřít také.“

Henrietta si to zvolna uvědomovala.

„A vy jste mě přiměl, abych dala šálek zpět na podnos, věděl jste — věděl jste, že —“

Klidně ji přerušil:

„Ne, ne, mademoiselle. Nevěděl jsem, že ve vašem šálku něco je. Věděl jsem jen, že by tam mohlo být. A když byl šálek zas na

podnose, záleželo jen na náhodě, zda se napije z toho nebo z toho druhého — dá-li se to nazvat náhodou. Říkám si, že to je milosrdný konec. Pro ni a pro dvě nevinné děti.“

Obrátil se něžně k Henriettě: „Nejste příliš unavená?“

Přikývla. „Kdy jste ji začal podezírat?“

„Nevím přesně. Ta scéna byla sestavena. To jsem věděl od počátku. Ale dlouho jsem si neuvědomil, že byla sestavena Gerdou Christowovou — že má k tomu přímý vztah, protože je ve skutečnosti aktivní součástí. Bylo to záhadné svou jednoduchostí a zároveň složitostí. Brzy jsem poznal, že bojuji proti vašemu mozku a že jste podporována a povzbuzována svými příbuznými, když pochopili, co chcete udělat.“ Odmlčel se a dodal: „Proč jste to dělala?“

„Protože mě o to žádal John! To myslel, když řekl ‚Henrietto‘. Bylo to všechno v tom jednom slově. Žádal mě, abych chránila Gerdu. Víte, on Gerdu miloval. Myslím, že Gerdu miloval víc, než si vůbec uvědomoval. Víc než Veroniku Crayovou. Víc než mě. Gerda mu patřila a John měl rád všechno, co mu patřilo. Věděl, že může-li někdo uchránit Gerdu od následků jejího činu, jsem to já. A věděl, že bych učinila, cokoli by chtěl, protože ho miluji.“

„A hned jste začala,“ podotkl přísně Poirot.

„Ano, první, co mi přišlo na mysl, bylo vzít jí revolver a hodit ho do rybníka. To by ztížilo pátrání po otiscích prstů. Když jsme později zjistili, že byl zabit jinou zbraní, šla jsem ji hledat a samozřejmě jsem ji hned našla, protože jsem věděla, na jaké místo by ji Gerda asi dala. Bylo to jen nějakou minutu před lidmi inspektora Grange.“

Odmlčela se a pokračovala. „Měla jsem to v tom obalu na knihy, dokud jsem to nemohla s sebou vzít do Londýna. Pak jsem to ukryla v ateliéru, až jsem to mohla odvézt zpět a dát někam, kde by to policie našla.“

„V koni z hlíny,“ zabručel Poirot.

„Jak to víte? Ano. Dala jsem to do pytlíku na houbu, kolem jsem otočila dráty a navrch sochu z hlíny. Konečně, policie přece nemůže rozbít umělecké dílo, že ne? Jak jste poznal, kde to bylo?“

„Proto jste si vybrala za model koně! Trojský kůň — to byla neuvědomělá asociace ve vaší hlavě. Ale otisky prstů — jak jste dokázala ty otisky prstů?“

„Jsou jednoho slepého starce, který prodává na ulici zápalky. Požádala jsem ho, aby mi něco chvilku podržel (nevěděl co), než si vyndám peníze!“

Poirot se na ni zahleděl.

„Strašné!“ zabručel. „Jste jedním z nejlepších protivníků, které jsem kdy měl, mademoiselle.“

„Bylo to hrozně únavné, stále se snažit, abyste měl někoho před sebou.“

„Já vím. Začal jsem si uvědomovat pravdu hned, jak jsem zjistil, že to nesměruje k tomu, aby byla obviněna jedna osoba, ale aby byli v podezření všichni — jiní než Gerda Ghristowová. Každý náznak vždycky ukazoval jinam než na ni. Dobrovolně jste mi nastražila Ygdrasil, aby upoutal mou pozornost a vrhl na vás podezření. Lady Angkatellová, která přesně věděla, co děláte, se bavila tím, že zaváděla chudáka inspektora Grange každou chvíli na jinou cestu — na Davida, Edvarda, na sebe.“

„Ano, chcete-li někoho, kdo je skutečně vinen, očistit od podezření, dá se dělat jen jedno. Musíte vrhnout podezření jinam, ale nikdy je nelokalizovat. Proto každá stopa vypadala tak nadějně a pak mizela a končila v prázdnu.“

Pohlédla na zhroucenou postavu v židli: „Chudák Gerda.“

„To jste si o ní celou tu dobu myslela?“

„Myslím, že ano. Gerda Johna strašně milovala, ale nechtěla ho milovat pro to, jaký byl. Postavila si pro něho oltář a uctívala každou jeho skvělou, vznešenou a nesobeckou vlastnost. A když strhnete modlu, nezůstane vám vůbec nic.“

Po malé přestávce pokračovala:

„Ale John byl mnohem cennější než modla na oltáři. Byl opravdový, plný života, vitální lidská bytost. Byl vážný a žhavý a byl znamenitý lékař — ano, velký lékař. A je mrtvý a svět ztratil velkého muže. A já jsem ztratila jediného muže, kterého mohu milovat.“

Poirot jí položil jemně ruku na rameno.

„Ale vy jste z těch lidí, kteří dovedou žít i s ránou v srdci — kteří jdou vpřed s úsměvem na rtech —“

„To zní trochu melodramaticky, ne?“

„To proto, že jsem cizinec a rád používám vznešených výrazů.“

Henrietta se k němu náhle obrátila.

„Byl jste ke mně velmi laskav.“

„Protože jsem se vám vždycky velmi obdivoval.“

„Pane Poirote, co budeme dělat? Myslím s Gerdou?“

Poirot si přitáhl Gerdinu brašnu. Vysypal její obsah, odstřížky hnědého semiše a barevných kůží. Mezitím byly kusy silné světle hnědé kůže. Poirot je vybral.

„Pouzdro. Vezmu si to. A ubohou madame Christowovou to přemohlo: manželova smrt pro ni byla příliš mnoho. Naznačí se, že si vzala život v náhlé pomatenosti —“

Henrietta se pomalu zeptala: „A nikdo se nikdy nedoví, co se skutečně stalo?“

„Jeden člověk se to asi doví. Christowův syn. Myslím, že za mnou jednou přijde a bude chtít vědět pravdu.“

„Ale neřeknete mu ji!“ vykřikla Henrietta.

„Ano, řeknu mu ji.“

„Ach, ne!“

„Vy nechápete. Pro vás je nesnesitelné pomyšlení, že by někdo měl být raněn. Ale pro některé povahy je něco ještě nesnesitelnějšího — nevědět. Slyšela jste tu ubohou ženu, jak ještě před chvílí řekla: ‚Terry se vždycky musí všechno dovědět!‘ Pro bádavou povahu je pravda vždycky na prvním místě. Ať je pravda jakkoliv hořká, může být přijata a vetkána do znaku života.“

Henrietta vstala.

„Potřebujete mě tu, nebo bych měla raději odejít?“

„Bylo by lépe, kdybyste odešla, myslím.“

Přikývla. Pak řekla spíš sama pro sebe než pro něho.

„Kam půjdu? Co budu dělat — bez Johna?“

„Mluvíte jako Gerda Christowová. Budete vědět, kam jít a co dělat.“

„Budu? Jsem tak unavená, pane Poirote, tak unavená.“ Jemně řekl:

„Jděte, dítě. Vaše místo je mezi živými. Já tu zůstanu s mrtvou.“

(XXX)

KAPITOLA

Když jela směrem k Londýnu, ozývaly se Henriettě v hlavě dvě věty: „Co budu dělat, kam půjdu?“

Posledních několik týdnů byla napjatá, vyčerpaná, bez chvíle odpočinku. Musela splnit úkol — úkol uložený jí Johnem. Ale nyní to bylo za ní — zklamala, nebo měla úspěch? Člověk na to může hledět různým způsobem. Ale ať na to hledí jakkoliv, úkol byl dokončen. A vyšla z toho se strašnou únavou způsobenou reakcí.

V duchu se vrátila k tomu, co řekla tenkrát v noci na terase Edvardovi — v noci po Johnově smrti — v noci, kdy šla k rybníku a do pavilónu a promyšleně namalovala při světle sirky na železný stůl Ygdrasil — záměrně a plánovitě. Dosud neschopna usednout a truchlit — truchlit pro svého mrtvého. „Chtěla bych se trápit pro Johna,“ řekla tenkrát Edvardovi.

Ale neodvážila se tenkrát ochabnout — nepřipustila, aby ji ovládl žal.

Ale teď by mohla truchlit. Nyní na to má spoustu času.

Vzdychla si: „John... John.“

Ovládla ji hořkost a tlumená vzpoura.

„Měla jsem vypít ten šálek čaje.“

Rízení vozu ji zaujalo, dodalo jí na okamžik síly. Ale brzy už bude v Londýně, dá vůz do garáže a přijde do prázdného ateliéru. Prázdného, protože už tam John nebude nikdy sedět a hašteřit se s ní, zlobit se na ni, milovat ji víc, než si sám přál, vyprávět jí dychtivě o Ridgewayově nemoci — o svých vítězstvích a zoufalstvích, o paní Crabtreeové a Svatém Kryštofovi.

Náhle zahнала temnou otupělost, která jí tížila mysl:

„Ovšem. Tam půjdu. Ke Svatému Kryštofovi.“

Na nízké nemocniční posteli ležela paní Crabtreeová a upírala mžouravě zahleněné oči na návštěvnici:

Byla právě taková, jak ji John popisoval, a Henriettu zavalilo náhlé teplo a trocha odvahy. To je skutečné! Zde na okamžik našla znovu Johna.

„Chudák doktor! To je strašný, že jo?“ povídala paní Crabtreeová. V jejím hlase bylo možno nalézt stopy potěšení i lítosti, protože paní Crabtreeová milovala život; a náhlá smrt, zvláště vražda a smrt dětí, byly nejbohatším vzorkem na tapetě života. „Nechat se vodkrouhnout! Žaludek se mi vobrátíl, dyž sem to slyšela. Četla sem to všechno v novinách. Sestra mi dala všecky, kerý mohla sehnat. Byla moc hodná, to zas jo. Byly tam fotografie a všechno. Jeho žena, dyž šla vod výslechu, chudák, a ta lady Angkatellová, co jí ten rybník patří. Fůry vobrázků. To byla vopravdová záhada, že jo?“

Henriettu neodradilo její potěšení ze senzace. Líbilo se jí to, protože věděla, že i Johnovi samému, by se to bylo líbilo. Kdyby byl měl zemřít, byl by dal mnohem raději přednost tomu, aby si o tom paní Crabtreeová poklábosila, před fňukáním a slzami.

„Já jen doufám, že toho, cо to udělal, chytanou a pověsej,“ pokračovala pomstychtivě paní Crabtreeová. „Teď už nejsou veřejný popravy jako bejvaly dřív — je to škoda. Dycky sem si přála se jít na nějakou popravu kouknout. A líta bych dvakrát tak rychle, rozumíte, kouknout se, jak věšej toho, co doktora zabil! Nákej lump to musel bejt. Doktor, to byl jeden z tisíce. Jakej von byl chytřej. A jak se s ním pěkně vycházelo. Bože, to ste se musela smát, ať ste chtěla nebo ne. To, co von někdy říkával. Já bych bejvala udělala pro doktora všechno možný, to zas jo!“

„Ano,“ potvrdila Henrietta. „Byl to velmi moudrý muž. Byl to velký člověk.“

„Všicky ho tu zbožňovali, a jak! Všecky ty ošetřovatelky. A jeho pacienti! To jen, dyž šel kolem, ste cejtila, že je vám lepší.“

„Tak vy se uzdravujete,“ podotkla Henrietta.

Malá bystrá očka se na okamžik zachmuřila.

„Tím si nejsem tak moc jistá, víme? Dali mi teď toho votlešenýho mladýho chlapíka s brejlama. Ten je ouplně jinej než doktor Christow. Nikdá se nezasměje! Von je jinej a doktor Christow — ten byl dycky připravenej k ňáký legraci. Jo, to někdy byly chvilky při tom jeho léčení. Nemůžu to už dýl vydržet, doktore, říkala sem mu, a

von říkal mně: „Ale jo, paní Crabtreeová, můžete. Vy ste votužilá, vy jo. Vy to snesete. Vy a já budeme v lékařský historii.' A tak vám člověka žulil. Byla bych udělala pro doktora všechno. Žádal toho na člověka moc, to jo, ale člověk cejtíl, že ho nemůže zklamat; vy mi snad rozumíte?“

„Já vím,“ pronesla Henrietta. Ostrá očka ji zkoumala.

„Promiňte, děvenko, vy nějakou náhodou nejste doktorova žena?“

„Ne, jsem jen přítelkyně.“

„Rozumím.“

Henrietta si pomysllila, že jistě rozuměla. „A co to, že ste sem zašla, dyš se mě nechcete na nic vyptávat?“

„Doktor se mnou o vás hodně mluvíval — o svém novém léčení. Chtěla jsem vidět, jak se vám daří.“

„Padám zas zpátky, tak je to.“ Henrietta vykřikla. „Ale to nesmíte. Musíte se uzdravit.“ Paní Crabtreeová se zašklebila. „Mně se ještě nechce ze světa, nemyslete si!“

„Tak tedy bojujte, doktor Christow říkal, že jste bojovnice.“

„Vopravdu?“ Paní Crabtreeová chvíli nepohnutě ležela, pak zvolna řekla:

„Ať už ho zabil kdo chtěl, je to strašná vostuda. Takovejch nejní moc, jako byl von.“

Už ho nikdy nespatriíme, proběhlo Henriettinými myšlenkami. Paní Crabtreeová na ni laskavě hleděla.

„Seberte se, děvenko!“ A dodala: „Doufám, že měl hezkej pohřeb.“

„Měl krásný pohřeb,“ vynutila ze sebe Henrietta.

„E — škoda, že sem tam nebyla!“

Pak vzdychla.

„Myslím, že už puđu jen na ten svůj.“

„To ne!“ zvolala Henrietta. „Nesmíte se poddat. Právě jste řekla, že vám doktor Christow povídal, že vy a on budete spolu v historii lékařství. Musíte teď v tom pokračovat sama. Léčení je stejné. Musíte mít vůli za dva — musíte dělat tu historii sama — pro něho.“

Paní Crabtreeová na ni chvíli hleděla.

„Zní to jak něco velkého. To se ví, že budu dělat, co budu moct. Víc říct nemůžu.“

Henrietta vstala a podala jí ruku.

„Sbohem. Přijdu se na vás podívat, jestli to bude možné.“

„Jen přďte. Udělá mi to dobře, popovídat si trochu o doktorovi.“ V očích se jí zas objevil ten čertovský záblesk. „Byl to v každém směru správnéj muskej, ten doktor Christow.“

„Ano, byl.“

Stařena pokračovala:

„Neužírejte se, no — co je pryč, je pryč. Už to nemůžete dostat nazpátek.“

Paní Crabtreeová a Hercule Poirot, napadlo Henriettu, vyjádřili stejnou myšlenku různým způsobem.

Odjela zpět do Chelsea, dala auto do garáže a šla pomalu do ateliéru.

Nu, řekla si, a teď je to tady. Chvilé, které jsem se bála — chvíle, kdy jsem sama.

Teď už to nemohu oddalovat. Už je tu se mnou bolest.

Co to řekla Edvardovi? „Chtěla bych pro Johna naříkat.“

Klesla na židli a odhodila si vlasy z obličeje.

Samota — prázdno — opuštěnost.

Ta strašná prázdnota!

Slzy jí vytryskly z očí a stékaly jí zvolna po tvářích.

Zármutek, zármutek pro Johna.

Ach, John — John!

Vzpomínala, vzpomínala — na jeho hlas zastřený bolestí.

„Kdybych zemřel, první věc, kterou bys udělala, by bylo, že bys se slzami kanoucími po tvářích začala tvořit nějakou trpící ženu nebo nějakou sochu smutku.“

Nevolností se zachvěla. Proč se jí ta myšlenka vloudila do hlavy?

Zal — žal... Postava se závojem — její kontury sotva znatelné — hlava zahalená.

Alabastr.

V duchu viděla její linie — vysoká — prodloužená — se skrytým zármutkem, zřejmým jen z dlouhých smutečních linií drapérie.

Zármutek pronikající z jasného průsvitného alabastru.

„Kdybych zemřel...“

A náhle ji plným proudem zalila hořkost.

„Taková já jsem! John měl pravdu. Nemohu milovat — nemohu truchlit — ne celou svou bytostí.“

Třeba Midge — takoví lidé jako Midge jsou solí světa.

Midge a Edvard na Ainswicku.

V tom byla skutečnost — síla — teplo.

Ale já, pomyslíla si, já nejsem celý člověk. Nepatřím sobě, ale něčemu mimo mě. Nemohu truchlit pro svého mrtvého. Místo toho musím vzít svůj zármutek a vtělit jej do sochy z alabastru.

Vystavený předmět č. 58. „Žal“. Alabastr. Slečna Henrietta Savernaková...

Povzdychla si:

„Johne, odpusť mi, odpusť, že si nemohu pomoci a musím to udělat.“

Nakladatelství Josef Lukasík, Ostrava-Praha, bylo v dubnu roku 1949 stejně jako jiná soukromá nakladatelství násilně zlikvidováno.

Založil ho šestadvacetiletý Josef Lukasík na podzim roku 1940. 2. června 1942, po noční návštěvě devíti gestapáků, zakladatel podniku náhle zemřel. Již předtím byl gestapem třikrát vězněn a neustále sledován.

Splnila jsem bratrovo přání a podnik jsem po jeho tragické smrti nezrušila, ale pokračovala jsem v započatém díle.

V letech 1946 — 1947 jsme zřídili reprezentační prodejnu knih v paláci Koruna v Praze na Příkopech. Bylo to nejmodernější knihkupectví v Praze; koncem padesátých let bylo zlikvidováno spolu s nakladatelstvím.

Mezi čtenáři z celé naší vlasti měl náš podnik velmi dobrý zvuk. Vydali jsme celkem 127 knih v jedenácti edicích, mezi nimiž byla hodnotná literatura všech žánrů. Spolupracovali jsme s předními literárními vědci a kritiky i s předními výtvarníky-ilustrátory. Naše knihy měly tedy nejen vysokou hodnotu literární, ale i uměleckou.

Dnes chceme navázat na násilně přerušenu činnost nakladatelství a nabídnout čtenářům stejně kvalitní knihy, jaké jsme vydávali předtím. První knihou obnoveného nakladatelství bude napínavá detektivka Agathy Christie Poslední weekend. Dále vyjdou tyto tituly:

John Hilton, Byla to vražda?

John Erskine, Soukromý život Heleny Trojské

G. A. Thertonová, Dobrodružství mladých uprchlíků

J. R. Wyss, Švýcarský Robinson

Snář

Pevně věříme, že si naše knihy opět najdou cestu ke svým čtenářům.

Marie Lukasíková

AGATHA
CHRISTIE
POSLEDNÍ
WEEKEND

Z angl. orig. The Hollow, vydaného
nakladatelstvím Gollins-The Crime Club,
přeložila Věra Limburská
Obálku a vazbu navrhl
a graficky upravil Pavel Hrách
Vydalo nakladatelství Josef Lukasík a spol.
jako svou 128. publikaci
Odpovědná redaktorka Hana Mullerová
Vytiskla tiskárna Naše vojsko, s. p.
Edice Dobrá próza přeložená sv. 8
1. vydání r. 1948
2. opr. vydání r. 1991 224 stran
59-315-9113/33
ISBN 80-900 300-1-9
nakladatelský kód 394

A náhle s hrozným otřesem, s pocitem, jako by se zatemňovalo filmové plátno před vyvrcholením filmu, si Hercule Poirot uvědomil, že ta umělecky sestavená scéna má v sobě náznak skutečnosti.

To, na co se díval, byl když ne mrtvý, tedy alespoň umírající muž.

To, co skapávalo z okraje podezdívky, nebylo rudé barvivo, to byla krev. Ten muž byl zastřelený, zastřelený před docela malou chvilí.

Vrhl ostrý pohled na ženu, která tu stála s revolverem v ruce. Měla úplně bílý obličej bez jakéhokoliv výrazu. Vypadala omámeně a skoro hloupě.